

813
21160
๙ 3

รวมเล่ม 'อาจารย์ศรีภูมิ' ตีพิมพ์โดย
มหาวิทยาลัย

ทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์

ปริญญานิพนธ์

ของ

นพรัตน์ พันธุ์แสง

29 ส.ค. 2531

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

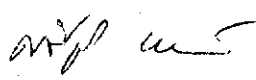
มีนาคม 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

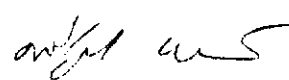
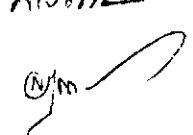
165426

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

 ประธาน
Hom 11/มกราคม/๑๓ กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
Hom 11/มกราคม/๑๓ กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์ และน้ำใจอันเปี่ยมด้วย
คุณธรรมของอาจารย์ศรีภูมิ แป้นพิน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งอย่างยิ่งและขอขอบพระคุณอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี หัวหน้าภาควิชา
ภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งเมตตาให้คำแนะนำตลอดมา พร้อม
กันนี้ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศทุกท่านด้วย

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญศาสตราจารย์สุภาวราง กำนันเพชร์ทีโคเออเพื่อช่วยเหลือ
ในงานวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์ และขอขอบคุณอาจารย์นพวรรณ แมร์คาโค ผู้ให้ช่วยเหลือด้วย
ไมตรีจิตมาเป็นเวลานาน

ขอขอบคุณบรรดาพี่ เพื่อน และน้องทุกคนที่ให้ความร่วมมือจนงานนี้สำเร็จได้
ผู้วิจัยเป็นหนี้บุญคุณกรมการฝึกหัดครูซึ่งได้อนุมัติให้ลาศึกษาต่อเป็นเวลานานและ
ขอคารวะดวงวิญญาณ(ดามิ)ของเออร์เนสต์ เอ็มมิงเวย์ ผู้สร้างสรรคผลงานให้อยู่คู่วงการ
วรรณกรรมของโลก

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยมีกำลังใจต่อสู้สรรคทั้งปวงไว้ เพราะทุกคนในครอบครัวให้
ความรักและความเข้าใจอันดีตลอดเวลา

นพรัตน์ พันธุ์แสง

มีนาคม 2528

สารบัญ

บท		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	12
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	12
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	13
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	13
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	14
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
2	ชีวประวัติและผลงานของ เฮมมิงเวย์ และภูมิหลังของเรื่องที่ศึกษา ..	38
	ชีวประวัติและผลงานของ เฮมมิงเวย์	38
	สงครามโลกครั้งที่หนึ่งในยุโรปโดยสังเขป	45
	สงครามกลางเมืองในสเปนโดยสังเขป	47
	สงครามโลกครั้งที่สองโดยสังเขป	49
	บทบาทของ เฮมมิงเวย์ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง	50
	บทบาทของ เฮมมิงเวย์ในสงครามกลางเมืองในสเปน	53
	บทบาทของ เฮมมิงเวย์ในสงครามโลกครั้งที่สอง	55
	เนื้อเรื่องย่อ The Sun Also Rises	56
	เนื้อเรื่องย่อ A Farewell to Arms	58
	เนื้อเรื่องย่อ For Whom the Bell Tolls	59

	เนื้อเรื่องย่อ Across the River and into the Trees	62
3	การดำเนินการวิเคราะห์	64
	ทักษะของตัวละคร ชายที่มีต่อสงคราม	69
	1. ความสามัคคี	69
	2. ความรักชาติ	81
	3. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่	87
	4. ความยุติธรรม	99
	5. ความซื่อสัตย์	111
	6. ความสูญเสีย	125
	7. สงครามสร้างอาชีพ	146
	ทักษะของตัวละคร หญิงที่มีต่อสงคราม	153
	1. ความสามัคคี	153
	2. ความรักชาติ	160
	3. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่	161
	4. ความยุติธรรม	163
	5. ความซื่อสัตย์	165
	6. ความสูญเสีย	166
	7. สงครามสร้างอาชีพ	169
4	การเปรียบเทียบทักษะของตัวละครที่มีต่อสงคราม	172
	ตัวละครชายกับชาย	172
	ตัวละครหญิงกับหญิง	182
	ตัวละครชายกับหญิง	185

บทที่		หน้า
5	การสรุปผล และขอเสนอแนะ	188
	สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า	188
	ขอเสนอแนะ	193
บรรณานุกรม		194

คำนำ

วรรณคดีไม่ว่าของชาติใดภาษาใดย่อมมีลักษณะสำคัญอันเป็นแม่บทของลักษณะอื่นๆ คล้ายกัน ทั้งนี้เพราะวรรณคดีเป็นการแสดงส่วนลึกของจิตใจมนุษย์ซึ่งแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย มนุษย์เผ่าพันธุ์ใดก็ตามย่อมรัก เกียรติ โกรธ หรือเสียใจในลักษณะและจากสาเหตุอย่างเดียวกันทั้งสิ้น (วิทย์ ศิวะศรียานนท์ 2519:ง) วรรณคดีไม่ว่าจะเป็นลายลักษณ์อักษรหรือเป็นมุขปาฐะ สร้างขึ้นอย่างประณีตหรือเกิดจากความเป็นอัจฉริยะของผู้สร้างสรรรค์ก็ตามย่อมรวมเอาคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้สร้างไว้ อันได้แก่ ญาณทัศนะ ความหยั่งรู้และประสบการณ์ ค่านิยมและโลกทรรศน์ บางครั้งอาจรวมถึงเจตนาที่มุ่งมันซึ่งเกิดจากนิสัย หรือความสำนึกผูกพันที่มีต่อบุคคล ก่อสังคม หรือต่อภาระหน้าที่ทางศาสนา เนื่องจากภาวะทางสังคมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อความคิดของมนุษย์และปรากฏในวรรณคดีด้วย (สุชีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ 2525:1-2) วรรณกรรมมิได้เกิดขึ้นด้วยแรงคลั่งใจลึกๆ หรือเป็นผลของการใช้จิตวิทยาของผู้เขียน แต่เป็นรูปการของความสำนึกการรับรู้ และวิหิมองดูโลกของนักเขียน สิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับวิหิมองดูโลกที่ครอบงำสังคมหรือความนึกคิดของยุคนั้นเอง (บรรจง บรรเจิดศิลป์ 2527:34-35)

กวีหรือนักประพันธ์เพียงคนเดียวเปรียบดังคนสามคนในขณะเดียวกัน คือ หนึ่งเป็นนักสร้างสรรค์ศิลปะการประพันธ์ สองเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมในยุคนั้นซึ่งย่อมต้องรับรู้สภาพแวดล้อมของตน และสาม เป็นพลเมืองซึ่งจำเป็นต้องใส่ใจในเหตุการณ์เคลื่อนไหวของบ้านเมือง รวมทั้งอาชีพของตนด้วย กวีหรืองานประพันธ์ใดที่เขาสร้างขึ้นจึงสะท้อนให้เห็นลักษณะทั้งสามนี้ ทั้งนี้วรรณคดีชั้นเยี่ยมจะต้องแสดงทั้งบุคลิกลักษณะของผู้แต่ง ลักษณะพิเศษประจำชาติและลักษณะที่เป็นจริงในมนุษย์ทั่วไป นอกจากนี้ยังเป็นการทักทอถ่ายทอดความคิดเห็นและความรู้สึกระหว่างกวีหรือนักประพันธ์กับผู้อ่านด้วย โดยเลือกเฟ้น

ที่จะเผยออกมาผ่านการใช้สำนวนภาษาที่ผู้อ่านเข้าใจได้ภายในขอบเขตของประสบการณ์ของตน (วิทย์ ศิวะศรียานนท์ 2519:141-185) อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงข้อหนึ่งก็คือ งานประพันธ์มีทั้งส่วนที่เป็นประสบการณ์จากชีวิตจริงและส่วนที่สร้างด้วยจินตนาการ และจะมีอิทธิพลต่อผู้อ่านเพียงใดยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในชีวิต ความรู้สึกร่วม ความสะเทือนใจหรือประทับใจอย่างเข้างถึงด้วยตนเอง ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาที่สื่อความหมายตามต้องการอีกด้วย (พลศักดิ์ จิรไกรศิริ 2522:91-94) ดังนั้น ในงานเขียนทุกชิ้นผู้เขียนย่อมแสดงทัศนะของตนไว้ด้วยเสมอ ทัศนะบางประการมีประโยชน์ต่อสังคมและช่วยยกระดับศีลธรรมจรรยาของมนุษย์ ในขณะที่บางทัศนะก็มีส่วนทำให้จิตใจของผู้อ่านไขว้เขว หมกมุ่นอยู่ในความคิดและอารมณ์หมกมุ่น เนื่องจากยึดถือการกระทำหรือการตัดสินใจของตัวละครที่ตนชอบเป็นแบบอย่าง นับว่านักเขียนมีอิทธิพลต่อผู้อ่านไม่เบา (วิมลศิริ รวมสข 2522:21)

วิชา กงกะนันท์ (วิชา กงกะนันท์ 2523: 67-69) ใ้กล่าวว่า ทัศนะ คือ ความคิดเห็นหรือปรัชญาที่เกี่ยวกับวรรณคดี นับเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของเนื้อหา ทัศนะมีสามประการด้วยกัน ได้แก่ ทัศนะของผู้เขียน ทัศนะของตัวละคร และทัศนะของสังคม ผู้อ่านจะเห็นทัศนะของผู้ประพันธ์ได้อย่างชัดเจนในงานเขียนบางรูปแบบ เช่น บทวิจารณ์ บันทึก นิราศ คำว่าพึง เป็นต้น สำหรับกวีนิพนธ์นั้น ทัศนะของกวีปรากฏชัดเจนแต่ก็ถือว่าเป็นอยู่เฉพาะกาลเท่านั้น ทัศนะในวรรณคดีทั้งสามนี้อาจแยกกันหรือเป็นทัศนะร่วมกันก็ได้ ทั้งนี้ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (วิทย์ ศิวะศรียานนท์ 2519:43-49) มีความเห็นว่า ทัศนะของกวีหรือโลกทรรศน์ของผู้แต่งเป็นสิ่งที่ควรระมัดระวัง การวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร บทเจรจา และส่วนประกอบอื่น ๆ ล้วนบ่งทัศนะของผู้แต่งทั้งสิ้น เขามีความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตและปัญหาต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น ความตาย โชคชะตา อาชีพ ศาสนา หรือการแต่งงานเป็นเช่นไร ก็จะแต่งเรื่องให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามทัศนะของเขา ซึ่งปรากฏเด่นชัดในกวีนิพนธ์ ส่วนนวนิยาย หรือบทละครจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ประพันธ์แต่ละคน

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์จนถึงขั้นสู้รบหรือทำสงครามกันนั้นมียุคกับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เรื่องราวการยกย่องสรรเสริญวีรบุรุษวีรสตรีทั้งที่เป็นกษัตริย์และนักรบของชาติมีความสามารถในการเชิงรบราฆ่าฟันศัตรูปรากฏในวรรณคดีของชาติต่าง ๆ มาแต่โบราณกาล เช่น เรื่อง Iliad และ Odyssey ของโฮเมอร์ (Homer) Aeneid ของเวอร์จิล (Vergil) महाकाพย์รामายณะของวาลมิกิ รวมทั้งวรรณคดีของไทย เช่น ลิลิตยวนพ่าย รามเกียรติ์ อิเหนา พระอภัยมณี และขุนช้างขุนแผน เป็นต้น แม้แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งในรัชสมัยของพระองค์ทรงกับสงครามโลกครั้งที่หนึ่งด้วย (ค.ศ. 1914-1918) ยังได้ทรงนิพนธ์บทละคร 17 เรื่อง เพื่อปลุกฝังความรักชาติในยามศึกสงคราม ให้แก่ผู้ชมและผู้อ่าน โดยทรงเน้นเรื่องหน้าที่ของบุคคลต่างๆ ที่พึงปฏิบัติต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ พระองค์ทรงใช้กลวิธีต่างๆ ในการประพันธ์เนื้อหา แก่นเรื่อง ตัวละคร และบทสนทนาเพื่อแทรกข้อคิดรวมทั้งคติสอนใจในบทละครพระราชนิพนธ์ดังกล่าวด้วย (ชงชัย ทวนแก้ว 2522: 196)

นับตั้งแต่ตอนต้นของศตวรรษที่ 20 เรื่อยมา การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนกรณีพิพาทต่างๆ อันกลายเป็นสงครามโลกถึงสองครั้งซึ่งเกิดขึ้นในระยะเวลาห่างกันเพียงประมาณ 20 ปีเท่านั้น มีอิทธิพลสำคัญต่อนักเขียนและกวีในกานเนื้อหา แนวความคิด และกลวิธีการเขียนที่มีความแตกต่างจากงานเขียนของศตวรรษที่ 19 กล่าวคือ สำคัญของนวนิยาย ได้แก่ "การมองสัจจะอย่างแท้จริงเกี่ยวกับชีวิต เหมือนเช่นที่ชีวิตเป็น" (ฉันทนา ไชยสิทธิ์ 2523: บทนำ) สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (1914-1918) เป็นสงครามแห่งความร้ายแรงและโหดเหี้ยม เพราะนับเป็นครั้งแรกที่มนุษย์สู้รบกันด้วยเครื่องจักรกล อาวุธที่ใช้มีอำนาจร้ายแรงโดยสร้างขึ้นมาจากความรู้ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ การทำลายชีวิตของพลเรือนด้วยการยิงจรวดระยะไกลจากเครื่องบินหรือเรือดำน้ำ ตลอดจนการฆ่าเชลยศึกที่เห็นที่เนื่องจากไม่มีที่กักกัน ล้วนสร้างความระทึกขวัญให้แก่ประชาชนซึ่งไม่ทันเตรียมตัว เตรียมใจรับภาวะสงคราม นอกจากนั้นวิวัฒนาการด้านการพิมพ์และภาพยนตร์ทำให้การโฆษณาชวนเชื่อกลายเป็นอาวุธสำคัญ

สำหรับชัยชนะจากมหิมาชนค้วย (Cooperman. 1970:13-14) ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ไอน์สไตน์ (Einstein. 1879-1955) ได้เขียนจดหมายไปถามฟรอยด์ (Freud. 1856-1939) นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงในขณะนั้นว่า สงครามเกิดขึ้นได้อย่างไร เขาได้รับคำตอบว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีชีวิตที่เกิดมาพร้อมกับแรงขับเคลื่อนทั้งจะทำร้ายหรือทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในห้วงลึกอันไปสู่สภาพอนินทรีย์ เรียกว่า สัญชาตญาณมรณะ (death instinct) แต่ขณะเดียวกันก็มีสัญชาตญาณเป็น (life instinct) อยู่ด้วย สัญชาตญาณทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้นสงครามโลกจึงเกิดจากการ เบี่ยงเบนสัญชาตญาณที่มุ่งทำลายตนเองออกไปสู่ภายนอกด้วยการกระทำกับผู้อื่น (ชลธิรา สักยวัญญา 2513: 90-91 อ้างอิงมาจาก Freud. 1959: ไม่มีเลขหน้า)

แอลเฟร็ด คะซิน (Kazin. 1956:313) ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับนักเขียนอเมริกันในยุคสงครามโลกครั้งที่หนึ่งรวมทั้งเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemingway. 1899-1961) ระบุว่า ชีวิตของนักเขียนเหล่านั้นเกิดมาพร้อมกับสภาวะสงคราม ดังนั้นความรุนแรงและความตายจึงฉายเงาให้เห็นอยู่ตลอดเวลา สงครามไม่เพียงแต่ทำให้พวกเขาแยกตัวออกจากสังคมอเมริกันและมีชื่อเสียงขึ้นมาเท่านั้น แต่ยังสร้างความสำนึกก่อการะหนาท่คานสิดปะอีกค้วย ลีออน เฮาเวิร์ด (Howard. 1960:269-302) กล่าวว่า มีนักประพันธ์สองคนที่ก้าวเข้าสู่การวรรณกรรมภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และสามารถยืนหยัดผ่านวิกฤตการณ์ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม จนกลายเป็นนักเขียนยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงยาวนานกว่า 30 ปี นักประพันธ์ทั้งสองคนนั้นคือ เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์และวิลเลียม ฟอลคเนอร์ (William Faulkner. 1897-1962) เฮมมิงเวย์ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วและยืนนาน เนื่องจากเขาเป็นเสมือนทายาทของ เอฟ.เอส.ฟิตซ์เจอรัลด์ (F.S. Fitzgerald. 1896-1940) ในการเป็นโฆษกของความหลงใหลในเบอหนายของสังคมในขณะนั้น โดยใช้สำนวนภาษาที่ก่อให้เกิดความรู้สึกและน่าเชื่อถือไ้มากกว่าฟิตซ์เจอรัลด์เสียอีก นอกจากนวนิยายงานชิ้นแรกๆของเขาคล้ายกับเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn (1885) ของมาร์ก ทเวน (Mark Twain. 1835-1910)

และบางส่วนของเรื่อง Redburn (1849) ของเฮอร์มัน เมลวิลล์ (Herman Melville, 1819-1891)

ความจริงนั้น ก่อนที่เฮอร์มันเวย์จะหันมาเขียนอย่างจริงจังในช่วงทศวรรษ 1920 นั้น เขาเริ่มฝึกฝนการเขียนหนังสือมาตั้งแต่ยังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา โดยเป็นผู้สื่อข่าวและเขียนเรื่องสั้นลงในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ของโรงเรียน คือ The Trapeze หลังจากนั้นเขาก็เป็นทั้งนักข่าวและนักเขียนจบจนสิ้นชีวิต นับได้ว่าเขาอยู่ในวงการวรรณกรรมร่วมครึ่งศตวรรษ ผลงานของเขาแบ่งออกได้หลายประเภท ได้แก่ นวนิยาย สารคดี เรื่องสั้น บทละคร โคลง บทภาพยนตร์ และบทบรรณาธิการต่างๆ นวนิยายทั้งหมดของเขามีเพียงแปดเรื่องเท่านั้น รวมทั้งเรื่อง Islands in the Stream (1970) ซึ่งตีพิมพ์ภายหลังการสิ้นชีวิตของเขาแล้ว เขาประสบความสำเร็จอย่างสูงและความล้มเหลวจากนวนิยายบางเรื่อง (Harmon, 1977:27) จากนวนิยายทั้งแปดเรื่องนั้น มีสี่เรื่องที่เป็นนวนิยายเกี่ยวกับสงคราม งานเขียนของเขาถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ถึง 14 เรื่องด้วยกัน

ความมีชื่อเสียงด้านการเขียนของเฮอร์มันเวย์เป็นที่ประจักษ์แก่เพื่อนพ้องในแวดวงนักเขียน ก่อนที่หนังสือเล่มแรกของเขาจะได้รับการตีพิมพ์เสียอีก ทั้งนี้เพราะในตอนต้นทศวรรษ 1920 เขาได้รับการสนับสนุนให้กำลังใจและช่วยเหลือจากนักเขียนและกวีผู้ยิ่งใหญ่หลายคนที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อวีทีในยุโรป โดยเฉพาะในกรุงปารีส เขาเหล่านั้นเรียกตัวเองว่า กลุ่มนักเขียนในยุคแห่งความสูญสิ้น (The Lost Generation) อันได้แก่ เซอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson, 1876-1941) เกร็ททรูด สไตน์ (Gertrude Stein, 1874-1946) ฟอร์ด เอ็ม. ฟอร์ด (Ford M. Ford, 1873-1939)

เอซรา ปาวนด์ (Ezra Pound, 1885-1972) และเอฟ.เอส. ฟิทซ์เจอรัลด์ (1896-1940) บุคคลเหล่านี้มีชื่อเสียงและผลงานที่เด่นปรากฏหลายชิ้นแล้วในตอนที่เฮอร์มันเวย์เดินทางไปยังปารีส เขาได้รู้จักแอนเดอร์สันในชิคาโก เมื่อปี ค.ศ. 1921 และแอนเดอร์สันเขียนจดหมายแนะนำตัวมอบให้เขาไปพบกับบุคคลที่กล่าวในปารีส (Meyers, 1982:5) เฮอร์มันเวย์เองยอมรับว่า เรื่องราวต่างๆในชุด Winesburg, Ohio (1919)

ของแอนเดอร์สันเป็นแบบอย่างที่สำคัญในระยะแรกของการเขียนหนังสือของเขา (Shaw, 1973:26) และเขาคิดว่าวรรณคดีอเมริกันสมัยใหม่ทั้งหมดมีกำเนิดมาจากหนังสือเรื่อง

The Adventures of Huckleberry Finn (1885) ของมาร์ค ทเวน และเป็นหนังสือที่ลึกซึ้งของสหรัฐอเมริกา (Baker, 1963:50) นอกจากนี้ สตีเฟน เครน

(Stephen Crane, 1871-1900) เฮนรี เจมส์ (Henry James, 1843-1916)

และเฮนรี ดี. ธอโร (Henry D. Thoreau, 1817-1862) นับว่ามีอิทธิพลต่องานเขียนของ

เฮมมิงเวย์ เขาเหมือนกับเครนตรงที่ไม่ยอมรับว่า พลังอำนาจของสังคมนำยุคของเขาไปสู่สภาวะสงครามที่ทำลายล้างชีวิตของมวลชน

เฮมมิงเวย์เป็นนักเขียนชาวอเมริกันที่มีประสบการณ์ร่วมในการสู้รบและทำสงครามทางานมากที่สุดคนหนึ่ง นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สงครามระหว่างกรีซและตุรกี สงครามกลางเมืองในสเปน และสงครามโลกครั้งที่สอง อย่างไรก็ตามเขาไม่เคยสนับสนุนให้ลูกชายของเขาเข้าร่วมในสงครามเลย ดังเช่นในเงื่อนไขพฤศจิกายน ค.ศ. 1942

เขาเขียนจดหมายบอกแฮดลีย์ (Hadley) ภรรยาคนแรกของเขาว่า เขารู้เรื่องสงครามดีพอและยินดีถูกยิงตาย ถ้าจะเป็นการช่วยไม่ให้ลูกของเขาต้องไปรบ ทั้งๆที่ตัวเขาเองเป็นทั้งผู้สื่อข่าวสงคราม อาสาสมัครและผู้สนับสนุนการต่อสู้ สก็อต คอนัลสัน (Donaldson,

1977:131-132) กล่าวถึงสาเหตุที่เฮมมิงเวย์เข้าร่วมในการรบหลายแห่งว่าเป็นเพราะการรบในทางแคบเปิดโอกาสให้เขาหลีกเลี่ยงหนีจากปัญหาภายในประเทศสหรัฐอเมริกา และยังได้แสดงความเป็นลูกผู้ชายได้พิสูจน์ความกล้าหาญด้วย ทั้งๆที่เขาว่าการคิดหาความสนุกสนานจากสงครามเป็นบาปอย่างยิ่ง นอกจากนั้นการไปรบช่วยให้เขาได้เปรียบกว่าคนที่ไม่

ประสบการณ์ตรงทั้งในค่านิยมและคุณธรรม เฮมมิงเวย์เคยกล่าวยืนยันกับฟิธ เจอร์อัลด์ว่า สงครามเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งสำหรับงานประพันธ์ ส่วนฟรอสค (Frohock, 1958:166-188) กล่าวว่า ความรุนแรงเป็นสาเหตุสำคัญสำหรับการเริ่มต้นงานเขียนของเฮมมิงเวย์

โดยมีความเจ็บปวดและสงครามที่ทำลายล้างชีวิตผู้คนเป็นแรงกระตุ้นอารมณ์ในการเขียนของเขา การเขียนเรื่องสงครามถือเป็นงานที่ท้าทายนักประพันธ์อย่างยิ่ง เฮมมิงเวย์ก็คิดเช่นเดียวกัน นอกจากนี้เขายังคิดว่าความกล้าหาญเป็นองค์ประกอบถาวรของความโศกเศร้า

ทั้งนี้เพราะการมีชีวิตอยู่เป็นดังกับคนที่มียูกลองโทษ และจะถูกทำลายในที่สุด มนุษย์จะมีชัยชนะก็ต่อเมื่อเขาพร้อมที่จะต่อสู้กับความทุกข์ยากและปัญหาทั้งปวงในชีวิตด้วยความกล้าหาญ

ฮอฟมัน (Hoffman . 1951:89-98) มีความเห็นว่าในจำนวนเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามนั้น ผลงานของเอ็มมิงเวย์ถือเป็นตัวแทนได้มากที่สุด เขาให้ความสนใจต่อทหารที่กลับจากการรบ เขาไม่เพียงแต่แสดงลักษณะของสงครามให้เห็นอย่างจริงจังเท่านั้น แต่ได้แสดงให้เห็นโลกภายหลังสงครามกับการที่ตัวละครต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมด้วย งานเขียนทุกประเภทของเขาในทศวรรษ 1920 ใช้สงครามเป็นภูมิหลัง เขาสร้างความสำคัญด้านศิลปะการประพันธ์โดยใช้สงครามเป็นแกนเรื่อง ซึ่งนับว่าถูกต้องกับความนิยมของผู้อ่านด้วย เขาใช้วัตถุดิบด้วยความซื่อสัตย์ นั่นคือประสบการณ์ของตัวเขาเองซึ่งเป็นเสมือนบันทึกและข้อเตือนใจผู้คนในการปรับตัวให้เข้ากับความสับสนวุ่นวายและความรุนแรงของโลกในสมัยนั้น ฮอฟมันยืนยันว่า การบรรยายเรื่องสงครามในเรื่อง A Farewell to Arms (1929) ตอนการพ่ายแพ้ Caporetto ของเอ็มมิงเวย์ยังไม่อาจมีนักเขียนคนใดคิดเทียมได้ แม้แต่ผลงานชิ้นอื่นๆของตัวเขาเองก็เทียบไม่ได้เช่นกัน

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งสร้างความเจ็บปวดและเหนื่อยล้าให้แก่เอ็มมิงเวย์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจอย่างยิ่ง ขณะนั้นเขามีอายุเพียง 19 ปี และได้รับบาดเจ็บในเดือนกรกฎาคม 1918 จนคิดว่าตัวเองคงตายแน่ๆ แต่ช่วงหนึ่งเขาไม่อาจละเลยที่จะช่วยชีวิตทหารซึ่งนอนรอความช่วยเหลือหรือความตายได้ ประสบการณ์และความสะเทือนใจจากภัยของสงครามทำให้โคลงที่เขาแต่งชื่อ "Camps d'Honneur" ซึ่งตีพิมพ์ในวารสาร Poetry ฉบับที่ 21 เดือนมกราคม 1923 สะท้อนความรู้สึกแสนเศร้าต่อชะตากรรมของทหาร (Cooperman. 1970:8-9 citing Poetry. 1923:19) ดังนี้

Camps d'Honneur

Soldiers never do die well:
Crosses mark their places —
Wooden crosses where they fell,
Stuck above their faces.

Soldiers pitch and cough and twitch —
All the world roars red and black;
Soldiers smother in a ditch,
Choking through the whole attack.

Ernest Hemingway

เฮมมิงเวย์ได้เสนอผลงานของเขาสู่สายตาประชาชนด้วยนวนิยายสงครามที่เด่นของทศวรรษ 1920 ได้แก่เรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929) เขาได้รับความนิยมอย่างสูงทั้งที่เป็นนักเขียนหน้าใหม่ของการวรรณคดีกับชีวิตนับเป็นรากฐานแห่งงานเขียนของเขา เขาถือว่าเป็นนักประพันธ์จำเป็นของความกล้าหาญเพื่อหาให้อ่านใครควย กับต้องถ่ายทอดความรู้สึกฉับพลันและความเป็นจริงลงในงานนั้นควย เขายืนยันว่าประสบการณ์ในสงครามมีประโยชน์ยิ่งใหญ่นักเขียน เพราะเป็นเรื่องสำคัญและยากที่จะเขียนได้ถูกต้อง แต่บรรดานักเขียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ตรงทางพยายามบิดเบือนว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ (Sanderson. 1970: 73)

ต่อมา ผู้คนทางท้องรอคอยเป็นเวลานานก่อนที่นวนิยายเรื่องใหม่ของเฮมมิงเวย์จะได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม นักวิจารณ์กล่าวถึงหนังสือที่จะออกใหม่วางหน้าเป็นเดือนๆ และถกเถียงกันหลังจากหนังสือออกสู่ตลาดอีกหลายเดือน มีนักเขียนอเมริกันสำคัญๆไม่กี่คนที่หันมาพูดถึงในแง่ร้ายเป็นจำนวนมากเท่าเขา และก็มีนักเขียนยิ่งใหญ่จำนวนน้อยเช่นกันที่มีจุดจอตึกตามมากเช่นเขา (Throp. 1960: 191-192) นับจากทศวรรษ 1930 เป็นต้นมา ชื่อเสียงของเขาโด่งดังมาก ถึงกับมีบุคคลแอบอ้างเป็นตัวแทน มีพฤติกรรมเลียนแบบเพื่อให้อ่านเข้าใจผิดไคม้อยๆ เช่น กลางทศวรรษ 1930 มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวที่ Explorers Club ในนิวยอร์กควย และแสดงท่าทีว่าเป็นเฮมมิงเวย์เพื่อล่อลวงเด็กหนุ่มให้ไปกับเขา และยังปลอมลายเซ็นในหนังสือของ เฮมมิงเวย์ตามร้านจำหน่ายหนังสือ

รวมทั้งบรรยายเรื่องการเขียนหนังสือของเฮมมิงเวย์อีกด้วย ต่อมาในปี 1952 เฮมมิงเวย์ ตีพิมพ์ผลงานในกรุงปารีสแถมด้วยการสร้างหนี้สินไว้ แต่คนที่แสดงตนเป็นเฮมมิงเวย์ได้ ยาวนานและประสบความสำเร็จนั้นได้ปรากฏไว้ในสเปนตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1950 จนถึง หลังการสิ้นชีพิตักษัยของเฮมมิงเวย์แล้วยังให้ลายเซ็นปลอมด้วย ชายผู้นี้เป็นนักพนักงานบริษัท น้ำมันซึ่งชอบกีฬาสกีอย่างยิ่ง และจบการศึกษาชั้นปริญญาเอกภาษาสเปน ไว้ที่เคราเซิน เกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ เขาไม่เคยปฏิเสธถ้าจะมีคนที่คิดว่าเขา คือ เฮมมิงเวย์ (Donaldson, 1977:8-9) นอกเหนือจากความสามารถในการประพันธ์แล้ว เฮมมิงเวย์ยังมีบุคลิกลักษณะ ที่ดึงดูดใจคน เขาสามารถสร้างความรักและความชื่นชมให้เกิดขึ้นในผู้ที่รู้จักเขาอย่าง รวดเร็ว ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้รับความช่วยเหลือจากนักเขียนสำคัญของวงการมากมายใน ระยะเริ่มต้นฝึกฝนอาชีพในปารีส แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นนักทำลายมิตรภาพ ผู้สามารถเปลี่ยนสภาพของมิตรหรืออุปการีให้ตกเป็นเหยื่อของเขา ด้วยการพูดหรือเขียน เสียชื่อเสียงและเบียดเบียนผลงานของเขาเหล่านั้นในกาลต่อมา ดังปรากฏในเรื่อง

The Torrents of Spring (1926) ซึ่งเฮมมิงเวย์เขียนเสียชื่อเสียงและถูกแอนเดอร์สัน เกี่ยวกับการเขียนเรื่อง Dark Laughter (1925) นอกจากนี้ สไตน์ ฟอร์ด และ พิตช์ เจอร์ลิกต่างก็ได้รับบทเรียนอันเจ็บปวดเช่นเดียวกัน (Donaldson, 1977:192-200)

เฮมมิงเวย์ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเขียนของเขาว่า เริ่มจากสิ่งง่ายและเป็นพื้นฐานที่สุด คือ ความตายที่รุนแรง ปัญหาสำคัญคือ "ต้องรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดยแท้จริง ไม่ใช่คิดว่าตัวเองควรรู้สึกอย่างไร" และ "สร้างสถานการณ์เหมือนจริงที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้น" (Beach, 1972:73) ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าประหลาดที่แม่ทัพของเขาเอง จะไม่ชอบอ่านเรื่องบทกวีประพันธ์ขึ้นมา ทั้งนี้เพราะคนทั้งสองเคร่งครัดในศาสนา มากขนาดขอลูกสาวทั้งสี่คนก็ทิ้งตามชื่อนักบุญ ทั้งคู่เกลียดความรุนแรงต่างๆ จากจดหมายซึ่ง เขียนที่ปารีส ลงวันที่ 20 มีนาคม 1925 ส่งถึงพ่อของเขานั้น ในใจความตอนหนึ่ง เฮมมิงเวย์กล่าวถึงเหตุผลที่เขาไม่ส่งงานเขียนของเขาให้พ่อและแม่อ่านว่า เป็นเพราะ หนังสือชุด in our time (1924) เคยถูกส่งกลับคืนไปให้เขา ยอมแสดงว่าท่านไม่ต้องการอ่านเรื่องที่เขายื่น พร้อมกันนั้นเขายังกล่าวว่าย่าว่า เขาพยายามเขียนเรื่องที่เหมือน

ชีวิตจริงซึ่งย่อมต้องมีทั้งสิ่งเลวร้ายและสิ่งงามควบคู่กันไป (Baker, 1981:38) ในการเขียนนวนิยายทุกเรื่องของเขานั้น มักเริ่มต้นเป็นเรื่องสั้นก่อนแล้วไม่อาจจะจบลงได้ จึงเขียนต่อไปจนกลายเป็นนวนิยาย (Ross, 1961:35) ส่วนเรื่องการศึกษาความหมายสิ่งที่เขาเขียนโดยนักวิจารณ์และนักวรรณคดีนั้น เฮมมิงเวย์กล่าวว่า ขอให้ท่านที่เขาเขียนเพราะความพอใจในการอ่าน หากพบสิ่งอื่นใดที่ยอมรับขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ท่านนำมาใช้ในการอ่านครั้งนั้นๆ (Plimton, 1963:29)

ก่อนที่เฮมมิงเวย์จะได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมในปี ค.ศ. 1954 นั้น การศึกษางานเขียนของเขาอย่างจริงจังมีจำนวนจำกัด ทั้งที่ผลงานของเขามีอยู่จำนวนหนึ่งตั้งแต่ในปี ค.ศ. 1952 ศาสตราจารย์คาร์ลอส เบเกอร์ (Carlos Baker) และศาสตราจารย์ฟิลิป ยัง (Philip Young) ได้เขียนหนังสือที่คุณภาพดีขึ้นมาก คือ เบเกอร์ เขียน

Hemingway: The Writer as Artist (1952) เป็นการวิเคราะห์ความสามารถด้านศิลปะการประพันธ์ เบเกอร์มีผลงานเกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ออกมาตลอดเวลา ส่วนยัง เขียน

Ernest Hemingway (1952) เป็นการใช้วิธีทางจิตวิทยาวิเคราะห์ผลงานของเฮมมิงเวย์เมื่อยังศึกษาในชั้นปริญญาโทสมัยนั้น เขาเขียนวิทยานิพนธ์ในปี ค.ศ. 1948 เรื่อง

"Ernest Hemingway and Huckleberry Finn: A Study in Continuity" และในปี

1966 เขาก็ได้ตีพิมพ์หนังสือ Ernest Hemingway: A Reconsideration นับจากหนังสือ

ทั้งสองเรื่องที่ปรากฏออกมาในปี 1952 เป็นต้นมา ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการศึกษางานเขียนของเฮมมิงเวย์อย่างจริงจังมากขึ้น (Wagner, 1977:x) ในทำนองเดียวกัน

ไมเยอร์ (Meyers, 1982:57-58) กล่าวว่า นับตั้งแต่ปี 1952 เป็นต้นมา มีหนังสือ

เกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ออกมามากมาย ทั้งในเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ผลงาน ชีวิตประวัติ และ

อื่นๆ โดยเขียนเมื่อนักวิชาการ นักวิจารณ์ และคนในครอบครัวของเฮมมิงเวย์เอง

เรื่องสำคัญเกี่ยวกับเฮมมิงเวย์คือได้มีผู้จัดทำเรียบเรียงแล้ว เว้นแต่งานวิจัยเท่านั้น

บุคคลในครอบครัวของเฮมมิงเวย์ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับตัวเขา คือ

1. แมรี เวลส์ เฮมมิงเวย์ (Mary Welsh Hemingway) ภรรยาคนที่สี่และ

คนสุดท้ายของเขาเขียนเรื่อง How It Was (1951)

2. เลสเตอร์ เฮมมิงเวย์ (Leicester Hemingway) น้องชายคนสุดท้องและ
คนเลี้ยงของเขาเขียน My Brother, Ernest Hemingway (1961)

3. มาร์เซลลิน (Marcelline) พี่สาวคนเลี้ยงของเขาซึ่งต่อมาคือ Mrs. Sterling
Sanford เขียนบันทึกความทรงจำเรื่อง At The Hemingways: A Family
Portrait (1962)

4. เกรกอรี เอช. เฮมมิงเวย์ (Gregory H. Hemingway) ลูกชายคนสุดท้อง
ของเขาซึ่งเกิดจากภรรยาคนที่สอง เกรกอรีมีอาชีพแพทย์เช่นเดียวกับปู่ และได้เขียน
หนังสือเรื่อง Papa - A Personal Memoir (1976)

จะเห็นได้ว่าผลงานของเฮมมิงเวย์และชีวิตส่วนตัวของเขาเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ
อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม และในฐานะสมาชิกของสังคมซึ่งเหตุการณ์รุนแรง
และความขัดแย้งนานาประการปรากฏให้เห็นได้รับรอบตลอดเวลา โดยผ่านการสื่อสารอัน
เป็นความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียุคใหม่ ความขัดแย้งซึ่งนำไปสู่มหาสงครามของโลกใน
ทศวรรษที่ 20 นั้น ได้สร้างความสะเทือนให้แก่มนุษย์คนอย่างมาก บัดนี้กาลเวลา
นำโลกเข้าสู่ช่วงปลายศตวรรษแล้ว ปี 1983 นับเป็นปีแห่งความรุนแรงของโลก และผล
การสำรวจของ รุท เลเจอร์ ชีวาร์ค รายงานว่ารัฐบาลของประเทศต่างๆทั่วโลกทุ่มเงิน
ค่าใช้จ่ายด้านการทหาร และสะสมอาวุธนิวเคลียร์เพื่อการ चेचनाทำลายล้างกันถึงนาถึละ
30 ล้านบาท (สุนทร วาที่ 2526:2) ในขณะที่ประชากรบางส่วนของโลกกำลังขาดแคลน
อาหารถึงกับล้มตายไปจำนวนไม่น้อย ปรากฏว่ามีผู้ศึกษาผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
ต่อวรรณคดีอังกฤษในช่วง ค.ศ. 1914-1918 คือ จารูณี เขมียาทร (Charunee
Kheimiyatorn) โดยวิเคราะห์ทัศนคติของนักเขียนและกวีผู้มีประสบการณ์ร่วมในสงครามนี้
สรุปได้ว่า ในระยะต้นของสงครามผลงานสะท้อนอุดมคติอันแรงกล้าของความรักชาติ
และสนับสนุนการทำสงครามของอังกฤษโดยถือเป็นวีรกรรมของชาติ แต่ต่อมา ทัศนคติ
เปลี่ยนไปเป็นเชิงนิเสธเนื่องมาจากความผิดหวังความสับสน และความโศกเศร้าทารุณของ
ภาวะสงคราม ผลงานของกวีเน้นถึงผลร้ายของสงครามที่ทำลายจิตใจมากกว่าการบาดเจ็บ
ทางกาย พร้อมกันนี้ความรู้สึกรักชาติพลอยสูญสลายไปด้วย (Charunee Kheimiyatorn.

1969:1-27) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาทัศนคติต่อสงครามในนวนิยายสงครามของ เฮมมิงเวย์ ด้วยเหตุที่เขาเป็นผู้เผชิญกับสงครามยุคใหม่ด้วยตนเอง นับทั้งค้นหาสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สงครามในดินแดนอื่นๆ จนถึงสงครามโลกครั้งที่สอง ผลงานค่านวนิยายของเขาครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องของสงคราม หรือผลของสงครามที่มีต่อตัวละคร มีข้อที่น่าสนใจก็คือ สงครามมิได้เกิดขึ้นในดินแดนบ้านเกิดของตัวละครเอกชายเลย แต่เขาเหล่านั้นทำการรบและดำเนินชีวิตตามเนื้อเรื่องในทางแค้นทั้งสิ้น ถึงแม้จะมีผู้กล่าวว่าเฮมมิงเวย์เป็นนักเขียนต่อต้านสงครามก็ตาม แต่ยังไม่มีการวิเคราะห์และศึกษาอย่างละเอียดในเรื่องทัศนคติของตัวละครที่มีต่อสงครามเลย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของตัวละครที่มีต่อสงคราม โดยเปรียบเทียบทั้งตัวละครฝ่ายชายและฝ่ายหญิง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบทัศนคติของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเฮมมิงเวย์
2. ทำให้ทราบความเหมือน และ/หรือความแตกต่างของทัศนคติของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเฮมมิงเวย์
3. ทำให้ทราบแนวทางการศึกษาทัศนคติของตัวละครในนวนิยาย
4. เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางสำหรับผู้อื่น ในการศึกษาทำความเข้าใจงานเขียนประเภทอื่นๆของเฮมมิงเวย์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษารังนี้เป็นการศึกษาจากนวนิยายสงครามของเอมมิงเวย์ จำนวนสี่เรื่อง คือ

1. The Sun Also Rises (1926) จำนวน 185 หน้า
2. A Farewell to Arms (1929) จำนวน 236 หน้า
3. For Whom the Bell Tolls (1940) จำนวน 471 หน้า
4. Across the River and into the Trees (1950) จำนวน 305 หน้า

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. สงคราม หมายถึง สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สงครามโลกครั้งที่สอง และสงครามกลางเมืองในสเปน
2. ตัวละคร หมายถึง บุคคลที่นักประพันธ์สร้างขึ้นในนวนิยาย และให้บทบาทเกี่ยวข้องกับสงคราม
3. นวนิยายสงคราม หมายถึง นวนิยายที่มีโครงเรื่องหรือฉากเป็นสงคราม และ/หรือตัวละครเอกเป็นหรือเคยเป็นทหารหรืออาสาสมัครในสงคราม
4. ทัศนะต่อสงคราม หมายถึง ความเห็น ความรู้สึก และการแสดงออกของตัวละครที่มีต่อสงคราม โดยปรากฏเป็นคำพูด ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมของตัวละคร ซึ่งอาจเป็นคำานกายกรรม มโนกรรม และวจีกรรม รวมทั้งการบรรยายตัวละครของผู้ประพันธ์โดยตรงซึ่งปรากฏในหัวข้อต่อไปนี้
 - 4.1 ความสามัคคี หมายถึง ความรักห่มคณะ ความเห็นใจกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการให้ความร่วมมือกระทำภารกิจของส่วนรวมให้สำเร็จ
 - 4.2 ความรักชาติ หมายถึง ความรู้สึกหวงแหนและต้องการป้องกันประเทศยอมเสียสละความเห็นแก่ตัวทั้งกายกำลังกาย กำลังใจ และทรัพย์สินเพื่อประเทศชาติ
 - 4.3 ความรับผิดชอบต่อนานาชาติ หมายถึง การตั้งใจประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง

และเหมาะสมกับหน้าที่ของตน เช่น ทหาร กองเครื่องจักรกระเปาะวินัย ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย และรักษาความลับของราชการ

4.4 ความยุติธรรม หมายถึง การคงความถูกต้อง ความร่มเย็นเป็นสุขของมนุษยชาติอย่างเสมอภาค และการไม่บิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะตนหรือกลุ่ม

4.5 ความซัดแย้ง หมายถึง ความไม่พ้องกันหรือตรงกันข้ามในค่านพฤติกรรมของตัวละคร เช่น ความไม่พ้องกันในค่านความคิดในหมู่คณะเดียวกัน ในระหว่างผู้บริหารกองทัพบกกับปฏิบัติการรบ และระหว่างฝ่ายที่สู้รบกัน

4.6 ความสูญเสีย หมายถึง การที่ทรัพย์สิน ชีวิตและร่างกาย รวมทั้งจิตใจของมนุษย์ถูกทำลายไปในการสงคราม

4.7 สงครามสร้างอาชีพ หมายถึง การที่ตัวละครมีอาชีพใหม่ในภาวะสงคราม ได้แก่ การเป็นทหารอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครช่วยเหลือกิจการต่างๆ เพื่อการสงครามแทყามปกติ เขาทางก็ประกอบอาชีพอื่น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาสภาพทั่วไปของสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สงครามโลกครั้งที่สอง และสงครามกลางเมืองของสเปนโดยสังเขป

2. ศึกษาบทบาทของเฮ้มมิงเวย์ในสงครามทั้งสาม

3. ศึกษานวนิยายสงครามของเฮ้มมิงเวย์จำนวนสี่เรื่องอย่างละเอียด

4. วิเคราะห์หาทัศนะของตัวละครที่มีต่อสังคมในหัวข้อต่อไปนี้

4.1 ความสามัคคี

4.2 ความรักชาติ

4.3 ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

4.4 ความยุติธรรม

4.5 ความซื่อสัตย์

4.6 ความสูญเสีย

4.7 สงครามสร้างอาชีพ

ทั้งนี้โดยทำการวิเคราะห์จาก

– คำพูดของตัวละคร

– ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร

– พฤติกรรมของตัวละคร

– การบรรยายตัวละครของผู้ประพันธ์โดยตรง

5. เปรียบเทียบทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในด้านต่างๆ โดยการพรรณนาวิเคราะห์ ดังนี้

5.1 เปรียบเทียบตัวละครชายกับชาย

5.2 เปรียบเทียบตัวละครหญิงกับหญิง

5.3 เปรียบเทียบตัวละครชายกับหญิง

ทั้งนี้ การเปรียบเทียบดังกล่าวเป็นไปตามหัวข้อต่อไปนี้

– ความสามัคคี

– ความรักชาติ

– ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

– ความยุติธรรม

– ความซื่อสัตย์

– ความสูญเสีย

– สงครามสร้างอาชีพ

6. เสนอผลการศึกษารูปแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แบ่งเป็นสองส่วนดังนี้

1. งานเขียน แปล และเรียบเรียงในประเทศไทย
2. บทความ หนังสือ และงานวิจัยของต่างประเทศ โดยแบ่งเป็น
 - 2.1 บทความและหนังสือ
 - 2.2 งานวิจัยระดับปริญญาเอกในสหรัฐอเมริกา

ส่วนที่หนึ่ง: งานเขียน แปล และเรียบเรียงในประเทศไทย

สมร นิธิทัศน์ประกาศ (สมร นิธิทัศน์ประกาศ 2525:49-50) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การอ่านนวนิยายของเฮมมิงเวย์คือการอ่านบันทึกเกี่ยวกับการต่อสู้ สงคราม และความตายถึงแม้ว่าเขาเขียนเรื่องราวต่างๆจากประสบการณ์และอารมณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตจริงของเขาเองแต่เขาก็ไม่ยอมสอแทรกความรู้สึกส่วนตัวลงไปด้วย ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ซาบซึ้งและภาพพจน์ที่เด่นชัดจากศิลปะการใช้ภาษาที่ทันสมัยของเขาซึ่งง่าย สั้น และตรงไปตรงมา นอกจากนี้ อาจารย์สมรยังกล่าวด้วยว่า ในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises (1926) นั้น ตัวละครเอกของเรื่องได้เบรเทศตนเองไปใช้ชีวิตในทางแดน นับเป็นการประชันชีวิตที่ไร้ความหมายของคนหนุ่มสาวในยุคหลังสงคราม ส่วนเรื่อง A Farewell to Arms (1929) เฮมมิงเวย์ได้แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณของสงคราม ความรัก ความตาย และชีวิตที่ไร้ความหมายอันเป็นผลของสงคราม สำหรับเรื่องเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในสเปน คือ For Whom the Bell Tolls (1940) เป็นเรื่องที่ดุดีที่สุดของเฮมมิงเวย์ เขาได้สอแทรกคุณค่าของระบอบประชาธิปไตย และความสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของปัจเจกชนไว้ด้วย

ฉันทนา ไชยชิต (ฉันทนา ไชยชิต 2523:1-2, 105-115) กล่าวว่า สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เป็นเหตุให้กวีและนักเขียนชาวอเมริกันมีทัศนคติส่วนตัวและชีวิตในเชิงคัดค้าน สับสน และเศร้าหมอง นวนิยายของเฮมมิงเวย์เรื่อง A Farewell to Arms (1929)

ได้เสนอภาพชีวิตอย่างชัดเจนทั้งด้านความโศกสลดและความสูญเสียอันเป็นผลของสงคราม
สาระสำคัญของเรื่องที่เขาเน้นเป็นปรัชญาชีวิต การต่อสู้ที่สิ้นหวัง และจุดจบของชีวิตคือ
ความสูญสิ้นหรือความตาย ในขณะที่เดียวกันเขาก็แสดงทัศนคติเฝ้ายามทฤษฎีความกล้าหาญ
เยี่ยงวีรบุรุษสงครามเหมือนกับที่ฮีโร่ใน เกรนเมย์ทัศนะของเขาในเรื่อง The Red
Badge of Courage (1895) เรื่อง A Farewell to Arms (1929) ยังคงได้รับความนิยม
อย่างสม่ำเสมอจนถึงปัจจุบันเพราะผู้อ่านประทับใจในทัศนะต่อสงครามและต่อความรัก
ความกล้าหาญ เอ็มมิงเวย์เป็นนักเขียนที่ได้รับการยอมรับจากนักเขียนอื่นๆ เนื่องจาก
ศิลปะการประพันธ์ของเขาสร้างความรู้สึกประทับใจให้อ่าน เขาใช้ประโยคสั้นๆ คำเรียบ
ง่าย และมักไม่ใช้วิธีบรรยายระหว่างประโยคหรือการสนทนา

ประพันธ์ ภักษา (ประพันธ์ ภักษา ม.ป.ป.:6) บรรยายว่า เมื่อสหรัฐอเมริกา
ตัดสินใจเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนั้น ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow
Wilson) แถลงเหตุผลในแง่ที่ว่า "เพื่อสร้างโลกที่ปลอดภัยสำหรับประชาธิปไตย" ฉะนั้น
ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาที่นักเขียนทั้งหลายจะต้องสนใจบทบาทของประเทศ และพากันทำหนี
มากกว่าชื่นชม ความหายนะ ตลอดจนผลกระทบที่โหดร้ายของสงครามแสดงให้เห็นอย่าง
ชัดในเรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929)

ทวีป วรคิลิก ได้เรียบเรียงเรื่อง "เอเดนส์ เอ็มมิงเวย์ ชายชากรีนและศิลปิน"
ลงใน มติชนสุดสัปดาห์ จากฉบับที่ 2094 (3/169) ถึงฉบับที่ 2136 (3/175) เว้นฉบับที่
2129 (3/174) เป็นการเสนอประวัติ ลักษณะความขัดแย้งทางบุคลิกภาพและพฤติกรรม
ตลอดจนผลงานหลายเรื่องของเขา ทวีปกล่าวด้วยว่า เอ็มมิงเวย์ประสบความสำเร็จอย่าง
ที่นักประพันธ์อเมริกันน้อยคนจะเทียบได้ เขาเป็นผู้สร้างกลวิธีการเขียนที่มีนักเขียนเจริญ
รอยตามอย่างนับไม่ถ้วน แต่ก็ยังไม่มีใครเสมอเหมือน ในด้านสุนทรียศาสตร์นั้นนับว่าเขา
มีความคิดริเริ่มและความสามารถเป็นพิเศษ แม้โดยคำสำนวนของเขาจะเรียบง่าย แต่
เป็นที่ยอมรับกันว่ามีลักษณะอันดีซึ่งอยู่ในนวนิยายของเขา ด้วยประสบการณ์หลากหลาย
ทำให้เขาเห็นว่าชีวิตมนุษย์จะถูกค้นจังหวะด้วยความเจ็บปวดตลอดกาลจนสิ้นใจ
(ทวีป วรคิลิก 2526:36-38)

สารวัตร สุวรรณสถิตย์ ได้แปลหนังสือเรื่อง นักเขียนอเมริกันผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม เรื่องของเฮมมิงเวย์ เขียนโดย เคน มอริทซ์ ผู้เห็นพ้องกับคำสรรเสริญความสามารถของเฮมมิงเวย์ซึ่งกล่าวโดยแอนเดอร์ส เอสเทอร์ลิง เลขาธิการถาวรประจำมณฑลยสถานแห่งสวีเดน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 1954 ความตอนหนึ่งคือ "เขาเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในสมัยของเรา ผู้ซึ่งได้เปิดเผยโฉมหน้าอันหยาบกร้านและแท้จริงของสมัยนี้ให้เราเห็นอย่างชัดตรงและกล้าหาญ" เคนให้ข้อสังเกตเช่นเดียวกับอีกหลายคนว่า รางวัลโนเบลมอบให้เฮมมิงเวย์ช้าเกินไปและน่าจะมอบให้แก่หนังสือพิมพ์เล่ม ทั้งนี้เพราะงานชิ้นเอกในระยะต้นนั้น เฮมมิงเวย์ได้แสดงความคิดและอุดมการณ์สอดคล้องกับคุณลักษณะของรางวัลโนเบลนับตั้งแต่ in our time (1924) จนถึงเรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) สำหรับเรื่อง The Sun Also Rises (1926) นั้น เขาเสนออุดมคติแบบเฟอด้อันเป็นเหตุให้คนมองไม่เห็นสิ่งต่างๆตามที่เป็นจริง เรื่อง A Farewell to Arms (1929) เป็นอุดมคติของทหาร ทอสงครามซึ่งเฮมมิงเวย์เห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะเป็นความคิดที่เลื่อนลอย ทำให้คุณค่าของสิ่งจะเสื่อม นอกจากนี้ เคนเสริมความว่า เฮมมิงเวย์จกจกอยู่กับเรื่องสงคราม และดูเหมือนถกถกอยู่ในตำนานของตนเอง มีความกระตือรือร้นและมองลึกซึ้งในตัวของตัวเองซึ่งเปล่าเปลี่ยวและผิดแปลกไปจากคนอื่นๆ (เคน มอริทซ์ 2513:154-167)

เสริมจิตร สิงห์เสนี (เสริมจิตร สิงห์เสนี 2515:14-15) ให้ความเห็นว่า เรื่อง The Sun Also Rises (1926) เปิดเผยบุคลิกภาพของเฮมมิงเวย์ ซึ่งผู้อ่านอาจนำไปใช้เป็นเครื่องช่วยการสันนิษฐานลักษณะวัฒนธรรมประจำชาติของเขาได้ ในเรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) นั้น ตัวละครเอกได้สะท้อนวิญญูณประจำชาติของผู้เขียนความว่า ยังมีชาวอเมริกันอีกจำนวนมากที่ได้พลีชีพของตนในทางแกนวัยอุดมคติเช่นเดียวกัน

จากการศึกษารวบรวมผลงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับเฮมมิงเวย์ของบรรดาอาจารย์ และนักเขียนผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณคดีและวัฒนธรรมอเมริกันเท่าที่มีอยู่ในประเทศไทยแล้วนั้น

อาจกล่าวสรุปได้ว่า เอ็มมิงเวย์เป็นนักประพันธ์ยิ่งใหญ่ที่สุดในความสนใจของคนไทยด้วยกัน
หนึ่ง เรื่องราวของสงครามและการต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีแห่งตนของตัวละครเอกเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษา
งานเขียนของเขาจดจำได้เสมอ นวนิยายสงครามของเขาจำนวนสามเรื่อง คือ The Sun

Also Rises (1926) A Farewell to Arms (1929) และ For Whom the Bell
Tolls (1940) เป็นที่รู้จักกันดี โดยมีการอ้างอิงถึงทั้งในค่านิยม แก่นเรื่อง และ
ตัวละครในขอบเขตกว้างๆ ควบคู่กับการกล่าวถึงเอกลักษณ์ในการประพันธ์ของเขา แต่
อย่างไรก็ดี ไม่ปรากฏว่ามีใครศึกษาวิเคราะห์นวนิยายสงครามดังกล่าวอย่างละเอียดใน
คานทัศนะของตัวละคร ทมิทอสงครามโดยผู้วิจัยยังได้ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งว่า เรื่อง

Across the River and into the Trees (1950) ซึ่งนับเป็นนวนิยายสงครามด้วยนั้น
ไม่มีผู้ใดให้ความสนใจเลย

ส่วนที่สอง: บทความ หนังสือ และงานวิจัยของต่างประเทศ

2.1 บทความและหนังสือ

นับตั้งแต่เอ็มมิงเวย์มีผลงานการประพันธ์ออกสู่สายตาผู้อ่านในทศวรรษ 1920
เป็นต้นมา มีบทความและหนังสือภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชีวประวัติและผลงานของเขามากมาย
แต่การศึกษาคุณค่าจากวารสารเชิงวิชาการของผู้วิจัยยังเข้าไปได้น้อยกว่าที่คาดคิดไว้ เนื่อง
จากวารสารดังกล่าวไม่แพร่หลายในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ขอมูลจากวารสารบางเล่ม
และหนังสือที่มีบรรณาธิการรวบรวมไว้ ซึ่งมีทั้งที่เป็นบทความสมบูรณ์และคัดย่อเฉพาะใจความ
สำคัญ กล่าวโดยสรุปแล้ว เป็นการแนะนำคุณลักษณะประจำตัวของเอ็มมิงเวย์ ศิลปะการ
ประพันธ์ของเขาซึ่งนับว่าเป็นแบบใหม่ คือ ประโยกง่ายและสั้นโดยที่ผู้ประพันธ์จะไม่บรรยาย
ความรู้สึกให้แก่ผู้อ่าน และการสร้างนวนิยายที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตจริงของเขา ตลอดจนการ
สะท้อนภาพของสังคม ความโหดร้ายของสงคราม รวมทั้งคุณธรรมที่มนุษย์พึงมีพึงสร้าง
ดังปรากฏจากการศึกษาต่อไปนี้

เคอร์รี (Curry, 1981:196-201) กล่าวว่า ถึงแม้ว่าเหตุการณ์สำคัญมักจะมี
สะท้อนตัวเองในงานวรรณกรรมของชาติ แต่ผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่หนึ่งที่มีต่องาน
เขียนของชาวอเมริกันกลับปรากฏอย่าง งานเขียนที่เด่นในรูปนวนิยายที่ปรากฏหลายปีหลังสงคราม

งานของเฮมมิงเวย์นับว่าเป็นเลิศ เรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929) คุณค่าและการรอคอย สงครามมีบทบาทสำคัญมากในเรื่องหลัง เฮมมิงเวย์ได้สร้างศรัทธาต่อความกล้าหาญอันจำเป็นต่อการรยรอก เพราะเขาเกลียดชังความโหดร้ายของสงคราม เขารู้ถึงความขมขื่นหลังสงครามนำมาสมมุติ รวมทั้งความทุกข์ทรมานผสมกับความเศร้าโศกเป็นนิรันดร์ในชีวิตของพลเรือน เรื่องที่เขาเขียนจึงมักเป็นเรื่องสงคราม และผลกระทบของมันต่อประชาชน เรื่องการแข่งขัน เช่น การล่าสัตว์หรือสู้วัว เป็นต้น

เฟิร์ชเทอร์และคนอื่นๆ (Foerster and others. 1970:428) เสนอความเห็นเห็นว่า เฮมมิงเวย์เผชิญกับเหตุการณ์รุนแรง อันตราย และความตายมาตลอดชีวิตของเขา เรื่องที่เขาเขียนจึงมีความเป็นนักกีฬาและสงครามเป็นแกนกลาง งานอาชีพและบุคลิกลักษณะของเขาทำให้เขาเป็นทั้งนักข่าวพลัดถิ่น นักปฏิบัติ นักเผชิญภัย นักมวยสมัครเล่น นักล่าสัตว์ นักดื่ม นักรัก และนักก่อการวิวาท แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือ เขาเป็นนักเขียนเรื่องแนวใหม่ที่แตกต่างกันแบบเดิม เขาเป็นคังโฆฆอสักขีซึ่งแสดงท่าทีของสหรัฐอเมริการะหว่างสงครามโลกทั้งสองครั้ง เขาไม่ได้เขียนเรื่องความรุนแรงเพื่อก่อความก่นเท่น แต่เขาต้องการบันทึกเหตุการณ์อย่างถูกต้อง ดังที่เขาว่า เสมอว่า เขาเขียน"สิ่งที่เกิดจากความรู้สึกโดยแท้จริง ไม่ใช่คิดเอาว่าควรรู้สึกเช่นไร"

วิลสัน (Wilson. 1963:58-59) นักวิจารณ์วรรณกรรมผู้มีชื่อเสียงและเป็นคนแรกที่วิจารณ์งานของเฮมมิงเวย์ในวารสาร Dial ฉบับเดือนตุลาคม 1924 คือชุด Three Stories and Ten Poems (1923) และ in our time (1924) เขาได้วิเคราะห์วิจารณ์ผลงานของเฮมมิงเวย์มาตลอด วิลสันยกย่องว่า เฮมมิงเวย์ประสบความสำเร็จในการแสดงคุณค่าของจริยธรรมโดยใช้ประโยคง่ายๆ เขาต้องการแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าช่วงเวลา นั้นเป็นยุคของความป่าเถื่อน คนตกเป็นเหยื่อของการเมือง อาชญากรรม การฆาตกรรม โดยคำรวบ และความโหดเหี้ยมของสงคราม เฮมมิงเวย์ไม่ใช่ นักโฆษณาชวนเชื่อเพื่อมนุษยชาติ แต่เขาต้องการให้ผู้อ่านรู้ว่า ชีวิตเป็นเช่นนั้น

เฟลชชมานน์ (Fleischmann. 1967:36) บรรยายเกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ว่า เขาอาจชอบเขตที่แน่นอนของตัวเอง คอรูปแบบต่างๆของชีวิตที่เขาได้เผชิญมา ภัยคุกคาม

งานเขียนของเขาจึงมีลักษณะเป็นอัตชีวประวัติ จนอาจกล่าวได้ว่า ตัวละครเอกทั้งหลาย ก็คือตัวเขาเอง หรือคนที่เขาอยากจะเป็น อย่างไรก็ตาม เขาประสบความสำเร็จน้อย ในการสร้างตัวละครหญิง

เบเกอร์ (Baker, 1967:xiv) เป็นบุคคลสำคัญที่สุดคนหนึ่งในการศึกษาเรื่อง ของเฮมมิงเวย์ เขาเขียนบทความ หนังสือ และรวบรวมผลงานที่เกี่ยวข้อง เป็นที่ เชื่อถือได้สูงและได้รับการพิมพ์หลายครั้ง จากเรื่อง Hemingway: The Writer as Artist (1952) เขากล่าวว่า เรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929) ทำให้เฮมมิงเวย์มีชื่อเสียงโด่งดังและมั่นคงใน ฐานะเป็นนักเขียนที่จริงจังคนหนึ่ง ที่สำคัญคือ เนื้อหาคุณค่าธรรมชาติและศิลปะการใช้ภาษา อย่างงดงามของเขา ทั้งสองอย่างนี้เผยให้เห็นศิลปะของเขาซึ่งถือว่า "ใหม่" เบเกอร์ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ผู้ที่เขียนหรือวิจารณ์เกี่ยวกับเฮมมิงเวย์จำนวนมากไม่ได้ กล่าวถึงหรือสังเกตเห็นกลวิธีที่เฮมมิงเวย์ใช้ อันได้แก่ เรื่องโครงสร้างพื้นฐานของความ หมายค่านิยมลักษณะ

เพรสคอตต์ (Prescott, 1963:65-68) นักวิจารณ์ประจำหนังสือ The New York Times กล่าวว่า โลกส่วนตัวของเฮมมิงเวย์มีลักษณะเฉพาะของเขา ความซัด แยกในภาวะสงครามโลก และการดำรงชีวิตที่ยุ้งยากทำให้ความกล้าหาญเป็นคุณธรรมที่ไ้ รับการยกย่องเหนือสิ่งใด การเผชิญหน้ากับความตายอย่างอาจหาญเป็นความดีสูงสุดใน ทัศนะของเขา เฮมมิงเวย์ประสบความสำเร็จอย่างน่าประหลาดในการจับความนึกคิดของ ผู้อ่านไว้ได้ ด้วยการถ่ายทอดบรรยากาศของความรุนแรงและแสดงทัศนคติต่างๆ แต่ การสร้างตัวละครของเขาไม่เป็นที่ประทับใจนัก นอกจากนี้ เฮมมิงเวย์ยังมีกลวิธีการเขียน นวนิยายที่หลักแหลม บทสนทนาสั้นแต่ได้ความชัดเจน เขาเลือกใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม ในขอบเขตของความจริง เขาเป็นทั้งผู้เขียนที่สำนวนสละสลวยและเป็นกวีด้วย ประสาท สัมผัสของเขาที่แสดง สี รูป และบรรยากาศในบางสถานที่ เป็นเหมือนล่านำเพลงที่ก่อ ให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้ง

ทาร์แรนท์ (Tarrant, 1967:182) กล่าวถึงงานเขียนของเฮมมิงเวย์ว่า เขาจะไม่สร้างเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์แบบให้แก่ผู้อ่าน แต่จะให้ขอบข่ายที่ครบถ้วนในการเริ่มเรื่อง (cause) การดำเนินเรื่อง (action) และการสรุปผล (conclusion) เขาสร้างสภาพที่กล่าวให้ผู้อ่านเข้าใจและคิดเอาเอง โดยเขาไม่บรรยายรายละเอียดปลีกย่อยที่ไม่จำเป็น เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกได้ว่า ชีวิตก็เป็นเช่นนั้นเดียวกัน

ชอว์ (Shaw, 1973:8-10) เห็นว่า เฮมมิงเวย์เป็นแบบอย่างของคนปากแข็ง (the nay-sayer) ซึ่งรักพวกพ้องและประเทศชาติเกินกว่าการแสดงออก งานของเขาสะท้อนทั้งความใฝ่ฝันแบบอเมริกัน (American Dream) คือการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย เข้มแข็งอดทน และหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องกับยุโรป รวมทั้งความไม่พอใจระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาด้วย ภายใต้การบรรยายเรื่องที่แข็งแกร่งเยี่ยงชายชาตรีนั้น เขายังมีความเห็นใจต่อสภาพของมนุษย์อย่างยิ่ง เขาเคารพทศสามัคติยะ (Competence) ของบุคคลตามหลักศาสนาภายในโปรเตสแตนต์ งานเขียนทั้งหมดของเขาเน้นให้เห็นความเป็นนักกีฬาที่เสี่ยงอันตราย ต้องใช้ทั้งความกล้าหาญและความชำนาญ สงครามก็ถือเป็นกีฬาดังกล่าวด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะได้แสดงภาพลวงของสงครามด้วยน้ำเสียงอันขมขื่นก็ตาม แต่เขาไม่เคยละโอกาสที่จะชื่นชมทหารผู้ปฏิบัติหน้าที่เลย

สปิลคา (Spilka, 1983:125-150) อ้างถึงข้อเขียนในบันทึกความทรงจำของมาร์เซลิโน เฮมมิงเวย์ เรื่อง At the Hemingways: A Family Portrait ใจความตอนหนึ่งว่า บิดามารดาของเธอต่างก็ไม่ชอบความรุนแรงและเรื่องหยาบค้าย เพราะความเคร่งครัดในหลักศาสนา สปิลคากล่าวว่า สิ่งที่พ่อแม่ไม่ชอบกลับปรากฏในงานเขียนของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ และบ่อยครั้งที่เขากล่าวด้วยความภูมิใจว่า ทั้งปู่และตาของเขาได้ร่วมต่อสู้ในสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา (1861-1865) รวมทั้งบรรพบุรุษทั้งฝ่ายบิดาและฝ่ายมารดาที่เป็นกลุ่มผู้บุกเบิกตั้งรกรากในเขตตะวันตกด้วยความเข้มแข็งอดทน

แซนเดอร์สัน (Sanderson. 1970:3-6) เขียนถึงเฮมมิงเวย์ว่า ชอบขาย
 ของเรื่องที่เขาเขียนไม่กว้าง และเป็นเรื่องซ้ำๆกัน แต่เขาทำได้อย่างชัดเจนโดยสร้าง
 แก่นเรื่องจากประสบการณ์สำคัญของตัวเอง และจากเหตุการณ์ยิ่งใหญ่สำหรับคนที่เกิดมา
 ในยุคสงครามมหาวิปาทและความรุนแรง การรอกชีวิตถือเป็นเรื่องอัศจรรย์ คนจำนวน
 มากทำลายค่านิยมเก่าทิ้งไป ในภาวะที่โลกเป็นเช่นนี้ เฮมมิงเวย์ได้สร้างทัศนะขึ้นจาก
 ประสบการณ์และวิธีการเขียนของตนเองจนเป็นนักเขียนที่เด่นที่สุดคนหนึ่งของยุค แท้ก็
 ผู้ที่ถูกเข้าใจผิดมากที่สุดคนหนึ่งเช่นกัน ผลงานของเขามีลักษณะเฉพาะในค่านิยมแต่ละ
 หลักเกณฑ์ และทัศนคติ เช่น ตัวละครเอกเป็นบุรุษที่หนักความจริงว่า ชีวิตยอมผันแปร
 ไปเกินกว่าที่เขาคาดคิดโดยมิใช่ความผิดของเขา เฮมมิงเวย์ได้สร้างหลักเกณฑ์ที่สะท้อน
 ทัศนคติต่อความกล้าหาญ ความซื่อสัตย์ และความรู้สึกอื่นๆ ที่ทำให้ตัวละครเอกดำเนิน
 ชีวิตอยู่ได้อย่างดีและมีเกียรติภายใต้ความกดดันต่างๆ นอกจากนี้ ยังมีคุณธรรมด้านความ
 ออกนอกคกส์คือความทุกข์ทั้งมวลดังเช่นในวรรณคดียุคเก่าอยู่ด้วย เขาสร้างตัวละครเอก
 ให้หลีกเลี่ยงจากโลกที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและอันตราย จึงกล่าวได้ว่า เขาเป็น
 นักเขียนที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมคนหนึ่ง

เกสมาร์ (Geismar. 1971:42-45) เชื่อว่า สภาพสันนิบาตที่ปรากฏในงานของ
 เฮมมิงเวย์เป็นปฏิกิริยาอันเนื่องมาจากสงคราม เขามีความเห็นว่ เฮมมิงเวย์เป็นนัก
 คอทหารสงครามเช่นเดียวกับ ดี.เอช.ลอว์เรนส์ (D.H. Lawrence. 1885-1930) ของ
 อังกฤษและเขาไม่อาจทนอยู่ในสังคมได้ จึงแยกตัวออกไปในช่วงสงครามโลกและหลังจาก
 นั้น ทัศนคติของเขาภายหลังสงครามสะท้อนความรู้สึกอันสับสนและจิตใจ เขาปฏิเสธ
 ความรับผิดชอบต่อสงครามโลกอันสยดสยองและเจ็บปวดซึ่งเขาไม่ได้เป็นผู้ก่อขึ้นหรือเห็นพ้อง
 ด้วยเลย จิตใจของเขาเปื้อนนายสภาพเลวร้ายภายหลังสงครามอย่างยิ่ง

ในหนังสืออีกเล่มหนึ่ง เกสมาร์ (Geismar. 1966:57-62) แสดงความคิดเห็นว่า
 สิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจของผู้อ่านงานเขียนของเฮมมิงเวย์ คือ ประสบการณ์ทางอารมณ์ที่
 เขมชนและซับซ้อน ผู้อ่านจะระลึกถึงชีวิตของคนธรรมดาหลายแบบ การสร้างสถานการณ์

ของเรื่องมักเป็นลักษณะที่มี "ความสง่างามภายใต้ความกดดัน" นอกจากนี้ เกสมาร์เคยให้ความเห็นเรื่องรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมซึ่งตีพิมพ์ในวารสาร Saturday Review ฉบับวันที่ 13 พฤศจิกายน 1954 ว่า เฮมมิงเวย์เป็นชาวอเมริกันคนที่ห้าที่ได้รับรางวัลนี้ ในปี 1954 จากเรื่อง The Old Man and the Sea (1952) ท่อจากซินแคลร์ ลูอิส (Sinclair Lewis, 1885-1951) ยูจีน โอ'นีล (Eugene O'Neill, 1888-1953) เพิร์ล บัค (Pearl Buck, 1892-1973) และวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ เกสมาร์คิดว่า เฮมมิงเวย์ได้รับรางวัลผิดเรื่องและไม่เหมาะกับช่วงงานเขียนของเขา

ทริมเมอร์ (Trimmer, 1978:x) มีความเห็นพ้องกับเกสมาร์เรื่องรางวัลก้านวรรณกรรม เขากล่าวว่า ทั้งที่เฮมมิงเวย์เป็นนักเขียนชั้นนำ เป็นที่ชื่นชอบของมาลชน มีผลงานที่คณะกรรมการพิจารณารางวัลพลิตเซอร์จัดให้อยู่ในอันดับมาตั้งแต่งานเขียนชุด In Our Time (1925) แล้ว แต่เขาก็ไม่เคยได้รับรางวัลนี้เลย จนกระทั่งถึงปี 1952 ที่เขาได้รับรางวัลพลิตเซอร์จากเรื่อง The Old Man and the Sea (1952) ซึ่งเป็นนิยายขนาดสั้นที่แท้จริงแล้ว ผู้ที่อยู่ในวงการทางเห็นผลงานชิ้นแรกๆ ของเขามีลักษณะเหมาะสมมากกว่า

คาวลีย์ (Cowley, 1962:47-48) เป็นคนหนึ่งที่รู้จักเฮมมิงเวย์ครั้งแรกในปารีส ในขณะที่เฮมมิงเวย์เริ่มฝึกฝนอาชีพนักเขียน เขาเห็นว่าเฮมมิงเวย์ทำงานอย่างจริงจัง และได้ศึกษาวิธีเขียนของนักเขียนยิ่งใหญ่หลายคน อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่ามีลักษณะมนุษยวิทยาแบบเก่าอยู่ในงานของเขาด้วย เช่น ความเชื่อกับชนบทแบบดั้งเดิมต่างๆ ทิวละคร เอกอยู่ในโลกที่เหมือนป่าอันน่ากลัวและเต็มไปด้วยอันตรายรอบคาน แม้มานอนก็ยังฝันร้าย ความตายคู่ราตรีได้ติดตามเขาอยู่ตลอดเวลา ความปลอตกภัยมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือ ปฏิบัติตามประเพณีอย่างแน่วแน่

ทอม่า คาวลีย์ (Cowley, 1978:29-30) กล่าวว่า คุณสมบัติที่ยืนนานในงานเขียนของเฮมมิงเวย์ คือ สัตวชาตญาณมุ่งเป็น (life-conscious) และสัตวชาตญาณมุ่งตาย (death-conscious) ทั้งสองอย่างนี้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันและเกี่ยวข้องกัน ทั้งคำตอบที่พรอยค์ให้แก่ไอนส์ไทน์ นอกจากนั้นเขายังสร้างสรรค์ภูมิประเทศ ทะเล อากาศ

การตกปลา อาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้งความรักได้อย่างยอดเยี่ยมในผลงานของเขา

แวกเกนเนคท์ (Wagenknecht, 1952:371-374) กล่าวถึงพรสวรรค์ที่เห็นชัดและสำคัญที่สุดของเฮมมิงเวย์ว่า คือแก่ ความสามารถอันน่าพิศวงของเขาในเรื่องความไวต่อความรู้สึกต่างๆ เขาเขียนไปไหนอ่านรับรู้ความเจ็บปวดของชีวิต การดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเลวร้าย ส่วนหนึ่งเพื่อยืนยันกับตัวเองว่า เขา"ทน"ได้ อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาไม่กล้าปล่อยชีวิตให้"ไร้จุดหมาย"อีกต่อไป เขาไม่ต้องการเขียนเรื่องราวชีวิตประจำวัน แต่เขาคำนึงถึงภาวะวิกฤตต่างๆของชีวิตมนุษย์ เพื่อทดสอบจิตใจยามเผชิญหน้ากับการท้าทาย ควบคู่กันจึงมีผู้เห็นว่า เขาเป็นนักเขียนที่เกี่ยวของกับศีลธรรม การที่หมกมุ่นในเรื่องความตายและความรุนแรง ตัวละครของเขาจึงมีทั้งทหาร นักกีฬา นักลารางวัล และนักสู้ว แวกเกนเนคท์ให้ข้อสังเกตด้วยว่า เรื่องของเฮมมิงเวย์มีการคิดแหลมคมกว่าเรื่องของนักเขียนคนอื่นๆ และแทบไม่มีหลักการด้านใดเลย

เมเยอร์ส (Meyers, 1982:3-4 citing Bellow, 1959:341) เป็นผู้รวบรวมบทความและงานวิจารณ์เกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ในนิตยสารและวารสารต่างๆ ทั้งชิ้นแรกที่ปรากฏในปี ค.ศ. 1924 ซึ่งผู้วิจารณ์คือ เด็คมัน วิลสัน จนถึงบทความในปี 1972 เมเยอร์สกล่าวว่า ซอล เบลโลว์ (Saul Bellow, 1915-ปัจจุบัน) ยกย่องความสามารถของเฮมมิงเวย์ในการต่อต้านเหตุการณ์รุนแรงอันน่ากลัวต่างๆ และการที่เฮมมิงเวย์มีชื่อเสียงอย่างรวดเร็ว เบลโลว์กล่าวว่า ตัวละครของเฮมมิงเวย์ล้วนแสดงถึงความเข้มแข็งภายใน เนื่องจากเฮมมิงเวย์คิดว่าตัวเองเป็นตัวแทนของคนที่มีประสบการณ์สำคัญในชีวิต การต่อสู้ บาดแผล เหล่า ความวุ่นวาย ตลอดจนเสนอให้เขายวนใจๆไม่อาจเปลี่ยนบุคลิกภาพของเขาได้สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุให้ตัวละครของเขาสนใจ

ไรลีย์ (Riley, 1975:242 citing Hipkiss, 1973:275-282) ได้รวบรวมและสรุปความคิดเห็นของ ฮิปคิส (R.A. Hipkiss) ว่า ตัวละครเอกในนวนิยายสำคัญของเฮมมิงเวย์ทองกระหนกอย่างหนึ่งว่า การต่อสู้กัน (warfare) เป็นสภาพตามธรรมชาติของการอยู่รอดมนุษย์ต้องแข่งขันแข่งกันและกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อเกียรติยศ สมบัติ และอำนาจ

A Farewell to Arms (1929) ก็มีการหนีเพื่อชีวิต (The Run for Life) ว่า เฟรค เคอร์ค เฮนรี่พยายามจะหลีกเลี่ยงทั้งความรักในตอนต้นเรื่อง และหนีความเป็นจริงในสงครามเมื่อเขาตกอยู่ในอันตรายจากสงคราม เขาจึงเลือกที่จะหนีจากสงครามอันเป็นสงครามยุคใหม่ ซึ่งไม่มีทางสำหรับความเป็นวีรบุรุษสงคราม เพราะเป็นสงครามที่ใช้เครื่องจักรกลแทนดาบและมาเชนในสมัยก่อน

สตีเฟนส์ (Stephens, 1976:xii-xix) ผู้เคยทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก เรื่อง "The Escape Motif in the Work of Ernest Hemingway" เมื่อ ค.ศ. 1958 ได้รวบรวมงานเขียนและงานวิจารณ์เกี่ยวกับเฮมมิงเวย์ด้วยคนหนึ่ง เขากล่าวว่าเฉพาะเรื่อง The Sun Also Rises (1926) มีผู้ชมชอบในอัตราสามต่อหนึ่ง ทั้งเรื่อง The Sun Also Rises (1926) และเรื่อง A Farewell to Arms (1929) ได้รับความนิยมจากประชาชนในฐานะนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับสังคม แนวโน้มของการวิจารณ์รูปลักษณะงานของเฮมมิงเวย์ในช่วงทศวรรษ 1930 จนถึงวาระสุดท้ายว่า ผลงานบางเรื่องขาดคุณค่าในตัวเอง และมีลักษณะเป็นการเตรียมตัวเพื่อนิยายเรื่องต่อมาซึ่งยิ่งใหญ่กว่า และดีกว่า ดังนั้น หลายเรื่องจึงเป็นที่ชื่นชอบในขณะที่อีกหลายเรื่องไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร

อาสเซลีโน (Asselineau, 1965:4-6) ได้รวบรวมบทความจากการประชุมทางวิชาการของสมาคมยุโรปเพื่ออเมริกันศึกษา (European Association of American Studies) เมื่อเดือนกันยายน 1960 ซึ่งเป็นการพิจารณาผลงานของเฮมมิงเวย์ อาสเซลีโน กล่าวว่าเฮมมิงเวย์ได้รับความนิยมเป็นกรณีพิเศษกว่านักเขียนคนอื่นๆ ในช่วงสงครามโลกทั้งสองครั้ง เนื่องจากเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ยุโรป นับตั้งแต่เข้าร่วมต่อสู้ในแนวหน้าของอิตาลีในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เป็นผู้สื่อข่าวการประชุม Rapallo Conference ในยุโรปกรณีขัดแย้งแคว้นรุห์ รวมเป็นประจักษ์พยาน

ในความโหดร้ายของสงครามระหว่างกรีซและตุรกี (Greco-Turkish War) ได้เห็นความพ่ายแพ้ของกรีซและความทุกข์ระทมของผู้ลี้ภัย เขาได้พบและสัมภาษณ์โสโลบี มีส่วนสนับสนุนฝ่ายประชาชนนิยมกษัตริย์ในสงครามกลางเมืองของสเปน ติดตามค่ายการมีส่วนร่วมในสงครามโลกครั้งที่สอง เอ็มมิงเวียยอมตระหนักถึงบทบาทของความรุนแรงต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง เมื่อพิจารณาจากเขาย้อนหลังจากเรื่อง The Old Man and the Sea (1952) ขึ้นมา ย่อมเห็นได้ว่า ทักษะของเขาสะท้อน "การทออย่างเห็นคุณค่าและเปล่าเปลี่ยวของมนุษย์เพื่อสนองต่อศรัทธาของตนเอง ทั้งๆที่ความนิยมถูกทำลายไปโดยสภาพเลวร้ายต่างๆในโลก แต่อย่างไรก็ตาม มันยังคงมีความสำคัญสำหรับผู้ที่ทอเสื้อเพอมน้อย"

2.2 งานวิจัยระดับปริญญาเอกในสหรัฐอเมริกา

ผู้วิจัยได้ศึกษาบทคัดย่อวิทยานิพนธ์เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ เขาหาค้นคว้าได้จากหอสมุดภายในประเทศไทย ซึ่งอาจสรุปได้ว่า มีผู้ศึกษาค้นคว้าละครในเรื่องความรัก วิธีการเผชิญกับปัญหาต่างๆ บทบาทของตัวละครหญิง และคุณธรรมที่เอ็มมิงเวียสร้างขึ้นในตัวละครของเขา จะเห็นว่าตัวละครเอกชายมิได้มีลักษณะเป็นวีรบุรุษสงครามดังเช่นในเรื่องเกี่ยวกับสงครามสมัยก่อน แต่เป็นปัจเจกชนที่ใช้วิธีหลบหนีเมื่อประสบปัญหา ในขณะที่เดียวกันก็พยายามสร้างคุณธรรมหรือพบสัจนิยมของชีวิตด้วย นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของนักเขียนอื่นๆ และอิทธิพลของวัฒนธรรมสเปนที่มีต่อการดำเนินชีวิตส่วนตัวรวมทั้งงานเขียนของ เอ็มมิงเวียอีกด้วย

ลูอิส (Lewis, 1964:5411) ศึกษาแก่นเรื่องความรักจากนวนิยายของ เอ็มมิงเวียสรุปความว่า เอ็มมิงเวียมีความคิดว่า ความรักอันพี่น้อง (agape - brotherly love) เป็นความรักสูงสุด และเป็นวิธีที่มนุษย์ประสบความสำเร็จความสันติสุขได้ จากเรื่อง

The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929)

เฮมมิงเวย์แสดงให้เห็นความหลากหลายของความรักแบบหนุ่มสาว (eros - romantic love) ต่อมา ในเรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) เขาเขียนเรื่องความรักที่ยึดถือความรักฉันพี่น้องเป็นแกนกลาง โดยเสริมด้วยความรักของหนุ่มสาว นับเป็นความรักที่มั่นคงและสร้างสรรค์ของมนุษยชาติ ส่วนเรื่อง Across the River and into the Trees (1950) เขาให้ข้อสรุปเรื่องความรักในวัฒนธรรมตะวันตกว่า ควรเป็นการผสมผสานกันอย่างครบถ้วนด้วยความรักแบบหนุ่มสาวและความรักฉันพี่น้อง ระหว่างหญิงกับชาย ชายทอดชาย และมนุษย์ต่อโลก อย่างไรก็ตามความรักดังกล่าวจำเป็นต้องมีพื้นที่เจ็บปวดและไม่สิ้นสุด

เบิร์ต (Byrd, 1970:4444) ทำการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายของเฮมมิงเวย์ ตั้งแต่ ค.ศ. 1925-1952 พร้อมกับจัดทำเป็นพจนานุกรมไว้ด้วย เขากล่าวว่า เจค บานซ์ เฟรคเคอริค เฮนรี และริชาร์ด แคนท์เวล เป็นตัวละครเอกชายซึ่งคิดว่าชีวิตเต็มไปด้วยความยุ่งยาก ดังนั้น เขาจึงใช้ความเพิกเฉลในทางโลกีย์เพื่อหลีกเลี่ยงไปชั่วคราว แต่โรเบิร์ต จอร์แกนมีลักษณะของพระเยซูคริสต์ และมานูเอล การ์เซีย ซึ่งไม่ใช่วีรชนเหมือนเขาต่อสู้เพื่ออุดมคติ ถึงแม้ว่าผลที่ได้รับคือความตายก็ตาม ก่อนสิ้นใจเขาย้ำถึงผลเสียของการที่คนเราปลีกตัวออกจากสังคม และเขาปรารถนาให้ทุกคนทำตนเพื่อเพื่อนมนุษย์ ส่วนตัวละครเอกหญิง แคธรีน มารีอา และรีนาตา เป็นผู้สร้างศิลปะของความรัก ในขณะที่เบิร์ตไม่เคยพึงพอใจในตัวเองเลย

ลินเดอร์ธ (Linderth, 1966: 1060) ได้ศึกษาตัวละครหญิงทั้งในนวนิยายและเรื่องสั้น พบว่าเธอเหล่านั้นไม่มีบทบาทสำคัญเท่าชายเลย และส่วนใหญ่ไม่ใช่ตัวละคร "มีชีวิต" (rounded character) ที่ ลินเดอร์ธได้แบ่งลักษณะของตัวละครออกเป็นหกกลุ่ม จากงานเขียนในระยะต้นจนถึงกลางทศวรรษ 1930 เฮมมิงเวย์เขียนเรื่องความรักแบบอุดมคติ รักที่ท้อแท้เสียสละ ความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงไม่เป็นที่น่าพอใจต่อกันนัก ทั้งสองฝ่ายล้วนได้รับบาดเจ็บจากสงครามและยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน

แต่ก็มีหลายครั้งที่หญิงพยายามจะชมชาย นับจากช่วงปลายทศวรรษ 1930 เป็นต้นมา ความรักเปลี่ยนแปลงไปมาก มันคือพลังที่อยู่เหนือกาลเวลา และเป็นกลไกที่เยียวยาโรคภัยรวมทั้งความขมขื่นจากสงครามไค้วย ดังเช่นความรักของตัวละครเอกชายและหญิงในเรื่อง

For Whom the Bell Tolls (1940) และ Across the River and into the Trees (1950) นอกจากนี้ หัตถ์คดีของเฮมมิงเวย์ต่อเรื่องเพศและสตรีโดยทั่วไปเป็นแบบเก่า คล้ายกับสมัยวิกตอเรียอย่าง เขาคิดว่าหน้าที่หลักของสตรีคือ การมอบทั้งกายและใจรวมทั้งสติปัญญาให้แก่ชายคนรัก

ลักษณะตัวละครหญิงที่ลึกลับเคอะเขินแบ่งเป็นหกกลุ่ม ไล่แก่

1. สตรีที่เป็นเครื่องรองรับอารมณ์ใคร่ของชาย

2. สตรีที่เป็นวีรสตรีโดยแท้ เช่น ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง A Farewell

to Arms (1929) For Whom the Bell Tolls (1940) และ Across the River and into the Trees (1950)

3. สตรีที่มีบุคลิกภาพของชาย

4. สตรีที่โหดโหดโดยสถานการณ์ชักนำ

5. สตรีที่โหดเหี้ยมจนแม่เฒ่าโดยสันดาน

6. สตรีที่มีลักษณะเป็นแม่พระธรณี (earth-mother)

โรบินสัน (Robinson, 1967:2543) ได้ศึกษาความสำคัญอันโศกเศร้าของตัวละครเอกผู้เลวร้ายเรื่องทั้งหมด คือ เรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ

A Farewell to Arms (1929) เขากล่าวว่า นักวิจารณ์วรรณกรรมทั้งเชิงบวกและเชิงลบทั้งสองเรื่องเห็นพ้องกันว่า ตัวละครเอกผู้เลวร้ายเรื่องตลกเป็นเหยื่อของพลังอำนาจที่อยู่เหนือการควบคุมของเขาเอง นอกจากนี้ นักวิจารณ์สามคน คือ อี.เอ็ม.ฮอลลิเดย์

(E.M. Halliday) เอิร์ล รอวิต (Earl Rovit) และจอห์น เอส. ราวซ์ (John S. Rouch) มีความเห็นตรงกันว่า การใช้ตัวละครเอกชายเล่าเรื่องด้วยสรรพนาม

บุรุษหนึ่ง ในเรื่องทั้งสองมีลักษณะแตกต่างกัน จึงเป็นเหตุให้โรบินสันต้องการศึกษา

อย่างละเอียด โดยได้เพิ่มวัตถุประสงค์ข้อหนึ่ง คือ ศึกษาว่านวนิยายดังกล่าวจัดอยู่ในประเภทโสณนาฏกรรมตามหนังสือ A Definition of Tragedy ของออสการ์ แมนเดล (Oscar Mandel) ไต่หรือไม่ว่า ทั้งนี้ ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า แม้ตัวละครเอกทั้งคู่จะเผชิญความทุกข์อันเป็นผลจากการสงคราม แต่ปฏิกิริยาตอบสนองแตกต่างกัน เจก ในเรื่อง The Sun Also Rises (1926) ได้รับบาดเจ็บจากสงครามจนทำให้เขาไร้สมรรถภาพทางเพศ แต่เขาไม่ยอมรับสภาพความจริงนั้น ทั้งกับเบร์ทและสภาพสังคมที่ไร้น้ำใจ เขาจึงชอกช้ำทั้งกายและใจ ส่วนเฟรดเคอร์ริกต้องการหลบหนีจากสภาพเลวร้ายของสงคราม โดยหันมาหาความรัก แต่แล้วเขาก็ต้องเผชิญกับความสูญเสียชีวิตของภรรยาและบุตร การเล่าเรื่องของเขาเป็นการยอมรับนิยมนอกกรอบการตัดสินใจที่ทำให้เขาพบกับความสูญเสีย

วิลเดอร์ (Wylder, 1969:4029-4030) ได้วิเคราะห์ลักษณะตัวละครเอกชายจากนวนิยาย พบว่ามีลักษณะต่างกัน คือ นวนิยายเรื่องแรก ๆ แสดงลักษณะของชายตามสภาพที่เป็นอยู่ เช่น เจกเรียนรู้ความทุกข์ทรมานต่อความทุกข์ แต่ก็สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองไว้ได้ ส่วนเฟรดเคอร์ริกนั้น ได้รับความกระทบกระเทือนด้านจิตใจ เขาหนีทัพไม่จริงใจต่อแคธรินและทอดตัวเองควย ความกลัวตายและความต้องการทางเพศเป็นแรงบงการพฤติกรรมของเขา แต่ในนวนิยายเรื่องหลัง ๆ ตัวละครเอกจะมีพฤติกรรมอย่างที่เขาควรทำหรือไฝ่ฝันจะเป็น เรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) เป็นเรื่องแรกที่ตัวละครเอกทำหน้าที่วีรบุรุษ รอเบิร์ตถูกสร้างขึ้นให้เป็นทั้งนักรบและนักรักอย่างแท้จริง เขาเรียนรู้หลักความจริงที่ว่า ไม่มีสิ่งใดเป็นจริงเลย สำหรับพันเอกริชาร์ด แคนต์เวล จากเรื่อง Across the River and into the Trees (1950) เป็นวีรบุรุษจอมบงการผู้ปรารถนาจะปกปิดความสัมพันธ์กับริต้าไว้ จนกระทั่งรู้ว่าเธอตั้งครรภ์ เขาจึงปลีกตัวจากสถานการณ์ ประกอบกับโรคร้ายกำเริบ เขาจึงเลือกเวลาและสถานที่เพื่อการจบชีวิตของเขาอย่างกล้าหาญ

เียโคเน (Iacone, 1980:251) ทำการศึกษานวนิยายและเรื่องสั้นซึ่งตีพิมพ์หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เขากล่าวว่าตัวละครเอกชายมีอุปนิสัยชอบแยกตัวออกจาก

สังคมอันเป็นผลมาจากความรู้สึกสูญเสีย ทั้งในหนังสือชุดรวมเรื่องสั้น In Our Time (1925) มีเรื่อง Soldier's Home และ Big Two-Hearted River และเรื่องอื่น ๆ ซึ่งแก่นเรื่องเป็นการแยกตัวจากสังคมของตัวละครเอกชายผู้เคยมีประสบการณ์ในสงคราม บางเรื่องเป็นความบาดหมางของชีวิต รวมทั้งการแยกตัวออกไปด้วยความรู้สึกไม่ผูกพันกับสิ่งใดในโลกจริง นวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises (1926) และ A Farewell to Arms (1929) เอ็มมิงเวย์สร้างตัวละครเอกให้มีความรู้สึกคัดค้านและแยกตัวจากคนอื่น เนื่องจากการบาดเจ็บทั้งกายและจิตใจ นับจากการที่พิมพ์เรื่อง To Have and Have Not (1937) เป็นต้นมาเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านตัวละครเอกทำให้แตกต่างจากงานชิ้นก่อน ๆ คือ เขาจะเป็นปัจเจกชนผู้กล้า ซึ่งคิดว่าการอยู่โดดเดี่ยวย่อมมีโอกาสน้อยที่จะรอดชีวิตสืบทอดไปได้ ร็อบเบิร์ต จอร์แดนก็เป็นเช่นนั้น เขานิยมความเป็นปัจเจกชน และรู้สึกต่อต้านการเมืองโดยทั่วไป แต่ก็ยังคงมักหลัดข้องอยู่กับกลุ่มการเมืองตามอุดมคติของเขา

เมเยอร์ (Meyer. 1979:258) ใ้วิเคราะห์ชายสูงอายุ 15 คนในนวนิยายของ เอ็มมิงเวย์ ในเรื่องทัศนคติต่อชีวิตความตาย ตลอดจนวิธีตอบสนองต่อภาวะวิกฤตในชั้นปลายของชีวิต ตัวละครทั้งหมดเป็นชายอเมริกันเพียงสองคนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ลักษณะของชายที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นชนนั้บถือ เป็นผู้ดี และช่างคิดฝันพอ ๆ กัน เมเยอร์ให้ข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า พันเอกริชาร์ด แคนคัลเวล จากเรื่อง Across the River and into the Trees (1950) เป็นชาวอเมริกันเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นตัวละครเอกเหนือสิ่งอื่นใดเขายังเป็นชายสูงอายุเพียงคนเดียวที่มีความขมขื่นต่อชะตาชีวิตของตน

กิลแมน (Gilman. 1979:2680) ศึกษาตัวละครเอกชายในนวนิยายสงครามของอเมริกา พบว่านวนิยายสงครามในศตวรรษที่ 20 มีการเปลี่ยนแปลงสำคัญอย่างหนึ่งด้านการสร้างตัวละคร คือ บทบาทความสามารถในการแบงก์กว่าศัตรู ความกล้า และเกียรติยศซึ่งเป็นแบบฉบับของศตวรรษที่ 19 ถูกทำให้ลดลง ตัวละครเอกในนวนิยายสงครามสมัยใหม่มิใช่วีรบุรุษผู้กล้าหาญชนะอีกต่อไป แต่สะท้อนความคิดที่ว่า ในการสงครามนั้นคนเรามีโอกาสคิดสร้างสรรค์ได้ยากมาก ภาพของสงครามมีความสมจริงมากขึ้น

เหตุการณ์น่าสยดสยองในสนามรบปรากฏอย่างเปิดเผย นอกจากนี้ ก็ดแมนยังได้วิเคราะห์เรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) ด้านความเข้าใจสภาวะสงครามและตัวละครเอกชาย เขาเห็นว่าเฮมมิงเวย์พยายามสร้างความยิ่งใหญ่ให้โรเบิร์ต จอร์แดน โดยการให้เขาทำสงครามตามอุดมคติ และปฏิบัติการได้อย่างนาคามิ

ไวส์ (Wiese, 1972:5811) วิเคราะห์คุณธรรมพื้นฐานหาประการซึ่งเฮมมิงเวย์เน้นความสำคัญและสร้างขึ้นในตัวละครของเขา โคเก จิตใจเป็นอิสระอยู่ในขอบเขตความกล้าหาญ ความซื่อสัตย์ ความรัก และการไม่ทรนทรายต่อความทุกข์ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ใช่ว่าจะสำคัญทั้งหมดของคุณธรรมในทัศนะของเฮมมิงเวย์ก็ตาม แต่เป็นความกล้าหาญที่มนุษย์พึงมีพึงปฏิบัติเพื่อเผชิญกับโลกที่ไร้ความเป็นมิตร ไร้ความสง่า

บาร์เกอร์ (Barker, 1980:1590) ได้ศึกษาลักษณะความอดทนหรือขันติธรรม (Stoic Ideal) ในนวนิยายของเฮมมิงเวย์ ซึ่งเป็นคุณธรรมหรือปรัชญาแบบโรมันยุคนักปราชญ์เซ็นเนกา (Seneca) บาร์เกอร์กล่าวถึงแหล่งที่เฮมมิงเวย์ได้รับค่านิยมเรื่องความอดทนที่สำคัญคือ ความรู้ความวัฒนธรรมสเปน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสนามต่อสู้วัว ซึ่งเป็นที่แสดงออกถึงความกล้าหาญ การควบคุมอารมณ์ และการระงับ แหล่งรองลงมาได้แก่ การอ่านผลงานของรูดียาร์ด คิปลิง (Rudyard Kipling, 1865-1936) และโจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad, 1857-1924) รวมทั้งการดำเนินชีวิตในครอบครัวของเขาที่โอคพาร์ค และการศึกษามานาละตินและประวัติศาสตร์สมัยเก่าด้วย ลักษณะของความอดทนมีแนวการพัฒนาจากการปลื้มใจออกจากสังคมไปสู่การยอมรับ เช่น เรื่อง

A Farewell to Arms (1929) เฟรดเคอร์ริกแสดงให้เห็นความล้มเหลวของความอดทน เพราะหมกมุ่นอยู่กับอดีต และการชักชวนต่อความขัดแย้งตามธรรมชาติ แก์โรเบิร์ตในเรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) เน้นการอยู่เหนือจิตใจปัจเจกชนนิยมด้วยการร่วมมือกับคนอื่น ๆ กระทั่งถึงภาระหน้าที่ด้วยความอดทนและตั้งใจ บาร์เกอร์กล่าวว่า แมเฮมมิงเวย์จะเป็นนักเขียนยุคใหม่ แต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรีกและโรมันโบราณ ยอมรับการสืบทอดประเพณีและการอนุรักษ์นิยม

แอลเดอร์แมน (Alderman, 1970:380) ศึกษานวนิยายของเฮมมิงเวย์ที่มีความคล้ายคลึงกับของนักเขียนสี่คนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเขียนของเขา ได้แก่ เซอร์วูด แอนเดอร์สัน สเตนดาล (Stendhal, 1783-1842) และกียู เดอ โมปัสซังต์ (Guy de Maupassant, 1850-1913) นักเขียนชาวฝรั่งเศส รวมทั้งอิวาน ตูว์เกเนฟ (Ivan Turgenev, 1818-1883) นักเขียนชาวรัสเซีย แอลเดอร์แมนสรุปว่า เฮมมิงเวย์มีการเขียนเช่นเดียวกับนักมวยที่แสวงหาตำแหน่งชนะเลิศ ทำให้งานของเขาจำนวนมากเขียนขึ้นจากเจตนาที่ต้องการแข่งขันกับนักเขียนชื่อดังคนอื่น ๆ โดยมีเขาชนะด้วยการผลิตงานที่คล้ายกันแต่ดีกว่า เช่น เรื่อง A Farewell to Arms (1929) กับเรื่อง La Chartreuse de Parme ของสเตนดาล มีส่วนคล้ายกันอยู่สองตอน เมื่อตัวละครเอกได้ประจักษ์ถึงความพ่ายแพ้ของกองทัพ

โอลิมสเทด (Olmstead, 1971:6067) ทำการศึกษานวนิยายสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งมีลักษณะวิจารณ์สังคม พบว่านักเขียนใช้ประสบการณ์จากสงครามเป็นเครื่องมือวิพากษ์วิจารณ์ความขัดแย้งในสังคมอเมริกัน เรื่องประชาธิปไตยในอุดมคติกับการปฏิบัติจริง ซึ่งนักเขียนนวนิยายสงครามโลกครั้งที่หนึ่งไม่เป็นเช่นนั้น สำหรับเฮมมิงเวย์นั้น เขายังเขียนงานที่ตัวละครเอกแยกตัวออกไปหาความสงบเช่นเดิมด้วย

แมเยอร์ส (Mayers, 1982:4823) เขียนวิทยานิพนธ์ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นการศึกษาเปรียบเทียบจิตใจไร้ความสงบของ คี.เอช. ลอว์เรนส์กับเฮมมิงเวย์ จากเรื่อง The Plumed Serpent (1926) และ The Sun Also Rises (1926) ของนักเขียนทั้งสองตามลำดับ แมเยอร์สกล่าวว่า สิลบีทังค์แตกต่างกัน แต่ก็มีทัศนะต่ออารยธรรมสมัยใหม่ในต้นศตวรรษที่ 20 เหมือนกัน คือ เป็นยุคที่ขาดแคลนน้ำใจและสติปัญญา ทั้งคู่เป็นนักฝันถึงดินแดนในอุดมคติ เขาสร้างนวนิยายดังกล่าวโดยมีโครงเรื่อง ฉาก และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมคล้ายกัน เพื่อค้นหาและรวมมือกันขึ้นจากความมีน้ำใจต่อกันทั้งในยุโรปและสหรัฐอเมริกา โดยให้ตัวละครเอกชายดำเนินชีวิตที่หน้าพอใจและเข้มแข็งท่ามกลางผู้คนที่ไม่ไถ่กันสาร

โรเซน (Rosen, 1970:5456) ศึกษาวิธีใช้ความรุนแรงรูปแบบต่าง ๆ ในนวนิยายเจ็ดเรื่องและเรื่องสั้นห้าเรื่องของเฮมมิงเวย์ เขายืนยันว่าเฮมมิงเวย์เริ่มเรื่องเกี่ยวกับความ

รุนแรงในรูปแบบธรรมชาติที่สุด แล้วจึงให้ความสนใจในการเขียนเรื่องที่ซับซ้อนมากขึ้น อันเป็นผลของการพัฒนาและความคมชัดอย่างระมัดระวัง ทั้งในเรื่อง A Farewell to Arms (1929) ความรุนแรงทางกายเกิดขึ้นในขณะที่มนุษย์พยายามปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมภายนอกซึ่งเป็นศัตรูกับเขา แต่เรื่อง For Whom the Bell Tolls (1940) ความรุนแรงปรากฏที่คำพูด เมื่อมนุษย์พยายามปรับตัวให้เข้ากับคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ได้ ในเรื่อง

The Sun Also Rises (1926) และ Across the River and into the Trees (1950) ไม่เกี่ยวกับลักษณะดังกล่าวข้างต้น แต่มุ่งในมนุษย์ใช้ความพยายามเข้าใจตนเอง ความรุนแรงจึงเป็นลักษณะการรุกรานตัวเองด้วยการสะกดกลืน

เด็บเบิร์ท (Ebert, 1977:261) ได้ศึกษาการเขียนเรื่อง The Sun Also Rises (1926) ซึ่งเป็นนวนิยายเล่มแรกของเฮมมิงเวย์ที่พื้นฐานของชีวิตจริงอยู่ด้วย โดยเขาได้ศึกษาจากฉบับร่างซึ่งเฮมมิงเวย์ใช้ชื่อจริงของคนที่เขารู้จักใส่กำกับไว้ด้วย โครงเรื่องส่วนใหญ่ได้จากการเดินทางไปเมือง Pamplona ของเขาพร้อมกับเพื่อน ๆ เมื่อเดือนมิถุนายน 1925 แต่พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละครเกิดจากจินตนาการของเขาเอง การสร้างตัวละครในเรื่องนี้ถือเป็นต้นแบบของตัวละครในเรื่องต่อ ๆ มาของเขา และตัวละครเอกชายมีบุคลิกภาพเฉพาะของเฮมมิงเวย์อยู่ด้วย

เรย์นัลด์ส (Reynolds, 1971:1525-1526) ได้วิเคราะห์เรื่อง A Farewell to Arms (1929) ในเชิงประวัติศาสตร์ เขากล่าวว่า นวนิยายเรื่องนี้เกิดจากการศึกษาค้นคว้าของเฮมมิงเวย์โดยสามารถบอกแหล่งที่มาได้ เฮมมิงเวย์เขียนโค้ดก๊อทที่สุด เขาใช้ทั้งประสบการณ์ตรงของตัวเองและประสบการณ์รอง เช่น ศึกษาบทความจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กประวัติศาสตร์ รวมทั้งบันทึกเกี่ยวกับสงครามทางเหนือของอิตาลี อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้ทำให้ข้อมูลที่นำมาส่งผลเสียต่อเรื่องที่เขาจินตนาการขึ้นเองเลย

โยเคลสัน (Yokelson, 1962:1714) ทำการวิเคราะห์การใช้สัญลักษณ์ในนวนิยายของเฮมมิงเวย์พร้อมกับตีความหมายอย่างละเอียด กับได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์กับการสร้างตัวละคร ฉาก และโครงเรื่องของเรื่อง The Sun Also Rises (1926) เรื่อง A Farewell to Arms (1929) และเรื่อง For Whom

the Bell Tolls (1940) นอกจากนี้ โยเคลสันกล่าวว่า มีการใช้สัญลักษณ์ในเรื่อง Across the River and into the Trees (1950) มากที่สุดในจำนวนงานทั้งหมด แต่เป็นการใช้ที่พอเพียงเกินความจำเป็น

โบรเอร์ (Broer, 1969:3606) วิเคราะห์ว่าการที่เฮมมิงเวย์คบหาสมาคมกับชาวสเปน ถือแบบอย่างพฤติกรรมบางประการรวมทั้งทัศนคติชีวิตและความตายของพวกเขา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสำคัญต่อการสร้างตัวละครของเขา นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932 จวบจนเขาลี้ภัย โดยที่ตัวละครเอกทั้งหลายจะมีลักษณะก้าวร้าวและต่อต้านอย่างเห็นชัด นับว่ามีส่วนคล้ายกับชาวสเปนที่เฮมมิงเวย์ยกย่องในงานเขียนชิ้นแรก ๆ ของเขา เช่น เฟโกร โรมีโร (Pedro Romero) มานูเอล การ์เซีย (Manuel Garcia) และฮวน เบลมอนเต (Juan Belmonte) เป็นต้น เฮมมิงเวย์ชอบความรู้สึกต่อต้านและหลักธรรมของชาวสเปน นิสัยที่ไม่ยอมอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์หรือการกักขัง พร้อมเสมอที่จะเป็นคนที่ไม่มีใครโดยรักษาคณะเฉพาะของตนไว้ สิ่งเหล่านี้ปรากฏในนักสู้วัวของเฮมมิงเวย์ด้วย อย่างไรก็ดี ตัวละครเอกในนวนิยายสี่เรื่องสุดท้ายของเขาถูกสร้างขึ้นให้อยู่ในสภาพจิตใจชอกช้ำ ทั้งนี้เป็นผลของการพัฒนาตัวละครของเขานั่นเอง เขาต้องการเน้นเรื่องธรรมชาติของการฆ่าและลักษณะนิสัยที่เหมาะสมของนักสู้วัว

คาเปลลัน (Capellán, 1978:881) ได้วิเคราะห์ความสนใจของเฮมมิงเวย์ที่มีต่อสเปนและกลุ่มลาตินอเมริกาอย่างละเอียด เพราะปรากฏในงานเขียนตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้ายของเขา รวมทั้งการดำเนินชีวิตส่วนตัวด้วย โดยศึกษาทั้งลักษณะภูมิศาสตร์ ผู้คนซึ่งถือเป็นแม่แบบของตัวละครเอกชาย ขนบประเพณี และทัศนคติในการดำรงชีวิต คาเปลลันได้พบว่ายิ่งเฮมมิงเวย์มีความรู้และคุ้นเคยกับภาษาสเปนมากขึ้น ผลงานของเขาก็สะท้อนลักษณะดังกล่าวข้างต้นเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมีบทบาทจริงในสงครามกลางเมืองของสเปน (1936-1939) ทำให้เขาสร้างผลงานที่เกี่ยวข้องกับสเปนโดยตรงหลายเรื่อง

เบซา (Baeza, 1979:1464) ได้ศึกษาการสร้างลักษณะวีรบุรุษสเปนอย่างสมจริงทั้งในนวนิยายและเรื่องสั้นของเฮมมิงเวย์ เขายกย่องหลักการดำรงชีวิตในกรอบศีลธรรมและเกียรติยศ การฝ่าฝืนหมายถึงการสูญเสียศักดิ์ศรีและเป็นการทำลายตัวเอง

ชายสเปปมีพลังงานมีแข็งแรง กล้าหาญ และมีเกียรติ การทดสอบความเป็นลูกผู้ชายกระทำ
ในสนามสู้วัว และตัวละครของเฮมมิงเวย์ก็มีลักษณะดังกล่าว เดวิดชีวิตอย่างอาหยาญ แดม
ยังสอนคนใกล้ชิดเลยว่า ลูกชายนั้นจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความเกียรติและความภูมิใจ แม้พายุแพ
ก็ไม่ถูกทำลายและยังคงลักษณะวีรบุรุษไว้ได้

จากข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ามาแล้วนั้น ย่อมมีความสำคัญเกี่ยวข้องกับงาน
วิจัยอย่างยิ่ง ประการแรกคือเรื่องของสงคราม แม้ทุกคนจะยอมรับความจริงแล้วว่า ชีวิต
มนุษย์เกิดมาต้องดิ้นรนต่อสู้กันเองตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ โดยการใช้กำลังทางกายและ
กานจิตวิทยา แทนที่เลยประสพภาวะสงครามด้วยตนเอง หรือที่มีประสบการณ์รองก็ตาม
ย่อมมีความคิดเห็นพ้องกันว่า สงครามโหดร้ายต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างแน่นอน
นอกจากนี้ผลกระทบของมันยังยาวนานด้วย แต่สงครามหรือความขัดแย้งทาง ๆ ก็ยังคงมีอยู่
คู่กับมนุษยชาติตลอดไป นับวันจะยิ่งเพิ่มการสะสมกำลังทั้งด้านทหารและอาวุธยุทโธปกรณ์
เพื่อการทำลายล้างฝ่ายที่ขัดแย้งกับตนมากยิ่งขึ้น ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคม ผู้วิจัยได้ค้น
ถึงสังคมมนุษย์ที่มีแต่ความสันติสุขโดยทั่วกัน จึงปรารถนาเพียงแต่การอ่านและศึกษาสงคราม
จากนวนิยายที่สะท้อนสังคมมนุษย์ในภาวะสงครามเท่านั้น เพราะสงครามคือการทำลายทั้ง
ร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สิน และจิตใจของมวลมนุษย์อย่างไม่มีอะไรเทียบได้ ประการที่
สอง เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์เป็นนักประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในวงการวรรณกรรมอเมริกัน
ดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงเหตุการณ์ขัดแย้งรุนแรงยิ่งของโลก ผ่านการสงครามด้วยตนเองมา
หลายครั้ง และเป็นนักประพันธ์ที่มีชีวิตส่วนตัวและผลงานน่าสนใจศึกษาค้นคว้ามากที่สุดคน
หนึ่ง งานเขียนของเขาสะท้อนความเป็นจริงได้มาก จึงมีผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับตัว
เขาออกมามากมาย นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรมชาวไทยใคร่จักเขาไม่มากนัก
น้อยจากการอ่านเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยเป็นคนหนึ่งที่อยู่ในสภาพดังกล่าว และพบว่า
จากหลักฐานเอกสารดังกล่าวแล้ว ไม่มีผู้ใดศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียดในเรื่องทัศนะ
หรือความคิดเห็น ความรู้สึก และการแสดงออกของตัวละครที่มีต่อสงคราม ทั้งที่ผู้วิจัย
ทั้งความมุ่งหมายไว้เลย จึงนับเป็นเหตุอันสมควรที่ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการศึกษาต่อไป

ชีวประวัติและผลงานของเฮมมิงเวย์ และภูมิหลังของเรื่องที่ศึกษา

ชีวประวัติและผลงานของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์

เออร์เนสต์ มิเชลเลอร์ เฮมมิงเวย์ เกิดเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 1899 ที่บ้านในเมืองโอก พาร์ค ใกล้กับชิคาโกในรัฐอิลลินอยส์ บิดาคือนายแพทย์คลาเรนซ์ เอ็ดมอนด์ เฮมมิงเวย์ (Clarence Edmonds Hemingway) มาราคือ เกรส ฮอลล์ (Grace Hall) สกุลเคมแฮนค็อก (Hancock) ทั้งคู่มีบุตรธิดารวมหกคนคือ มาร์เซลลิน เออร์เนสต์ เออร์ซูลา แมคเคอเลน(ชั้นปี) แครอล และเลสเทอร์ นับแต่วัยเด็กมาแล้วที่เออร์เนสต์ชอบใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติ ยิงนก ตกปลา และล่าสัตว์เช่นเดียวกับพ่อของเขา ส่วนแม่เป็นคนรักดนตรีและเคยฝันจะเป็นนักแสดงโอเปร่า แต่เมื่ออุปสรรคเรื่องค่าจ้างเป็นแม่บ้านพร้อมกับอาชีพที่ช่วยเหลือนักศึกษาคณศรี เกรสเป็นคนเคร่งครัดศาสนามาก ลูกสาวทั้งสี่คนก็ทั้งชอบตามชอบนักบุญ เธอพยายามให้เออร์เนสต์ฝึกเล่นซอ (เชลโล) แต่เขาเล่นได้ไม่ดี อย่างไรก็ตามเขาชอบซอซึ่งกับภาพเขียนสีน้ำมัน และชอบการเล่าเรื่องแต่งเรื่องมากกว่า เออร์เนสต์ได้รับการถ่ายทอดลักษณะหลายอย่างจากมาราคือ เช่น บุคลิกที่ทรงอำนาจดึงดูดใจคน และการมีความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น เนื่องจากแม่เป็นผู้คุมอำนาจทุกอย่างภายในบ้านและครอบครัว เขาจึงขัดแย้งกับเธอเสมอ ต่อมาในวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1928 บิดาของเขาฆ่าตัวตาย เขาคิดว่าเหตุผลหนึ่งนอกเหนือจากปัญหาสุขภาพและการเงินที่ไปลงทุนซื้อที่ดินในรัฐฟลอริดา คือ เพื่อหนีความอ่อนแอของตัวเอง มารดาของเขาสิ้นชีวิตในปี ค.ศ. 1951 ลักษณะทางครอบครัวเช่นนี้ได้หล่อหลอมให้เออร์เนสต์เป็นทั้งคนที่เห็นเด่นชัดเป็นต้นชอบ และมีความขัดแย้งเจ้าอารมณ์อยู่ในตัวเขาคงออกมา

เออร์เนสต์รักการเขียนเรื่องสั้นมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยมแล้ว เมื่ออยู่ระดับหก เขาเขียนเรื่อง 'My First Sea Voyage' ส่งครู ต่อมาปี 1916 ก็มีเรื่องสั้นของเขา

ลงพิมพ์ในวารสารวรรณศิลป์ของโรงเรียน คือเรื่อง 'The Judgment of Manitou' เป็นเรื่องของการมากเจ็บและอิทธิวิบาตกรรมอันเนื่องมาจากความไม่ไว้วางใจเพื่อน ถัดมาคือเรื่อง 'A Matter of Colour' เป็นเรื่อง เขาสมองที่ผู้จัดการมวยเล่าให้นักมวยหนุ่มฟัง ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ทำหน้าที่นักข่าวให้แกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ของโรงเรียน คือ The Trapeze ค่าย นอกจากนั้นก็ยังเขียนเรื่องลงในหนังสืออื่นอีกหลายแห่ง แต่สิ่งที่ดึงดูดใจเขามากที่สุด คือการมีส่วนร่วมในการรายงานข่าวสด เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาและตัดสินใจไม่ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแล้ว เออร์เนสก็ต้องการไปร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งในยุโรป แต่บิดาคัดค้านว่าอายุน้อย เขาจึงไปทำงานอยู่กับหนังสือพิมพ์ Kansas City Star ซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดฉบับหนึ่งในขณะนั้น โดยทำตั้งแต่เดือนตุลาคม 1917 ถึง เมษายน 1918 หลังจากนั้นก็เดินทางไปยุโรปเป็นอาสาสมัครของหน่วยภาษาศาสกร เดือนมกราคม 1919 จึงเดินทางกลับบ้านหลังจากได้รับบาดเจ็บหนักพร้อมด้วยรอยแผลมากมาย ระหว่างพักอยู่บ้าน เขาได้ฝึกฝนเขียนเรื่องสั้น ปีถัดมา ก็ไปประจำหนังสือพิมพ์ The Toronto Star และได้เขียนประจำคอลัมน์ในฉบับรายสัปดาห์ คือ Star Weekly อีกด้วย โดยได้ค่าตอบแทนค่าละหนึ่งเฟนนี

การเริ่มอาชีพนักเขียนอย่างแท้จริงนั้น หลังจากแต่งงานในปี ค.ศ. 1921 แล้ว เขาและภรรยาคนแรกก็เดินทางไปอยู่ในปารีส โดยมีจุดหมายแนะนำตัวของเชอร์วูด แอนเดอร์สันไปด้วย ที่นั่นเขาได้พบและรู้จักรวมทั้งได้รับความช่วยเหลือจากนักเขียนและศิลปินที่มีชื่อเสียงโด่งดังแล้ว ได้แก่ เกอร์ทรูด สไตน์ ซิลเวีย บีช เจมส์ จอยส์ เฮนรี เจคobs เป็นต้น เขามีรายได้จากการเป็นนักข่าวให้กับ The Toronto Star ด้วยความมีใจรักในด้านการประพันธ์และมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ทำให้ช่วงเวลาที่เขาอยู่ในปารีสมีความหมายต่ออาชีพของเขามาก เขาเขียนเรื่องสั้นมากมายและเริ่มฝึกหัดเขียนนวนิยายด้วย

กล่าวเฉพาะการเขียนเรื่องสั้น ผลงานชิ้นแรกที่ตีพิมพ์รวมเล่มของเขาคือ Three Stories and Ten Poems โดยสำนักพิมพ์ในปารีส ออกสู่ตลาดกลางเดือนกรกฎาคม 1923 มีเรื่องสั้นสามเรื่องคือ 'Up in Michigan' 'My Old Man'

และ 'Out of Season' รวมทั้งโคลงซึ่งเขาชอบเขียนมากด้วย และปีต่อมาคือ ค.ศ. 1924 รวมเรื่องชุด in our time ซึ่งตีพิมพ์ในวารสารที่ออกสัปดาห์ในเดือนมีนาคม นับว่าเออร์เนสต์เริ่มจะรุ่งโรจน์ในวงการวรรณกรรมแล้ว ระหว่างนี้เขาก็รู้จักสนิทสนมกับสก็อต ฟิชเชอร์และภรรยาด้วย ทางสหรัฐอเมริกาให้ความสนใจกับผลงานของเขา และพยายามที่จะจัดพิมพ์งานของเขาด้วย ในที่สุดสำนักพิมพ์ Boni and Liveright ก็ตีพิมพ์รวมเรื่องสั้นชุด In Our Time ของเขาในปี 1925 โดยมีเรื่องสั้น 14 เรื่อง

เรื่องสั้นในชุด In Our Time (1925) คือ

1. Indian Camp
2. The Doctor and the Doctor's Wife
3. The End of Something
4. The Three-Day Blow
5. The Battler
6. A Very Short Story
7. Soldier's Home
8. The Revolutionist
9. Mr. and Mrs. Elliot
10. Cat in the Rain
11. Out of Season
12. Cross-Country Snow
13. My Old Man
14. Big Two-Hearted River: Part I

Big Two-Hearted River: Part II

ผลงานรวมเรื่องสั้นของเขาตีพิมพ์ออกมาอีกใน ค.ศ. 1927 ชื่อชุด Men

Without Women มีเรื่องสั้น 14 เรื่องด้วยกัน คือ

1. The Undeclared
2. In Another Country
3. Hills Like White Elephants
4. The Killers
5. Che Ti Dice La Patria?
6. Fifty Grand
7. A Simple Inquiry
8. Ten Indians
9. A Canary for One
10. An Alpine Idyll
11. A Pursuit Race
12. Today Is Friday
13. Banal Story
14. Now I Lay Me

รวมเรื่องสั้นชุดต่อมา คือ Winner Take Nothing ที่พิมพ์ 1933 ประกอบด้วย
เรื่องสั้น 14 เรื่อง คือ

1. After the Storm
2. A Clean, Well-Lighted Place
3. The Light of the World
4. God Rest You Merry, Gentlemen
5. The Sea Change
6. A Way You'll Never Be
7. The Mother of A Queen

8. One Reader Writes
9. Homage to Switzerland
10. A Day's Wait
11. A Natural History of the Dead
12. Wine of Wyoming
13. The Gambler, the Nun, and the Radio

เล่มชื่อ 'Give Us a Prescription, Doctor'

14. Fathers and Sons

รวมเรื่องสั้นชุดสุดท้ายที่พิมพ์ขณะเขายังมีชีวิตอยู่ในปี ค.ศ. 1938 นั้น รวมกับบทละครซึ่งเขาเขียนออกส่วงการเพียงเรื่องเดียวคือ The Fifth Column เป็นบทละครเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในสเปน และใช้ชื่อชุดในการพิมพ์ว่า The Fifth Column, and The First Forty-Nine Stories ซึ่งเรื่องสั้น 49 เรื่องประกอบ

ด้วย

1. The Short Happy Life of Francis Macomber (เขียน 1936)
2. The Capital of the World
3. The Snows of Kilimanjaro (เขียน 1936)
4. Old Man at the Bridge (เขียน April 1938)
5. Up in Michigan
6. On the Quai at Smyrna

และเรื่องสั้นในชุด In Our Time (1925) 14 เรื่อง ๆ สุดท้ายมี 2 ตอนนับเป็น 15 เรื่องกับชุด Men Without Women (1927) 14 เรื่อง และชุด Winner Take Nothing (1933) อีก 14 เรื่อง รวมรวมเรื่องสั้น 49 เรื่องได้รับการตีพิมพ์ในปี 1944 อีกครั้งหนึ่ง

เออร์เนสต์ประสบความสำเร็จจากการเขียนเรื่องสั้นก่อน อย่างไรก็ตาม เขาก็ได้ฝึกฝนและใช้เวลาขัดเกลานวนิยายของเขาที่จะตีพิมพ์เป็นรูปเล่มได้นั้น มีการทบทวนและแก้ไขหลายครั้ง ผลงานนวนิยายของเขาที่ออกมาทั้งหมดมีเพียงแปดเรื่องเท่านั้น โดย

เรื่องสุดท้ายที่พิมพ์ภายหลังเขาสิ้นชีวิตแล้ว นวนิยายทั้งหมด คือ

1. The Sun Also Rises (1926)
2. The Torrents of Spring (1926)
3. A Farewell to Arms (1929)
4. To Have and Have Not (1937)
5. For Whom the Bell Tolls (1940)
6. Across the River and into the Trees (1950)
7. The Old Man and the Sea (1952)
8. Islands in the Stream (1970)

ในจำนวนนิยายที่เรารู้จักเป็นนวนิยายสงคราม นวนิยายและเรื่องสั้นของเฮอร์เนสต์ อยู่ในเกณฑ์เป็นหนังสือที่มียอดจำหน่ายสูงมาก และเขาได้รับรางวัลเกียรติยศสูงสุดของวงการ คือ หั่งรางวัลพูลิตเซอร์และรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมประจำปี 1952 จากผลงานเรื่อง The Old Man and the Sea แต่เขาไม่อาจเดินทางไปรับรางวัลโนเบลด้วยตัวเองได้ เนื่องจากเขาและภรรยาประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกถึงสองครั้งในปี 1953 เป็นผลให้สุขภาพทั้งภายในและภายนอกของเขาบอบช้ำมาก ต้องรักษาตัวเป็นเวลาหลายเดือน และเป็นเหตุแห่งความเสื่อมโทรมทั้งกายและใจที่ติดกันจนจบชีวิตของเขา ผลงานการเขียนในช่วงหลังจึงไม่ค่อยมี

เฮอร์เนสต์เป็นคนรักธรรมชาติและชอบการท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ มากที่สุดคนหนึ่ง เขาชอบหลายประเทศในยุโรป และมักเดินทางไปพักผ่อนเสมอ เขาเดินทางไปล่าสัตว์ในแอฟริกาถึงสองครั้ง เขาพักหลักอยู่ในคีย์เวสต์ (Key West) รัฐฟลอริดาเป็นเวลาหลายปีนับตั้งแต่ปี 1931 และในช่วงทศวรรษ 1940 ก็ซื้อบ้านและใช้ชีวิตอยู่ใกล้กรุงฮาวานา เมืองหลวงของคิวบา จนกระทั่งปี 1959 จึงซื้อบ้านที่เมืองเคตชัม (Ketchum) ในรัฐไอดาโฮ นับเป็นที่พำนักแห่งสุดท้ายในชีวิตของเขา

เฮอร์เนสต์ประสบความสำเร็จในชีวิตนักประพันธ์ แต่ในค่านิยมที่ครอบครัวยุคของเขาจัดว่ามีปัญหาอยู่ เขาเริ่มทบทวนชีวิตการแต่งงานพร้อม ๆ กับตั้งใจจะยึดอาชีพนักเขียน

เขาแต่งงานครั้งแรกกับ Elizabeth Hadley Richardson ในปี 1921 แล้วเดินทางไปใช้ชีวิตในปารีส โดยทั้งคู่มีบุตรชายด้วยกันคนเดียวคือ บัมบี้ (Bumby) ชื่อจริง John Hadley Nicanor Hemingway แต่แล้วชีวิตรักของเขาเริ่มราวเมื่อ Pauline Pfeiffer เปลี่ยนความสัมพันธ์อันเป็นเพื่อนมาเป็นคนรัก แอลเลียตจึงแยกทางจากเขาและหย่าขาดจากกันในปี 1927 ซึ่งเขาก็แต่งงานครั้งที่สองกับพอลีนในปีเดียวกันนี้ และมีบุตรชายสองคน คือ แพททริก กับ เกรกอรี ชีวิตรักของเออร์เนสท์มิได้หยุดลงแค่นั้น ความหล่อเหลาและความสำเร็จในงานอาชีพทำให้เขาเป็นหัวใจของหญิงสาวจำนวนมาก แต่การหย่าขาดจากแอลเลียตก็สร้างความทุกข์ใจแก่เออร์เนสท์ จนกระทั่งแอลเลียตแต่งงานไปกับนักข่าวชื่อ พอล สก็อต มาวเรอร์ (Paul Scott Mowrer) ในปี 1933 ความรู้สึกผิดในใจเขาจึงค่อยจางไป แล้วในปี ค.ศ. 1940 เออร์เนสท์ก็แต่งงานครั้งที่สามกับนักเขียนชื่อ มาร์ธา เกลฮอร์น (Martha Gellhorn) แต่ไม่มีบุตรด้วยกัน ทั้งคู่ใช้ชีวิตอยู่ในคิวบาหลายปี แต่แล้วก็ต้องหย่าขาดจากกัน โดยเออร์เนสท์แต่งงานเป็นครั้งที่สี่กับแมรี เวลส์ (Mary Welsh) ในปี ค.ศ. 1946 และอยู่ด้วยกันนานกว่าภรรยาคนอื่น ๆ จนกระทั่งเขาสิ้นชีวิตลงด้วยการฉีดยาพิษมาตกรรมตอนเชาตรของวันที่ 2 กรกฎาคม 1961 ก่อนที่จะมีอายุครบ 61 ปีเพียงสามสัปดาห์ บัมบี้บุตรชายคนโตของเขาได้ให้สัมภาษณ์แก่บรูก (Brooke, 1983: 24-26) ว่า ทั้งบิดาและตัวเขาให้สัญญาต่อกันว่า จะไม่กระทำในสิ่งที่ปู่ของเขาได้กระทำลงไป คือ การฆ่าตัวตาย แต่แล้วพอที่ไม่อาจรักษาสัญญาดังกล่าวได้

เออร์เนสท์มีบุตรชายด้วยกันสามคน เขาปรารถนาที่จะได้บุตรสาวบ้าง ถึงกับเคยคิดตั้งชื่อไว้ล่วงหน้า ซิลเวีย (Sylvia) เป็นชื่อหนึ่ง ที่เขาคิดไว้ อย่างไรก็ตาม เขากลับมีหลานปู่เป็นหญิงล้วนสามคนซึ่งเป็นลูกของบัมบี้ ได้แก่ โจแอน (Joan) หรือ มัฟเฟต (Muffet) มาร์โกซ์ (Margaux) และแมรีเอล (Mariel) หนึ่งในสามคนมีความสนใจด้านการประพันธ์เช่นกัน หลานสาวของเขามีชื่อเสียงในฐานะดาราภาพยนตร์และนางแบบสวย

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งในยุโรป (ค.ศ. 1914-1918) โดยสังเขป

ในสมัยโบราณนั้น เมื่อมนุษย์เกิดความขัดแย้งจนถึงปะทะและทำลายล้างชีวิตกัน สภาพการรบพุ่งก็จะอยู่ในวงแคบ แต่ภายในครั้งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ความขัดแย้งกลายเป็นสงครามที่นานาชาติแบ่งแยกเป็นพวกเป็นฝ่ายและสู้รบกันด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์ทาง ๗ ทั้งทางบก เรือ และอากาศ ความจริงแล้วสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเกิดขึ้นจากการขัดผลประโยชน์กันของชาวยุโรป แต่เนื่องจากในศตวรรษที่ 19 และ 20 นั้นเป็นยุคที่ชาวยุโรปครองแผ่นดินและท้องทะเลของโลก ชะตากรรมของโลกจึงผันแปรไปตามวิถีทางการเมืองของยุโรปด้วย

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1871 เป็นต้นมา เยอรมันมีนโยบายทางการเมืองแบบผูกมิตรกับออสเตรีย-ฮังการี และอิตาลี แต่ในขณะเดียวกันก็พยายามป้องกันมิให้อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียปรองดองกันได้ เยอรมัน ออสเตรีย-ฮังการี และอิตาลีตกลงให้ความร่วมมือกันด้วยสัญญาไตรพันธมิตร (Triple Alliance) ในปี 1882 ประเทศอื่น ๆ ทางยิบที่สัญญาี้แสดงถึงความเข้าใจอันดีและสันติภาพระหว่างชาติ ครั้นปี 1914 ชาวยุโรปก็เริ่มรู้สึกว่สัญญาดังกล่าวเป็นการทำลายสันติภาพเสียมากกว่า ด้วยเหตุที่จักรพรรดิแห่งเยอรมันทรงขยายอิทธิพลเข้าไปถึงตุรกีและกลุมอาหรับ นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงแสดงความไม่พอใจพระทัยในเรื่องอาณานิคมว่าเยอรมัน มีน้อยเกินไป แต่อังกฤษและฝรั่งเศสนั้นมีมาก พร้อมกันนี้พระองค์ทรงจัดการทำนุบำรุงกองทัพจนเป็นที่ครั่นคร้ามของประเทศต่าง ๆ ในยุโรป

ความหวาดเกรงต่อเยอรมันทำให้อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียพากันลืมเรื่องที่เคยชุนชองใจกัน หันมาเจรจากันฉับฉิว ในปี ค.ศ. 1897 มีการประกาศสัญญาทางไมตรีระหว่างมอสโคว์กับปารีสอย่างเป็นทางการ ต่อมาในปี 1907 ฝรั่งเศสก็ดึงอังกฤษเข้าร่วมในสัญญาพันธมิตรนี้ด้วย (Triple Entente) ดังนั้นโลกได้เริ่มเค้าวของการประหัตประหารกันจากสองค่ายนี้แล้ว เกิดการขัดแย้งกันในดินแดนต่าง ๆ มากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณคาบสมุทรบอลข่าน

วิกฤตการณ์สำคัญที่สุดก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง คือ การลอบปลงพระชนม์
 มกุฎราชกุมารแห่งออสเตรียขณะเสด็จประพาสเมืองซาราเจโว นครหลวงของบอสเนีย ใน
 วันที่ 28 มิถุนายน 1914 โดยนักศึกษาหัวรุนแรงเชื้อสายเซอร์เบีย ทั้งยังเป็นเหตุให้
 ออสเตรีย-ฮังการียื่นคำขาดต่อเซอร์เบียให้เลือกว่าจะยอมเสียเอกราชโดยไม่ทรงรับ
 ออสเตรียมั่นใจในความช่วยเหลือจากเยอรมันเต็มที่ การเจรจากันเพื่อประนีประนอมใด ๆ
 จึงไร้ผล แล้วออสเตรียก็ประกาศสงครามกับเซอร์เบียในวันที่ 28 กรกฎาคม 1914 ภาย
 ในสัปดาห์เดียวสงครามได้ขยายตัวเป็นการสู้รบของสองฝ่าย คือ ฝ่ายมหาอำนาจกลาง
 (Central Powers) ได้แก่ ออสเตรีย-ฮังการี เยอรมัน ตุรกี และบัลแกเรีย
 อีกฝ่ายหนึ่งคือฝ่ายสัมพันธมิตร (The Alliance) เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม
 รัสเซีย อิตาลี โปรตุเกส กรีซ โรมานีเย จีน ญี่ปุ่น และไทยเป็นต้น รัฐต่าง ๆ
 ที่เข้าสู่สงครามต่างก็มีเหตุผลต่าง ๆ กัน แต่สิ่งที่ไม่ได้มีประเทศใคอ้างถึง คือ เพื่อการชว
 ชิงผลประโยชน์จากผู้อื่นและรักษายลประโยชน์ของตนเอง ส่วนประเทศไทยมีเหตุผลในการ
 เข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คือ เพื่อค้ำชูธรรมะและปราบอธรรม การสงครามนั้นคน
 เขารวมควยถึง 65 ล้านคน ใช้เวลาต่อสู้ฆ่าฟันกันนานถึงสี่ปีตามเงื่อนไข สร้างความ
 เสียหายอย่างมหาศาลแก่มนุษยชาติ ก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะเข้าสู่โต๊ะเจรจาสันติภาพอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 1918

ความจริงแล้วในตอนต้นของสงคราม ฝ่ายสัมพันธมิตรยังไม่พร้อมที่จะทำการรบ
 จึงอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เนื่องจากรัสเซียประสบปัญหาภัยยุ่งยากภายในประเทศ ฝรั่งเศส
 ก็เกิดวิกฤตการณ์เรื่องการขยายเวลารับราชการทหารจากสองปีเป็นสามปี และในอังกฤษ
 ก็เกิดการจลาจลโดยชาวไอริช ส่วนฝ่ายเยอรมันมีดีดาร์เตรียมพร้อมค่านการทหารทั้งกำลัง
 คนและอาวุธแล้ว แผนการรบต่าง ๆ ก็ได้ร่างไว้อย่างละเอียดเรียบร้อย เยอรมันคาดว่า
 ฝ่ายตนจะได้ชัยชนะภายในเวลาเพียงสี่เดือน อย่างไรก็ตามแผนของเยอรมันต้องล้มเหลว
 เพราะอิตาลีซึ่งมีข้อผูกพันตามสนธิสัญญามีที่ท้าวว่าจะร่วมสงครามควยในระยะแรกนั้น กลับ
 หันเหไปเข้าข้างฝ่ายสัมพันธมิตร โดยคิดว่าจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนมากกว่า เหตุผล
 อีกประการหนึ่งคือ การโจมตีประเทศฝรั่งเศสนั้นต้องเดินทัพผ่านเบลเยียมซึ่งเป็นกลาง

และเบลเยียมได้ต่อสู้อย่างอาหาวญแม้จะพ่ายแพ้ อังกฤษซึ่งเคยตั้งเล็งว่าจะไม่เข้าสู่สงคราม ในตอนต้นจึงประกาศสงครามกับเยอรมันทันทีที่เบลเยียมถูกรุกราน ประการสุดท้ายคือ เยอรมันคาดการณ์ผิดการณ์การระดมพลของรัสเซีย จึงถูกรัสเซียบุกเข้าโจมตีถึงดินแดนของตน แผนการรบของเยอรมันจึงต้องเปลี่ยนแปลง

ด้านการรบทางทะเลนั้น ฝ่ายอังกฤษปฏิบัติการอย่างเข้มแข็ง และสามารถสกัดกั้นการขนส่งอาหารสู่เยอรมันได้ ในปี 1916 นั้น ยทอนาวิทคาบสมุทรจัตแลนด์นอกฝั่งประเทศเดนมาร์ก ทำให้เยอรมันต้องหันมาใช้เรือดำน้ำโจมตีเรือสินค้าของอังกฤษ แต่กลับเป็นการจูงประเทศสหรัฐอเมริกาให้เข้าสู่สงครามด้วย เนื่องจากชีวิตและทรัพย์สินของสหรัฐอเมริกาถูกทำลายไปในท้องทะเลเป็นจำนวนมาก ฝ่ายสัมพันธมิตรจึงได้กำลังเพิ่มขึ้นถึงสี่ล้านคน ทนทางชนะสงครามของฝ่ายเยอรมันจึงหมดไปและต้องยอมแพ้ในที่สุด โดยที่มิตรประเทศของเยอรมันได้ยอมแพ้ออนแล้ว (ประจักษ์ ขวัญไธ 2520:206-215)

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งนั้นเป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกที่การรบทางบก เรือ และอากาศได้รับการประสานงานกันอย่างดี เพื่อการทำลายล้างฝ่ายตรงกันข้ามกับตน นอกจากอาวุธยุทโธปกรณ์รวมทั้งเครื่องมือต่าง ๆ ในการรบก็ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นด้วย เช่น มีการใช้แก๊สพิษเป็นครั้งแรก

สงครามกลางเมืองในสเปน (ค.ศ. 1936-1939) โดยสังเขป

ถึงแม้ว่าประเทศสเปนจะเคยเป็นชาติมหาอำนาจในช่วงศตวรรษที่ 14-15 ก็ตาม แต่ในศตวรรษที่ 20 ภาพพจน์นั้นถูกทำลายไปแล้ว หลังจากสเปนแพ้สงครามกับสหรัฐอเมริกาเมื่อ ค.ศ. 1898 เป็นต้นมา ความเสื่อมโทรมปรากฏมากขึ้น นโยบายของประเทศเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ระบบการปกครองประเทศเปลี่ยนแปลงจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบสาธารณรัฐในปี 1931 โดยมีนโยบายนิยมคอมมิวนิสต์ แต่ในขณะนั้นยังมีความนิยมกษัตริย์อยู่ รัฐบาลสาธารณรัฐไม่อาจแก้ไขปัญหาของชาติได้จึงขอออกในปี 1933 รัฐบาลต่อมาเป็นพรรคชาตินิยมก็บริหารประเทศไม่ไถ่ยาวนาน ปี 1936 ฝ่ายสาธารณรัฐนิยมคอมมิวนิสต์

ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นรัฐบาลอีกครั้งหนึ่ง

ในวันที่ 17 กรกฎาคม 1936 กองทหารสเปนในมอรอคโคภายใต้การนำของ นายพลฟรังซิสโก ฟรังโก ได้ก่อการปฏิวัติต่อต้านรัฐบาลสาธารณรัฐขึ้น โดยมีกลุ่มหัวเก่า ซึ่งสนับสนุนกษัตริย์ร่วมมือ รัฐบาลสาธารณรัฐมีกลุ่มนิยมคอมมิวนิสต์เป็นแกนนำ และยังให้อาวุธแก่กรรมกรเพื่อต่อสู้กับพวกกลุ่มเป็นกลางที่ไม่อาจคุมได้ สงครามกลางเมืองจึงเกิดขึ้นและขยายตัวไปทั่วประเทศ (วนิดา ทรงยางกูร 2519:170-173)

สงครามกลางเมืองสเปนทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เนื่องจากประเทศมหาอำนาจแทรกแซงในสงครามนี้ด้วย อิตาลีและเยอรมันเข้าช่วยเหลือนายพลฟรังโกอย่างเปิดเผย ทั้งในด้านการจัดหาอาหาร อาวุธ และการเงิน ทั้งนี้เพราะประเทศทั้งสองหวังจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนในเรื่องดินแดนและวัตถุดิบ เช่น แร่เหล็กและทองแดง เป็นต้น ประเทศทั้งสองใช้สเปนเป็นสนามทดลองอาวุธใหม่ ๆ ของตนด้วย ฝ่ายรัฐบาลสาธารณรัฐก็ได้รับความสนับสนุนจากรัสเซีย โดยการให้อาวุธและที่ปรึกษาทางเทคนิคและการเมือง แต่ไม่ได้ส่งกำลังทหารมา รัสเซียช่วยเหลือหลังจากที่เยอรมันและอิตาลียื่นมือให้ฝ่ายนายพลฟรังโกแล้ว ส่วนอังกฤษแม้จะไม่เห็นด้วย แต่ยังใช้นโยบายไม่แทรกแซง สำหรับฝรั่งเศสเกิดความวิตกกังวลแก่ภัยภายในรัฐบาล จึงตัดสินใจเด็ดขาดไม่ได้ แต่แล้วในกลางปี 1938 รัสเซียได้ยกเลิกให้ความสนับสนุนช่วยเหลือแก่ฝ่ายรัฐบาล จึงทำให้นายพลฟรังโกได้รับชัยชนะในที่สุดเมื่อวันที่ 28 มีนาคม 1939 และได้จัดตั้งรัฐบาลปกครองประเทศแบบกึ่งฟาสซิสต์

สงครามกลางเมืองนี้เป็นสงครามที่รุนแรง เนื่องจากมหาอำนาจต่าง ๆ เข้าแทรกแซงและใช้สเปนเป็นสนามทดลองอาวุธต่าง ๆ ของตนอย่างเสรี มีการทิ้งระเบิดจากเครื่องบินเพื่อทำลายบ้านเมืองและชีวิตของพลเรือนเป็นครั้งแรก ชาวสเปนเสียชีวิตเป็นจำนวนมากเกือบล้านคน ชัยชนะของนายพลฟรังโกแสดงถึงอิทธิพลอันเข้มแข็งของเยอรมันและอิตาลีระยะก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง โดยมีได้เกรงกลัวการชักชวนจากประเทศฝ่ายประชาธิปไตยเลย (จารุวรรณ ไวยเจตน 2523:89-90)

สงครามโลกครั้งที่สอง (ค.ศ. 1939-1945) โดยสังเขป

หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งสิ้นสุดลงแล้ว โลกต้องเผชิญหน้ากับวิกฤตการณ์สำคัญสองประการ คือ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงแผ่ขยายไปทั่วในทศวรรษ 1920 อันเป็นผลกระทบจากภาวะสงคราม กับการปะทะกันตามดินแดนอาณานิคมต่าง ๆ เนื่องจากความขัดแย้งกันเรื่องผลประโยชน์ของประเทศมหาอำนาจทั้งหลาย พร้อมกันนี้ ก็เกิดแนวความคิดเบ็ดเตล็ดการฟาสซิสต์ขึ้นโดยมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ผู้นำของประเทศที่นิยมเบ็ดเตล็ดการและประสบความสำเร็จอย่างสูงในการบริหารประเทศ เช่น มุสโสลินีของอิตาลี และฮิตเลอร์ของเยอรมัน เป็นต้น บรรยากาศทางการเมืองที่มีแนวโน้มเช่นเดียวกันนี้ยังปรากฏในประเทศอื่น ๆ ด้วย เช่น ตุรกี อังกฤษ รัสเซีย โปแลนด์ และยูโกสลาเวีย เป็นต้น ภาวะวันออกโลกก็เกิดความขัดแย้งและการต่อสู้ในประเทศจีน รวมทั้งสงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่นนับตั้งแต่ ค.ศ. 1931 อีกด้วย

สถานการณ์อันเป็นเหตุนำไปสู่สงครามโลกครั้งที่สอง เริ่มจากการที่อิตาลีรุกรานเอธิโอเปีย (ค.ศ. 1935-1936) โดยที่ในปีถัดมาเยอรมันและอิตาลีสัญญาเป็นพันธมิตรต่อกัน เกิดสงครามกลางเมืองในสเปน (ค.ศ. 1936-1939) และปลายปี ค.ศ. 1939 เยอรมันรุกรานและผนวกออสเตรียและโปแลนด์ ส่วนอิตาลีก็รุกรานอัลบาเนียด้วย จนในที่สุด เมื่อวันที่ 1 กันยายน 1939 อังกฤษและฝรั่งเศส รวมทั้งสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นฝ่ายพันธมิตร (The Alliance) จึงประกาศสงครามกับฝ่ายแกนโรม-เบอร์ลิน (Rome-Berlin Axis) หรือฝ่ายอักษะ ซึ่งมีญี่ปุ่นรวมอยู่ด้วย การรบดำเนินไปในภูมิภาคสำคัญสองแห่ง คือ ในยุโรปและแอฟริกาเหนือ กับความมหาสมุทรแปซิฟิก

ระยะแรกของสงครามนั้น ฝ่ายอักษะได้เปรียบด้านการรบในยุโรป และสามารถยึดครองพื้นที่ได้หลายประเทศ แต่ปี 1940 การรุกรานทางอากาศของเยอรมันถูกต้านทานโดยอังกฤษ นอกจากนั้นการรุกเข้าสู่รัสเซียของเยอรมันก็ไม่ประสบความสำเร็จ ในปี 1943 ฝ่ายพันธมิตรสามารถยับยั้งการรุกของเยอรมันและอิตาลีในแอฟริกาตอนเหนือได้ และย้อนกลับมาเป็นฝ่ายบุกโจมตีอิตาลีด้วย ทำให้รัฐบาลฟาสซิสต์ของมุสโสลินีต้องสลายตัวไป

ปีต่อมา ค.ศ. 1944 กองทัพฝ่ายพันธมิตรจึงยกพลขึ้นบกที่นอร์ม็องดี ประเทศฝรั่งเศส และทำการต่อสู้กับเยอรมัน จนในที่สุดเยอรมันยอมพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิงเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 นับเป็นการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สองในภาคพื้นยุโรป

ส่วนคานมหาสมุทรแปซิฟิกนั้น ญี่ปุ่นโคซยาอานาจและกองกำลังของตนมาถึงแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งประเทศไทยด้วย เมื่อ ค.ศ. 1941 ญี่ปุ่นส่งกำลังทางอากาศไปโจมตีฐานทัพเรือของสหรัฐอเมริกาที่อาวเพิร์ล ฮาร์เบอร์ ในรัฐฮาวาย การโจมตีครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการทิ้งระเบิดอย่างรวดเร็วจึงสร้างความเสียหายและเจ็บแค้นให้แก่สหรัฐอเมริกาอย่างยิ่ง ทำให้สหรัฐอเมริกาดำเนินการรบน้อย่างรุนแรง ในปี 1942 ญี่ปุ่นพ่ายแพ้การรบทางทะเลที่มิดเวย์ แต่สงครามสิ้นสุดลงอย่างบริบูรณ์เมื่อสหรัฐอเมริกาทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมา และเมืองนางาซากิของญี่ปุ่น และได้มีการลงนามในสัญญาสงบศึกเมื่อวันที่ 2 กันยายน 1945

สงครามโลกครั้งที่สองนับว่าโหดเหี้ยม รุนแรง และกินอาณาเขตกว้างมากกว่าสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ยุทธศาสตร์ของการสงครามเปลี่ยนจากการสู้รบโดยใช้กำลังคนเป็นสำคัญ มาสู่การใช้เครื่องมือและอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรง เช่น การทิ้งระเบิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งระเบิดปรมาณู เครื่องบินที่ไม่มันกบินขับไล่ รวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อ เป็นต้น (ชาญวิทย์ เกษกรศิริ และคนอื่น ๆ 2526:266-268)

บทบาทของ เอ็มมิง เวย์ ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

เมื่อสงครามโลกอุบัติขึ้นในยุโรปในเดือนสิงหาคม 1914 นั้น ประเทศสหรัฐอเมริกา ยังไม่ได้เข้าร่วมในสงคราม จนกระทั่งในเดือนเมษายน 1917 ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน จึงประกาศเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรอย่างเป็นทางการ การโค่นล้มทหารของชาติมารักษาการณ์ตามสถานที่สำคัญต่าง ๆ ทำให้เออร์เนสต์ เอ็มมิง เวย์และเพื่อน ๆ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สุดท้ายต้องมีส่วนร่วมในสงครามด้วย หลังจากสำเร็จการศึกษาในปีนั้นเอง เขาก็ตัดสินใจไม่เรียนต่อในมหาวิทยาลัย บิดาของเขาคัดค้านเรื่องการไป

สงครามในยุโรปเพราะเห็นว่าอายุน้อย เขาจึงทำงานกับหนังสือพิมพ์ Kansas City Star ทั้งแต่เดือนตุลาคม 1917 ถึงเดือนเมษายน 1918

แล้วหน่วย ภาษาศาสตราก็เรียกตัวเออร์เนสต์และเพื่อนให้ไปตรวจสอบสภาพที่นิวยอร์ก ผลปรากฏว่าสุขภาพของเขาอยู่ในเกณฑ์ดี แต่เขาควรพบจักษุแพทย์เนื่องจากสายตาของเขา ไม่นึก อย่างไรก็ตามการมาเมืองนิวยอร์กเป็นครั้งแรกกับการแต่งเครื่องแบบร้อยตรีจึงลดความสนใจของเขาไ้มากกว่า ในวันที่ 23 พฤษภาคม 1918 เออร์เนสต์พร้อมกับอาสาสมัครคนอื่น ๆ ก็ออกเดินทางโดยทางเรือชื่อ "ชิคาโก" มุ่งหน้าสู่ประเทศฝรั่งเศส ขณะเดินทางถึงบริเวณแม่น้ำที่เรือไถ่น้ำของเยอรมันเคยทำการลากตระเวน เขาคาดว่าจะเกิดการปะทะกันแต่เหตุการณ์ก็สงบ หลังจากถึงเมืองท่ามอร์โคซ์และรออาสาสมัครจากอังกฤษมา สบพบแล้ว บรรดาอาสาสมัครก็เดินทางต่อไปยังอิตาลีเพื่อประจำหน่วยบรรเทาทุกข์ของภาษาศาสตร สภาการรบ คนเจ็บ และความตายทำให้เออร์เนสต์ซึ่งเคยเที่ยงนกกกปลาเกิดความรู้สึกเสียใจอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อปรากฏว่าตายเป็นหญิงมากกว่าชาย ต่อมาเขาไปประจำหน่วยภาษาศาสตรที่ 4 (ARC. Section Four) ที่เมือง Schio การปฏิบัติงานส่วนใหญ่ทำตอนกลางวัน ที่นั่นเขาได้เป็นครั้งแรกและชอบมันมากด้วย

ต่อมาออสเตรียเพิ่มการรุกรบบริเวณแม่น้ำ Piave ทางตอนเหนือของเวนิส หัวหน้าหน่วยต้องเลือกทีมงานไปปฏิบัติภารกิจส่วนหนึ่ง เออร์เนสต์ไม่พอใจนักที่ไม่ได้รับเลือก ตลอดเวลาเขาต้องการไปในที่ ๆ มีการรบ เมื่อภาษาศาสตรตั้งร้านบริการอาหารและสิ่งของจำเป็น (Rolling Canteen) ตามแนวเส้นทางใกล้เคียง เออร์เนสต์รับอาสาทำงานด้วย เขาทำหน้าที่ล่าเสบียงหรือไปส่งหน่วยทหารอิตาลีที่อยุ่ตอนบนแม่น้ำ เขาคะตือรือร้นกับงานนี้ เพราะอย่างน้อยเขาคิดได้ยินเสียงปืนต่อสู้กัน และได้พบปะกับทหารที่ทำการรบทุกวัน

กลางคืนวันที่ 8 กรกฎาคม 1918 เออร์เนสต์ได้รับบาดเจ็บหนักจากการโจมตีด้วยปืนใหญ่ของฝ่ายออสเตรียใกล้เมือง Fossalta แดมขาของเขาถูกกระสุนปืนกลด้วย มีคนตายและบาดเจ็บจำนวนมาก เขาพยายามช่วยแบกทหารอิตาลีซึ่งบาดเจ็บอยู่ใกล้เขา แต่แล้วก็เดินไปไต่ไม้กึ่งก้าว ต้องล้มลงหมดสติ ระหว่างการเคลื่อนย้ายเขานอนรวม

อยู่กับกองทัพ เพราะมี คน คิดว่าเขาตายแล้วและเห็นรอยเลือดเปื้อนหน้าอกเขา แต่แท้จริง เป็นเลือดของชาวอิตาลีที่เขาช่วยเหลือนั่นเอง วุฒินึงเออร์เนสส์คิดว่าเขาควรฆ่าตัวตาย เสีย แต่แล้วเขาก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น ในวันที่ 15 กรกฎาคม นั้น เขาจึงได้รับการขนานนาม ไปโรงพยาบาลอเมริกันที่เมืองมิลาน ระยะเวลาห่างกันเพียง 6 สัปดาห์เท่านั้น เขาก็ต้อง กลับมายังจุดที่เขาเริ่มทำงาน แต่คราวนั้นออกมาในเปลสนามควย เขามีอายุครบ 19 ปี ที่โรงพยาบาลนั่นเอง ผลการตรวจของแพทย์พบว่า มีเศษกระสุนฝังอยู่ที่ขาทั้งสองข้างมากมาย เขาได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดี และยังได้รับเสนอชื่อเพื่อรับเหรียญกล้าหาญชั้นสูงของ อิตาลีด้วย คือ The Croce al Merito di Guerra และ The Medaglia al Valore Militare

ประมาณเดือนสิงหาคม 1918 เขาจึงสามารถเดินได้โดยมีไม้เท้า แต่ยังไม่สามารถ คว้าไม้เท้าได้ เมื่อบิดาของเขาถามมาในจดหมายว่า เขาจะกลับบ้านได้เมื่อไร เขาตอบว่า เป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องอยู่จนสิ้นสุดสงคราม เขาเดินทางไปยังหน่วยงานเดิมของเขา แต่ปรากฏว่า หน่วยย้ายไปปฏิบัติงานที่อื่น เขามีอาการโรคจิตชานแทรกซ้อนด้วยจึงต้องกลับ เข้าโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง

ปลายเดือนมกราคม 1919 เขาเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา และได้รับการต้อนรับ จากบรรดานักข่าวร่ำรวยกับวีรบุรุษจากสงคราม เขายังคงต้องใช้ไม้เท้าช่วยในการเดิน ทุกคน ในครอบครัวต่างก็ใจ แคสส่วนลึกในใจของเขายังคิดถึงอิตาลีอยู่ เขาให้สัมภาษณ์นักข่าวว่า การไปร่วมในสงครามนั้นเป็นความต้องการของเขา เนื่องจากเขาอยู่ในวัยที่เข้มแข็ง ประเทศชาติต้องการ และทุกอย่างที่เขาทำนั้นถือเป็นหน้าที่ ขณะเดียวกัน เขาก็ยอมรับว่า สงครามคือ "กีฬาที่ยิ่งใหญ่" เมื่อใดมีโอกาสเขาก็จะไปร่วมด้วย ระหว่างพักอยู่บ้าน เขา ได้รับเชิญให้ไปพบบรรยายเรื่องสงครามที่เขาเกี่ยวข้องกับค่ายหลายครั้ง พร้อมกับเขาก็เริ่ม ฝึกฝนการเขียนเรื่องสั้นพร้อมกับสะสมวัตถุดิบในการเขียนมากมาย เรื่อง 'Soldier's Home' เขียนในปี 1919 นี้เอง และนับเป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกของเขาที่สะท้อนความรู้สึก ของทหารที่กลับจากสนามรบ ความกลัว ความเปลี่ยนแปลง และความรู้สึกอันเป็นผลกระทบ ของสงครามร่ำรวยกับเป็นชีวิตจริงของผู้ประพันธ์เอง (Baker. 1969:38-64)

บทบาทของเฮมมิงเวย์ในสงครามกลางเมืองในสเปน

เมื่อสงครามเริ่มต้นในช่วงปลายเดือนกรกฎาคม 1936 นั้น เฮอร์เนสต์ยังตั้งใจ
เรื่องการเดินทางไปสเปน เพราะเขายังทำงานเขียนนวนิยายเรื่อง To Have and Have
Not (1937) จนกระทั่งเดือนพฤศจิกายน เขาก็ได้รับจดหมายติดต่อจากผู้จัดการของ North
American Newspaper Alliance (NANA) ให้เป็นผู้ทำข่าวสงครามนี้ เพื่อบริการ
แก่มังสวิรัติคนอื่น ๆ อีก 60 ฉบับ เฮอร์เนสต์ยอมรับด้วยความเต็มใจ นอกจากนี้
เขายังช่วยสนับสนุนการเงินด้านการพยาบาลซึ่งจัดโดยกลุ่มชาวอเมริกันเพื่อประชาธิปไตย
ของสเปน (American Friends of Spanish Democracy) โดยเงินที่นำมาจะนำ
มาซื้อรถพยาบาล ส่งไปประกอบเมื่อถึงสเปนแล้วโดยส่งผ่านประเทศฝรั่งเศส นอกจากนี้
เฮอร์เนสต์ยังติดต่อกับเพื่อนนักเขียนชาวสเปนชื่อ Prudencio de Pereda อยู่ตลอดเวลา
ทั้งที่เตรียมทำภาพยนตร์สารคดีเรื่อง Spain in Flames ซึ่งเนื้อหาเป็นการโฆษณา
สนับสนุนฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ จุดยืนในสงครามนี้ของเขาคือ ผูกความถูกต้องยุติธรรมแก่
มนุษยชาติ เขาสนับสนุนฝ่ายนิยมสาธารณรัฐทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับกลุ่มนิยมคอมมิวนิสต์
เขาทำงานให้ NANA ในฐานะผู้สื่อข่าวต่อต้านสงคราม เพื่อมิให้ประเทศสหรัฐอเมริกาเข้า
เกี่ยวข้องกับสงครามนี้ในอนาคต เมื่อเดินทางไปสเปนจุดหมายปลายทางของเขาคือมาดริด
ก็จริง แต่เขาก็แวะไปเมืองอื่น ๆ เพื่อพบปะชาวบ้าน ชาวไร่ชาวนาค่าย แล้วจึงเดินทาง
ต่อไปยังบริเวณที่มีการสู้รบ

เดือนกุมภาพันธ์ 1937 ในนิวยอร์ก เฮอร์เนสต์ร่วมกับโดส พาสโซส (Doe
Passos) กวีอาซิบาลด์ แมคลีซ และคนอื่น ๆ ระดมทุนจากชาวอเมริกัน เพื่อทำภาพยนตร์
สารคดีเกี่ยวกับสเปนเป็นเรื่องที่สอง คือ The Spanish Earth เนื่องจากเฮอร์เนสต์
รู้จักสนิทสนมกับชาวสเปนหลายคนหลายอาชีพ รวมทั้งนายทหารรับมิดิชอบการรบด้วย ทำ
ให้การเดินทางไปมาในสเปนสะดวกสำหรับเขามาก ระหว่างนั้นเขาได้พบกับมารีซา เกลฮอร์น
เป็นครั้งที่สองด้วย เธอไปสเปนในฐานะนักข่าวของนิตยสาร Collier's หลังจากนั้น ทั้ง
คู่มักเดินทางไปทำข่าวด้วยกัน เขายังมีโอกาสรู้จักกับนักข่าวต่างชาติอีกด้วย นักข่าว

ชาวรัสเซียประจำหนังสือพิมพ์ Pravda ชื่อ Mikhail Koltsov เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ช่วย
แกเขาควย

เออร์เนสต์อยู่ในสเปนนาน 45 วัน เพื่อถ่ายทำภาพยนตร์สารคดีถึงกลาว หลังจากนั้นก็เดินทางกลับสหรัฐอเมริกา เพื่อตรวจทานนวนิยายที่เขาเขียน ระหว่างแะปารีส
เขาให้สัมภาษณ์และรับเชิญเป็นวิทยากรแก่นักข่าวและสมาคมที่เกี่ยวข้องของควย นอกจากนี้เมื่อ
ถึงคิยเวสต์แล้ว เขายังรับเชิญไปปรากฏตาในการประชุมนักเขียนชาวอเมริกันครั้งที่สองใน
นิวยอร์กควย และทันเดือนกรกฎาคม 1937 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ก็ตอบตกลงที่จะภาพยนตร์
สารคดี The Spanish Earth ในทำเนียบขาวอีกควย กิจกรรมเหล่านี้เออร์เนสต์กระทำ
เพื่อหาทุนช่วยเหลือการพยาบาลแก่ฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ ต่อมาเขาได้รับข่าวร้ายเกี่ยวกับผู้นำ
ทางทหารและผู้นำทางความคิดซึ่งเขาคุนเคยเสียชีวิตบ้าง บาดเจ็บบ้าง และถูกจับบ้าง
หลังจากฉลองอายุครบ 38 ปีแล้ว เขาก็ตัดสินใจเดินทางไปสเปนอีก การไปครั้งนี้เขาไม่
มีความเชื่อในเรื่องการมีชีวิตหลังการตายเลย และเขาก็ไม่กลัวตายอีกควย

ช่วงฤดูร้อน 1937 สถานการณ์สู้รบของฝ่ายสาธารณรัฐเลวลง ฝ่ายนายพลฟรังโก
ยึดพื้นที่สำคัญได้สองในสามส่วน เมื่อเออร์เนสต์เดินทางถึงสเปนในเดือนสิงหาคมปีนั้น
เขาเขียนบทละครเรื่องเดียวของเขาเกี่ยวกับกองทหารของสเปนชื่อ The Fifth
Column ตอนปลายปีเขาเจ็บป่วยบ่อยมีอาการโรคตับแทรกจนต้องไปพบแพทย์ในปารีส ขณะ
เกี่ยวกับพลอสันภรรยาคนที่สองของเขาก็เดินทางมาปารีส สภาพสมรสของคนทั้งสองขณะนั้น
สิ้นคลอมาาก

เดือนมกราคม 1938 สองสามีภรรยาเดินทางกลับคิยเวสต์ เดือนมีนาคม
เออร์เนสต์เขียนบทความ 1,600 คำเรื่อง "The Time Now, The Place Spain"
เห็นว่า ถ้าสหรัฐอเมริกาไม่ยึดความเป็นกลาง และยอมเข้าอาวุธสงครามให้แก่ฝ่ายนิยม
สาธารณรัฐ ฝ่ายนิยมฟาสซิสต์จะกองพ่ายแพ้ในสงครามแน่นอน ระหว่างนั้นภาวะต่าง ๆ
บีบคั้นสุขภาพกายและสุขภาพจิตของเออร์เนสต์มาก ผลงานไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร
สถานการณ์สงครามในสเปน สภาพสมรส รวมทั้งการเจ็บป่วยของตัวเองและบุตร เขา
จึงเดินทางไปสเปนอีก ผลงานที่ส่งไปให้ NANA ไม่เป็นที่ชื่นชอบนัก รวมแล้วเขาเดินทาง

ไป-กลับสเปนถึงสี่ครั้ง เขากล่าวว่าศาสนาเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของเขา แต่ปัญหาของ
ประเทศสเปนคือ ฝ่ายศาสนานับสนับฝ่ายนายพลฟรังโก แล้วในที่สุดนายพลฟรังโกก็ชนะศึก
เกิดชาตินิยมในปลายเดือนมีนาคม 1939 หลังจากทีเฮอร์เนสก็เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องยาวเกี่ยวกับ
สงครามกลางเมือง คือ For Whom the Bell Tolls ได้ประมาณหนึ่งเดือน (Baker.
1969:292-342)

บทบาทของ เฮอร์เนสในสงครามโลกครั้งที่สอง

สงครามกลางเมืองในสเปนนับเป็นวิกฤตการณ์อันหนึ่งที่นำประเทศต่างๆในยุโรป
เข้าสู่วิกฤตสงครามเป็นครั้งที่สองในปี 1939 ขณะที่เฮอร์เนสกำลังข่าวการประกาศสงคราม
นั้นเขาไม่ประหลาดใจเลย เพราะเขาเคยคาดการณ์ล่วงหน้ามาแล้วว่าจะเกิดสงครามใหญ่
อีกครั้งแน่นอน ระหว่างนั้นเขาคิดว่าจะเขียนนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls
ให้จบก่อน แล้วจึงค่อยคิดไปๆเหตุการณ์ จนกระทั่งปี 1942 เขาจึงเกิดแรงจูงใจที่จะมี
บทบาทในสงครามนี้ หลังจากที่ถูกบังคับให้ไปรบในสเปนแล้ว ด้วยความรักชาติ
และความพอใจที่ได้ปฏิบัติงานอย่างใกล้ชิดกับเหตุการณ์ เขาจึงมีส่วนร่วมในการสืบราชการ
ลับด้านชาวกรองเกี่ยวกับหน่วยนาซีในกรุงฮาวานา รวมทั้งสมาคมหรือองค์กรเพื่อต่อต้าน
อเมริกาและนิยมฝ่ายอักษะในคิวบา ด้วยความร่วมมือของทหารอเมริกันความได้เปรียบด้าน
ภาษาสเปน และความชำนาญพื้นที่ บ้านพักของเฮอร์เนสจึงเป็นกองบัญชาการลับประสาน
กับรัฐบาลอเมริกัน ใช้รหัสของกลุมว่า **Crime Shop** และเฮอร์เนสก็มาเรียกเสียใหม่ว่า
Crook Factory

การอ่านหนังสือเกี่ยวกับสงครามและการรบทำให้เฮอร์เนสค่อยๆกลืนมือต่อสู้ด้วย
ตนเอง เมื่อมีข่าวเกี่ยวกับเรือดำน้ำเยอรมันจมเรือฝ่ายสัมพันธมิตรในทะเลคาริบเบียน
เฮอร์เนสจึงเสนอโครงการที่คิดาวุธเรือ Pilar ของเขาเพื่อหลอกล่อศัตรูโดยพรางตัวว่า
เป็นเรือบรรทุกนักวิทยาศาสตร์ของพิพิภพทางทะเลกำลังปฏิบัติงานอยู่ แทนที่จริงแล้ว

เรือ Pilar ทิศอาวุธครบครันพร้อมเครื่องมือสื่อสารด้วย ใช้ชื่อโครงการว่า Friendless แต่ไม่ปรากฏวีรกรรมใดๆ ประธานาธิบดีรูสเวลต์จึงสั่งเปลี่ยนแผนการสืบราชการลับมาใช้หน่วย FBI ทำการ และเลิกการใช้เรือ Pilar ปฏิบัติงาน

ในปี 1944 มาร์ธา ภรรยาคนที่สามของ เออร์เนสต์ได้ติดตามงานด้านการสื่อสารสงครามให้เขา ทั้งนี้เขาจะท่องขึ้นเครื่องบินไปกับนักบินและเขียนรายงานวีรกรรมไปยังหนังสือพิมพ์อเมริกัน เป็นการปฏิบัติงานในกองทัพอากาศของอังกฤษ และในลอนดอนเขาได้พบและรู้จักกับแมรี เวลส์ซึ่งต่อมาเป็นภรรยาคนที่ห้าของเขา

ในการปฏิบัติการวันเดย์ดี (D-Day) นั้น เออร์เนสต์มีส่วนในฐานะนักข่าวเตรียมการอย่างพร้อมเพียง ระหว่างที่กองทัพเคลื่อนกำลังเข้ายึดปารีสคืน เออร์เนสต์ร่วมมือกับชาวฝรั่งเศสเสรีทั้งเป็นหน่วยเฉพาะกิจ มีอาวุธพร้อม คอยให้ความช่วยเหลือแกกองทหารพันธมิตรนับตั้งแต่เขาตรวจสอบจนถึงการใช้อาวุธ ภายหลังเขาถูกฟ้องและสอบสวนกรณีปฏิบัติ/นอกหน้าที่ แต่ก่หลุดจากข้อกล่าวหาได้ รัฐบาลอเมริกันได้มอบเหรียญกล้าหาญ Bronze Star ให้แก่เขาด้วย (Baker. 1969:342-408)

เนื้อเรื่องย่อของ The Sun Also Rises

เจค บานซ์ เป็นอดีตทหารผ่านศึกในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งได้รับบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้ไร้สมรรถภาพทางเพศด้วย ปัจจุบันเขาเป็นนักข่าวพลัดถิ่นประจำอยู่ในปารีส รอเบิร์ต โคลน์ คือนักเขียนหน้าใหม่ที่เจคเพิ่งรู้จัก รอเบิร์ตพยายามผูกไมตรีกับเจคมากขึ้นเนื่องจากกำลังประสบปัญหาชีวิตครอบครัว ทอมรอเบิร์ตก็รู้จักกับเบรทหรือเลคแซลีย์ เขาสนใจในตัวเธออย่างมากทันที ความจริงแล้วเจคกับเบรทเคยพบและรักกันระหว่างสงคราม แต่ไม่อาจใช้ชีวิตร่วมกันได้ทั้งๆที่คนทั้งสองยังคงพบปะกันและมีเยื่อใยต่อกันอยู่ เบรทไว้วางใจเจคมาก และยอมเปิดเผยความในใจให้เขารู้อย่าง มีหลายครั้งที่เจคจำต้องควบคุมอารมณ์และความรู้สึกของเขาอย่างยิ่งเมื่อได้เห็น รับรู้ หรือช่วยคลี่คลายสถานการณ์

ทำงานให้กับเบิร์ต ในขณะที่เธอหมกมุ่นอยู่กับงานเลี้ยง เหล้า และผู้ชาย เบิร์ตกำลัง
ดำเนินเรื่องหย่าเพื่อจะแต่งงานใหม่กับไมค์ แคมป์เบลอยู่ แต่เธอก็แอบไปมีความสัมพันธ์
กับรอนเบิร์ตที่เมืองซาน เซบาสเตียนอีกด้วย

ตอนปลายเดือนมิถุนายนถึงต้นเดือนกรกฎาคม เจคกับเพื่อนซี้บิล กอร์ตันเดินทาง
ไปพักผ่อน ที่ปาล์มสปริง และมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่งานเทศกาลทางศาสนาที่เมืองพามพลอนา
ประเทศสเปน โดยมีรอนเบิร์ต และเบิร์ตกับไมค์ตามไปสมทบด้วยในภายหลัง เจคเกิด
ความรู้สึกไม่พอใจรอนเบิร์ตอยู่บ้างในกรณีที่เขามีความสัมพันธ์กับเบิร์ต แต่เมื่อสาเหตุเกี่ยว
กันนี้ทำให้ไมค์พุดจากระหมับและเสียชื่อเสียงเบิร์ตโดยตรง เจคกลับคิดว่าเป็นการรุนแรงเกิน
ไป อย่างไรก็ตาม เมื่อมีโอกาสไมค์ก็ไม่ละเลยที่จะพูดว่ารอนเบิร์ต

ระหว่างงานเทศกาลนั้น เบิร์ตเกิดหลงใหลและผูกพันกับเฟโลเร โรมีโร นักส
ว้าวชื่อเสียงโด่งดังของสเปนซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียง 19 ปี เป็นเหตุให้รอนเบิร์ตไม่อาจคว
มอารมณ์ของเขาได้ ถึงกับตำหนิร่างกายเจคและไมค์เมื่อเขาถามหาเบิร์ตแต่ไมค์คำตอบ
ตอบว่ารอนเบิร์ตชกต่อยเฟโลเรได้รับบาดเจ็บมากเมื่อพบเขาอยู่กับเบิร์ตสอง ท่อสอง ในห้อง
เบิร์ตจึงบอกให้รอนเบิร์ตจากไปเสีย ส่วนไมค์นั้นก็สะเทือนใจอยู่ไม่น้อยในเรื่องความสัมพันธ์
ของเบิร์ตกับเฟโลเร เจคได้รับรสภาพของแต่ละคนด้วยตัวเอง เขาเห็นว่าเฟโลเรมีที่ทำ
รักเบิร์ตอย่างจริงจังด้วย เมื่องานสิ้นสุดไม่มีใครทราบว่าเบิร์ตและเฟโลเรหายไปอยู่ที่ใด
เจคและเพื่อนก็แยกย้ายกันไป ส่วนเจคเดินทางต่อไปยังซาน เซบาสเตียนเพื่อพักผ่อน
แต่แล้วในวันต่อมาเขาก็ได้รับโทรเลขจากเบิร์ตขอให้เดินทางไปพบเธอที่กรุงมาดริดเนื่อง
จากเธอกำลังมีความทุกข์ เมื่อพบกันเธอเล่าว่าเธอขอให้เฟโลเรจากเธอไปแล้ว ทั้งๆที่
เขาต้องการแต่งงานอย่างจริงจังกับเธอ แต่เธอไม่ต้องการทำลายอนาคตของเขา
เนื่องจากเธออายุมากกว่าเขาหลายปี ภายหลังจากที่ได้ระบายความในใจให้เจครับรู้แล้ว
เบิร์ตก็สบายใจขึ้น

๕ ๔ ๑
เนื้อเรื่องย่อของ A Farewell to Arms

ร้อยโทเฟรดเคอริก เฮอร์ เป็นอาสาสมัครชาวอเมริกัน ประจำหน่วยรถพยาบาลของกองทัพบกอเมริกา ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง หน่วยของเขาปฏิบัติงานบริเวณเทือกเขาซายแคว้นออสเทรีย ยามที่โคห์ลคัททเชกซ์ใช้ชีวิตเซ่นห่มเจ้าสำราญทั่วไป เขามีเพื่อนสนิทเป็นสหายแพทย์ คือร้อยโทริชาร์ด ซึ่งเป็นผู้แนะนำให้เขารู้จักกับแคธริน บาร์คลีย์ อาสาสมัครหญิงงานพยาบาลชาวอังกฤษ แคธรินทำงานนั้นตั้งแต่ปลายปี 1915 ซึ่งคุณหมั่นของเธอออกรบ แต่แล้วเขาก็เสียชีวิตในสงคราม เธอเป็นผู้ที่มีความงามทั้งกายและจิตใจ ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจแม้จะเหนื่อยมาก เมื่อรู้จักกันในตอนแรกนั้นเฟรดเคอริกไม่ได้รักเธออย่างจริงจัง หากใช้ความคะนองเพื่อประโยชน์ส่วนตน ซึ่งเขาก็รักกันและยังมอบสร้อยคอพร้อมรูปนักบุญให้เขาไว้เป็นเครื่องรางป้องกันตัว ทั้งๆที่เขาไม่เชื่อเรื่องศาสนา การปฏิบัติการณ์ในแนวหน้าทำให้เฟรดเคอริกได้เห็นสังหารหมู่ในภาวะสงครามมากมาย เช่น ความสูญเสีย ความรักชาติ และความขัดแย้ง เป็นต้น

ต่อมา เขาได้รับบาดเจ็บหนักจากการโจมตีของฝ่ายออสเทรีย ครึ่งหนึ่งเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เฟรดเคอริกถูกส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลในเมืองมิลาน สภาพของโรงพยาบาลยังไม่พร้อมให้การรักษาและเขาเป็นคนไข้คนแรกด้วย แต่แล้วเขาก็พอใจอย่างยิ่งที่ได้พบแคธรินซึ่งเดินทางมาช่วยงานในโรงพยาบาลแห่งนี้ เขาเพ่งปักใจรักเธออย่างแท้จริง ระหว่างการรักษาตัวของเฟรดเคอริกนี้ สัมพันธภาพของคนทั้งสองงอกงามเขาขอแต่งงานกับเธออย่างถูกต้อง แต่เธอปฏิเสธและบอกว่าพิธีการไม่มีความหมายต่อเธอ เธอคิดว่า ได้แต่งงานกันในวันแรกที่พบกัน ณ โรงพยาบาลแล้ว นอกจากนั้นการแต่งงานอย่างเป็นทางการจะทำให้เธอถูกแยกจากเขาค้วย โรงพยาบาลจึงเป็นเสมือนบ้านของคนทั้งคู่ ภายหลังการผ่าตัดแล้ว เฟรดเคอริกได้รับจดหมายเรียกตัวกลับแนวหน้าโดยมีอาการโรคชานด้วยเนื่องจากไข้หนาวมาก ทั้งสองคนพยายามทำตัวให้มีความสุขและแคธรินก็ตั้งครรภ์

เมื่อเดินทางกลับไปถึงหน่วยแล้ว เขาทราบว่าสถานการณ์ของฝ่ายอิตาลีแย่ำแย่
 วัลลิดิตามอาการและแผลที่ขาของเขาแล้วบอกว่า การกลับมาแนวหน้าของเขาเป็นการ
 ฆาตกรรม เฟรเดอริกเดินทางไปเปลี่ยนเวรกับเพื่อน เขาได้เห็นและรับรู้สภาพความ
 พ่ายแพ้และผลของมัน ทอมาก็ได้รับคำสั่งให้ถอนกำลัง การเดินทางและชนสัมพันธ์ต่างๆ
 ท่ามกลางอากาศที่เลวร้าย ฝนตกหนักทำให้ขบวนเคลื่อนที่ไต่ยาก และรถก็หล่มอีกด้วย
 หน้าทีและความรับผิดชอบทำให้สภาพร่างกายและจิตใจของเขาเหนื่อยล้าเต็มทน เขาจำ
 ต้องเปลี่ยนเส้นทาง สละสัมภาระ และในที่สุดก็ถูกสารวัตรทหารจับโดยกล่าวหาว่าทิ้งทัพ
 การสอบสวนและการทักสินโทษบีบคั้นจิตใจของเขามากทำให้เขาคิดสินใจกระโดดลงน้ำหนี
 และรอดชีวิตกลับมาถึงเมืองมิลานอีกครั้งหนึ่ง เขาทรมานแคว้นจนพบถึงแม้เขาจะไปทำงาน
 ที่อีกเมืองหนึ่งก็ตาม ขณะเดียวกันเขาคิดหนีไปประเทศสวิตเซอร์แลนด์เพราะโทษหนักทหาร
 ในภาวะสงครามเป็นโทษหนัก แล้วด้วยความช่วยเหลือของเจ้าของบาร์ เขาก็หนีออกจาก
 อิตาลีพร้อมกับแคว้นโดยการพายเรือข้ามทะเลสาปกลางคืนเข้ามาในเขตสวิตเซอร์แลนด์ได้
 และทั้งคู่โล่งใจมากขึ้นเมื่อได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่ได้แม้จะเป็นการชั่วคราวก็ตาม คนทั้ง
 สองใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามที่สภาวะสงครามจะอำนวยให้โดยพยายามลืมเรื่องสงครามเสีย
 ขณะเดียวกันแคว้นก็ใกล้กำหนดคลอดทั้งสองจึงเดินทางมาอยู่เมืองโลซานน์ เธอคลอดบุตร
 ชายแต่เสียชีวิตเนื่องจากรกพันคอ และตัวเธอเองก็เจ็บชีวิตลงด้วยอาการตกเลือดรุนแรง

เนื้อเรื่องย่อของ For Whom the Bell Tolls

โรเบิร์ต จอร์แดนเป็นอาสาสมัครชาวอเมริกันสังกัดหน่วยชาวกรอง ฝ่ายอำนาจ
 การรบของฝ่ายรีพับลิกันในสงครามกลางเมืองของสเปน เขาเป็นอาจารย์สอนภาษาสเปนใน
 มหาวิทยาลัยและลาจามาสเปนหนึ่งปีเพื่อรบในประเทศที่เขารัก เขามีความเชี่ยวชาญด้าน
 วัตรระเบิดและได้รับมอบหมายให้เดินทางมาระเบิดสะพานเชื่อมเขาในชายแดนเขต Castile
 ทั้งนี้โดยนักหมายคำเนิการในเช้าวันที่สี่ที่เขาอยู่ ณ ที่นั้น การระเบิดสะพานเป็นการเสริม
 แผนบุกยึดพื้นที่ของฝ่ายรีพับลิกันและตัดกำลังฝ่ายนิยมฟาสซิสต์ โรเบิร์ตเดินทางมากับอันเซลโม

(Anselmo) เขายังจำภูมิประเทศแถบนี้ได้ดีเพราะเคยเดินทางไต่ผ่านมาก่อน ครั้งนี้ เขาได้พบกับปابل (Pablo) หัวหน้ากลุ่มกองการแบบกองโจรของฝ่ายรีพับลิกันซึ่งอาศัยอยู่บน เขา ปابلเคยสร้างวีรกรรมเป็นที่เลื่องลือมาก เมื่อรอรอบีร์มาทำอะไร เขาไม่เห็นด้วยกับแผนนี้เพราะจะทำให้พวกเขาเดือดร้อนอยู่ เขามีหน้าที่หน่วยล่าแกมเคร่า อย่างไรก็ตามเขาก็พาคนทั้งสองไปยังถ้ำที่พัก เมื่อมารีอา (Maria) นำอาหารมาบริการ รอรอบีร์สนใจเธอทันทีโดยที่เขาไม่เคยเป็นเช่นมาก่อน เขาใคร่หาสงครามสร้าง ความชอบขำทั้งกายและใจแก่มารีอาอย่างยิ่ง ทุกคนในกลุ่มรักและเมตตาเธอมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งฟิลาร์ (Pilar) ภรรยาของปابل เธอรักและปกป้องมารีอาราวกับเป็นแม่ ทั้งๆ ที่เธอเป็นคนแข็งแรงและค่อนข้างร้าย เมื่อฟิลาร์พบรอรอบีร์ เธอชอบเขาและยินดีช่วยเหลืองานของเขาทั้งๆที่ปابلคัดค้าน เธอบอกว่าปัจจุบันเธอทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มและลูกน้อง ทุกคนก็เชื่อฟังเธอ เนื่องจากปابلไม่สนใจสิ่งใดนอกจากเหล้ากับม้าเท่านั้น ฟิลาร์หวังว่า เมื่องานเสร็จแล้วรอรอบีร์จะพามารีอาไปด้วย

เมื่อใคร่จากกลุ่มนั้นแล้ว รอรอบีร์คิดว่ามีเพียงฟิลาร์กับอันเซลโมเท่านั้นที่มีศรัทธา ทอฝ่ายรีพับลิกันอย่างแท้จริง แต่อันเซลโมยังมีจิตใจไม่เข้มแข็งเรื่องการฆ่าคน รอรอบีร์ เป็นคนรอบคอบ ซ่างคิดฝัน ซ่างสังเกต มีคนเสนอให้ฆ่าปابلเสีย แต่ทั้งเขาและฟิลาร์ เห็นพ้องกันว่ายังไม่สมควร ทุกคนไม่ต้องการให้มารีอาได้ยินหรือรับรู้เรื่องงาน แล้วด้วยการรู้เห็นของฟิลาร์ มารีอาก็เป็นภรรยาของรอรอบีร์โดยไม่เปิดเผยต่อกลุ่ม

เครื่องมือของฝ่ายฟาสซิสต์บินลาคกระแวนทำให้รอรอบีร์คิดว่าแผนของฝ่ายรีพับลิกัน รัวไหล เมื่อฟิลาร์พาเขาไปพบเอล ซอร์โด (El Sordo) หัวหน้ากลุ่มปฏิบัติการแบบกองโจร อีกกลุ่มหนึ่ง ซอร์โดยินดีย่อมมือและเสนอว่าน่าจะระเบิดสะพานในคืนนั้นเลย แต่เขาคิดว่า ควรทำตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย ระหว่างนั้นคงมีปابلเท่านั้นที่ไม่ให้ความร่วมมือ เมื่อ ฟิลาร์ตกลงใจว่าควรกำจัดปابل มารีอาเกิดรู้เรื่องเธอชักขวางกลุ่ม ปابلเองก็มีปฏิกิริยา เปลี่ยนไป กลับแสดงความยินดีช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานอีกโดยอ้างว่า เมื่อระเบิดสะพาน แล้วมีเพียงเขาคนเดียวที่จะพาคนอื่นๆหนีต่อไปได้ รอรอบีร์นึกถึงเหตุการณ์ในกรุงมาดริดก่อน

เขาเดินทางมาที่นี่ ซึ่งทำให้เขาคิดว่ามีแค่เรื่องโกหกหลอกลวงในการสงคราม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เขาเชื่อมั่นว่าเขาต่อสู้ด้วยความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ยากจนทั้งปวง

เช้าวันต่อมา ขณะที่รอเบิร์ตบนเตียงก็แว่วเสียงศึกร เขาฆ่าทหารมาลาคนละกระแวนของศัตรูตายหนึ่งคน ทุกคนต้องเตรียมเผชิญกับการค้นหาและโจมตีด้วยอาวุธที่ทันสมัยและครบครันกว่าทั้งภาคพื้นดินและทางอากาศ รอเบิร์ตต้องวางแผน สิ่งการ และสาธิตการใช้อาวุธให้กลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มของซอร์โคไม่อาจทำตามแผนได้สำเร็จเนื่องจากหิมะเป็นเหตุและถูกกวาดล้างหมดสิ้น ทำให้ขวัญของกลุ่มนี้ไม่คึกัก รอเบิร์ตขอให้อันเดรซ (Andrés) เดินทางไปส่งข่าวแก่กองกำลังที่นัดหมายกับเขา แต่ทุกอย่างก็สายเกินไปถึงที่อันเดรซทั้งใจท้อแท้อย่างสุดกำลัง เนื่องจากความบกพร่องของระบบปฏิบัติงานในกองทัพ เมื่อใกล้เวลานัดหมายรอเบิร์ตเตรียมทำตามแผนที่นัดไว้กับนายพลโกลซ์ (Golz) แต่แล้วกลางกึกคืนนั้น ฟิลาเรตแจ้งข่าวว่าพันโลหายตัวไปพร้อมกับอาวุธ เครื่องมือในการระเบิดสะพานที่เธออาศัยดูแลให้รอเบิร์ต เขาต้องใช้ความคิดอย่างหนัก และโกรธตัวเองที่รู้ว่าพันโลเป็นบุคคลอันตรายแต่เขาก็พลากทำจนได้ การทำลายหน่วยทหารที่รักษาการในบริเวณสะพานพร้อมกับระเบิดสะพานด้วยระเบิดที่มีอยู่นั้นเป็นเรื่องยากมาก แต่เขาก็ต้องทำ ระหว่างที่วางแผนอยู่นั้น พันโลก็โผล่กลับมาอีกพร้อมกับหาคนเพิ่มมาอีกห้าคน เขาบอกว่านำถ่วงเครื่องมือของรอเบิร์ตไปโยนลงแม่น้ำ เพราะคิดว่าแผนนี้ไม่มีวันสำเร็จและนำความยุ่งยากมาให้พวกเขา แต่เมื่อโยนไปแล้วเกิดความรู้สึกอ้างว้างมาก จึงต้องกลับมาหากลุ่มอีก

ในที่สุดรอเบิร์ตก็ทำการระเบิดสะพานได้สำเร็จ ตัวเขาเองรอดชีวิตจากรัศมีระเบิดมาได้ค่อนข้างฉิวเฉียด แต่อันเซลโมเสียชีวิตกลางสะพาน ซึ่งเหตุการณ์จะไม่เกิดถ้าหากการควยเครื่องมือที่ถูกพันโลโยนทิ้งน้ำไป ขณะเตรียมเคลื่อนย้าย เขาถูกยิงตกจากหลังม้าและมาเหยียบเขาจนขาซ้ายหัก เขาบอกให้ทุกคนรีบหนีไปรวมทั้งมารีอาควย ระหว่างนั้นเขาคิดจะยิงตัวตายเหมือนพ่อของเขา แต่ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เขาต้องการทำ เขาจึงนอนรอความตายจากฝ่ายศัตรูที่ตามมา

เนื้อเรื่องย่อของ Across the River and into the Trees

พันเอกริชาร์ด แคนทเวล วัย 51 ปี เป็นนายทหารประจำการเหล่าราบของ กองทัพบกสหรัฐอเมริกา เขาทำการรบอย่างโชกโชนในสงครามหลายครั้งพร้อมด้วยรอยแผลที่ปรากฏทั้งบนร่างกายและในจิตใจ มือซ้ายของเขามีลักษณะผิดปกติและไร้ความรู้สึก แคมป์บนหน้าอกก็อัปลักษณ์ซึ่งล้วนเป็นผลจากสงครามทั้งสิ้น ประสบการณ์ในชีวิตทำให้เขาเป็นคนช่างคิด โกรธง่าย และมักกล่าวประชดตัวเองว่าไม่คู่สมอ ริชาร์ดเดินทางมาเมืองเวนิส เพื่อการพักผ่อนตอนสุดสัปดาห์และพบหญิงคนรัก ก่อนการเดินทางเขาได้ตรวจสุขภาพ ซึ่งไม่ปรากฏอาการร้ายแรงใดๆ แต่แพทย์ก็วิตกถึงอาการแทรกซ้อนอันจะกระทบถึงโรคหัวใจที่เขาเป็นอยู่ นอกจากนี้เขายังไม่ลืมเหล่าหรือระงับอารมณ์โกรธง่ายทั้งๆที่รู้ว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพของตัวเอง ระหว่างที่เดินทางผ่านภูมิประเทศซึ่งเขาคุ้นเคยทำให้เขาระลึกถึงอดีต เขาเคยรบและได้รับบาดเจ็บบริเวณนี้ เขาชอบประเทศอิตาลีมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองเวนิส ถึงกับคิดว่าจะมาใช้ชีวิตอยู่ภายหลังจากเกษียณอายุราชการ

เมื่อเดินทางถึงเวนิสและเข้าพักที่โรงแรมกรีกกี พาเลซอย่างเคยแล้ว เขาได้พบและคุยกับหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ (Grand Master) ซึ่งเคยเป็นทั้งลูกน้องและเพื่อนร่วมรบในสงครามโลก และทั้งสองคนยังได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมอย่างไม่เป็นทางการชื่อ Order of Brusadelli เพื่อช่วยเหลือในกิจการสงคราม โดยริชาร์ดเป็นหัวหน้า ต่อมาริชาร์ดนัดพบริなたาหญิงคนรักวัย 19 ปี เธอเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลเก่าแก่และสูงศักดิ์ของเมืองเวนิส นอกจากมีฐานะมั่งคั่งแล้วครอบครัวของเธอนับว่าเคร่งครัดในศาสนาและประเพณีอีกด้วย เมื่อพบกันริなたามีท่าทางกังวลต่อสุขภาพของริชาร์ดอย่างมาก เธอได้โทรศัพท์บอกให้คนรับใช้นำภาพวาดตัวเธอมามอบให้เขา พร้อมกับเธอจะยื่นคະยอให้เขาเก็บมรกตของเธอไว้ในกระเป๋ เพื่อเป็นที่ระลึกและยังคอยบอกให้เขาใช้มือขวาแตะที่กระเป๋านั้นบ่อยๆ แต่ริชาร์ดเองก็เตรียมพร้อมที่จะส่งคืนโดยเร็ว ริなたาขอของขวัญจากริชาร์ด ซึ่งเขาได้ขอเข็มกลัดที่เธอต้องการให้ก่อนจากกัน โดยต้องขอยืมเงินจากเพื่อน เมื่อทั้งคู่

มีเวลาอยู่ด้วยกัน รินาถามออกข่าวร้ายแก่ริชาร์ดว่าเธอตั้งครรภ์แน่นอน เขาขอให้เธอ
ทำงาน แต่รินาทำไมยอมควยสาเหตุทางศาสนาประการหนึ่ง อย่างไรก็ตามเธอพยายามชวน
เขาพูดคุยเรื่องที่จะทำให้ทั้งเขาและเธอสบายใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอชอบฟังและซัก
ถามเขาเกี่ยวกับการรบต่างๆที่เขาไม่เต็มใจจะเล่านัก ยามใดที่เล่าถึงการรบที่แท้จริงอยู่
ในความทรงจำอันปวดร้าวของเขา เธอจำต้องหาทางคลี่คลายอารมณ์เครียดของเขา
และบอกเขาว่าเธอต้องการแบ่งเบาความขมขื่นที่เขาเผชิญ ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันจนถึง
ริชาร์ดจึงไปส่งเธอที่บ้าน เช้าวันถัดมาก็พบกันอีกแล้วแยกกันหลังอาหารกลางวัน โดยริชาร์ด
เตรียมเดินทางไปยังนค เป็นน้ำตามที่นึกไว้กับบารอนอัลวารีโต การยิงนกครั้งนี้ไม่เป็นที่ประทับใจ
ใจเขานักเนื่องจากสภาพอากาศไม่อำนวย ก่อนจากกันริชาร์ดบอกบารอนว่า หากมีเหตุ
ไม่แน่นอนเกิดขึ้น ขอให้บารอนบอกกับรินาตาให้ไปรับรูปของเธอคืนได้ที่โรงแรมกรีตตี

ริชาร์ดกับพลซบออกเดินทางกลับที่ทั้งหน่วยทหาร ตอนเวลาใกล้ค่ำแล้ว เขาจึงเปลี่ยน
เส้นทางเดินรถ เพราะรู้ว่าอาการของโรคกำเริบมากขึ้น เขาเขียนคำสั่งให้พลซบเก็บ
ไว้และถือปฏิบัติเมื่อจำเป็น เขาพูดถึงวาระสุดท้ายก่อนตายของนายพลที.เจ. แจ็คสัน
(Stonewall Jackson) ซึ่งเป็นผู้บัญชาการรบของฝ่ายใต้ในสงครามกลางเมืองของ
สหรัฐอเมริกาแล้วเขาก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน คือ ลงจากรถเดินข้ามสะพานเข้าไปในพงไม้
ซึ่งเขาเลือกเป็นที่จบชีวิตของตัวเอง พลซบกลับรถและอ่านคำสั่งสุดท้ายไว้ความว่า เมื่อ
เขาสิ้นชีวิตแล้วให้ส่งภาพเขียนและปืนพกสองกระบอกที่อยู่ในรถไปยังโรงแรมกรีตตีในเวนิส
เพื่อเจ้าของที่ถูกต้องจะได้ไปรับคืน

การดำเนินการวิเคราะห์

เพื่อให้การวิเคราะห์ทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของ
เฮมมิงเวย์เป็นไปตามขั้นตอน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ คือ

- วิเคราะห์ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงคราม
- วิเคราะห์ทัศนะของตัวละครหญิงที่มีต่อสงคราม

ในการศึกษาตัวละครทั้งชายและหญิงนั้น จะศึกษาตามหัวข้อของทัศนะที่ปรากฏใน
นวนิยาย ได้แก่

1. ความสามัคคี
2. ความรักชาติ
3. ความรับผิดชอบหน้าที่
4. ความยุติธรรม
5. ความซื่อสัตย์
6. ความสูญเสีย
7. สงครามสร้างอาชีพ

ทั้งนี้ นวนิยายสงครามสี่เรื่องที่ศึกษาจะเรียงตามลำดับปีที่พิมพ์เป็นครั้งแรก คือ

1. The Sun Also Rises (1926) ผู้วิจัยใช้ฉบับที่พิมพ์ ค.ศ. 1981
2. A Farewell to Arms (1929) ผู้วิจัยใช้ฉบับที่พิมพ์ ค.ศ. 1977
3. For Whom the Bell Tolls (1940) ผู้วิจัยใช้ฉบับที่พิมพ์ครั้งแรก
4. Across the River and into the Trees (1950) ผู้วิจัยใช้ฉบับที่พิมพ์

ครั้งแรก

จากนวนิยายสงครามทั้งสี่เรื่องนี้ ปรากฏตัวละครที่แสดงทัศนะต่อสงคราม ดังต่อไปนี้ คือ

1. The Sun Also Rises ไคแก

1.1 เจค บาร์นส์ (Jake Barnes) คือตัวละครเอกชายของเรื่อง และผู้ประพันธ์กำหนดบทบาทให้เขาเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด เขาเป็นนักข่าวชาวอเมริกันที่ไปทำงานในปารีสภายหลังจากสงคราม เขาเคยเป็นอาสาสมัครในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และได้รับผลกระทบจากสงครามทั้งทางกายและจิตใจ

1.2 เคานต์ มิปปิโปโลซ (Count Mippipolous) เป็นเพื่อนร่วมวงสนทนากับเบร็ต ซึ่งเป็นตัวละครเอกหญิงของเรื่อง เขาเคยมีส่วนร่วมในสงครามหลายครั้ง

1.3 ไมค์ แคมป์เบล (Mike Campbell) เป็นคนรักของเบร็ตซึ่งเธอจะแต่งงานด้วย ถ้าการหย่าขาดกับสามีเรียบร้อยสมบูรณ์ เขาเคยร่วมรบในสงครามเช่นกัน

1.4 เบร็ต แอชลีย์ (Brett Ashley) เป็นตัวละครเอกหญิงของเรื่อง เธอเคยเป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาลระหว่างสงครามโลกด้วย

2. A Farewell to Arms ไคแก

2.1 เฟร็ดเคอริค เฮนรี (Frederick Henry) คือตัวละครเอกชายของเรื่อง ผู้ประพันธ์ให้เขาเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เขาเป็นอาสาสมัครชาวอเมริกันยศร้อยโทประจำหน่วยรถพยาบาลของกองทัพบกอิตาลี เขามาศึกษาวิชาสถาปัตยกรรมในกรุงโรมก่อนสงคราม สงครามส่งผลกระทบต่อเขาอย่างมากทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

2.2 รินาลดี (Rinaldi) ศัลยแพทย์ร้อยโทชาวอิตาลี เป็นเพื่อนร่วมห้องของเฟร็ดเคอริค มีความสนิทสนมและรักเฟร็ดเคอริกราวกับเป็นน้องชายคนหนึ่ง เขามีอายุมากกว่าและเป็นคนชวนเฟร็ดเคอริคให้ไปรู้จักกับเบร็ต ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง

2.3 บาทหลวง (The Priest) ชาวอิตาลีไม่ปรากฏชื่อ พักอยู่ในโรงทหารโรงเดียวกันกับเฟร็ดเคอริค มักเป็นพี่เขาแทนของเพื่อนร่วมที่พัก เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในความกึ่งามและศาสนาสูง ทั้งเฟร็ดเคอริคและรินาลดีชอบเขาและไม่เคยพูดเสียคำเดียว

2.4 เอ็ททอเร มอเร็ตติ (Ettore Moretti) ร้อยโทชาวอิตาลีวัย 23 ปี

แต่ไปเติบโตในซาน ฟรานซิสโกโดยอยู่กับลุง เขากลับมาเยี่ยมบิดามารดาในอิตาลี เมื่อเกิดสงครามเขาจึงอาสาสมัคร เป็นทหารประจำกองทัพบกอิตาลี

2.5 จีโน (Gino) เพื่อนร่วมงานหน่วยรถพยาบาลเกี่ยวกับเฟรคเคอริก ซึ่งเฟรคเคอริกไปลัดเปลี่ยนหน้าหน้าที่แนวหน้า ภายหลังจากที่กลับจากโรงพยาบาลในมิลานแล้ว

2.6 พอดซ์รถพยาบาล 4 คน ได้แก่ พาสสินี (Passini) มาเนรา (Manera) กาวัวซซี่ (Gavuzzi) และกอร์ดินี (Gordini) ซึ่งไปปฏิบัติงานในแนวหน้ากับเฟรคเคอริก ทั้งหมดเป็นช่างเครื่องยนต์ก่อนเกิดสงคราม มีความพร้อมสมควรแก่วิชาชีพ

2.7 แพทย์ในโรงพยาบาลในมิลาน ไม่ปรากฏชื่อ ตอนที่เฟรคเคอริกเข้าเป็นคนไข้คนแรกของโรงพยาบาลนี้ นายแพทย์ผู้ยังคงพักนอนอยู่ที่ทะเลสาบโคโม แต่เขาก็ไม่ใช่แพทย์ที่มาก็คให้แก่เฟรคเคอริก

2.8 พันตรีแม็กกิโอรี (Major Maggiore) ผู้บังคับบัญชาหน่วยรถพยาบาลที่เฟรคเคอริกประจำอยู่ เป็นผู้ที่เขาใจใส่และห่วงใยของคน

2.9 ทหารอาสาสมัครชาวอเมริกัน ไม่ทราบชื่อจากเมืองฟิสิกส์เบิร์ก เขาพยายามทำให้ตัวเองเจ็บป่วยมากขึ้น เพื่อจะได้ไม่ถูกส่งไปแนวหน้า

2.10 แกรรีน บาร์กลีย์ (Catherine Barkley) เป็นตัวละครเอกหญิงของเรื่อง เธอเป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาลชาวอังกฤษ เป็นทั้งงานทั้งกายและจิตใจ ช่วยเหลือในการปฏิบัติงานจริง เป็นที่รักของบรรดามงาน มีความซื่อตรงแก่คนฉลาดทันคน

2.11 เฮเลน เฟอร์กุสัน (Helen Ferguson) พยาบาลสาวชาวสก็อต เป็นเพื่อนที่ดีของแกรรีน ไปปฏิบัติงานรวมกันในที่ต่างๆเสมอ

3. For Whom the Bell Tolls ไค้แก

3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน (Robert Jordan) ตัวละครเอกชายของเรื่อง เป็นอาสาสมัครชาวอเมริกันผู้สละชีพเพื่อสาธารณรัฐในสเปน อดีตเป็นอาจารย์สอนภาษาสเปนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา เคยมาศึกษาในประเทศสเปน เมื่อ

เกิดสงครามจึงฉวยโอกาสหนึ่งปี และเข้าร่วมสงครามในฐานะผู้ช่วยราษฎรด้านวัตุกระเบิด เป็นคนช่างคิด ช่างสังเกต

3.2 อันเซลโม (Anselmo) ชายชราวัย 68 ปี เป็นผู้นำทางและคอยช่วยเหลือ รือเบิร์ต อาชีพเดิมเป็นนายพราน แต่กลับไม่ชอบการฆ่าคน เป็นผู้นำหรือเบิร์ตยกย่อง ความมีน้ำใจอันถึงงาม

3.3 พับโล (Pablo) หัวหน้ากลุ่มก่อการร้ายฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ เคยมีผลงานมากมาย ผู้ประท้วงกล่าวหาว่าเขาเป็นปฏิปักษ์ต่อรือเบิร์ต จอร์แดน การสงครามนี้ส่งผลกระทบความจิตใจต่อเขามาก

3.4 เอด ซอร์โด (El Sordo) หัวหน้ากลุ่มก่อการร้ายซึ่งตั้งฐานอยู่ใกล้ๆ กับกลุ่มของพับโล มักให้ความร่วมมือเสมอ เป็นผู้ที่สนับสนุนบทบาทของรือเบิร์ต จอร์แดน แม้วาระสุดท้ายของชีวิต ก็แสดงความกล้าหาญอย่างน่าชื่นชม

3.5 อากัสติน (Agustín) หนึ่งในกลุ่มของพับโล เป็นผู้ที่มีความกตัญญูรอบคอบ ใกล้ชิดกับพับโล มองเห็นความสามารถรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของสภาพจิตใจของพับโล ด้วย เขาให้ความเป็นมิตรแก่ทั้งรือเบิร์ตและมารีอา ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง

3.6 อันเดรส (Andrés) หนึ่งในกลุ่มของพับโล เป็นคนหนุ่มที่มีความรับผิดชอบ ท่องานสูงมาก เขาอาสาส่งสารจากรือเบิร์ตไปส่งให้ฝ่ายอำนาจการ (General Staff) แต่ถูกปลุสร์กระขวางทางทำให้ล่าช้า

3.7 เฟร์นันโด (Fernando) หนึ่งในกลุ่มของพับโล เป็นผู้ไปหาข่าวในเมืองและร่วมมือกับกลุ่มในการปฏิบัติงานอย่างดี แม้ใกล้พบจุดจบของชีวิตก็ยังเข้มแข็ง บอกให้คนอื่นๆ จากไปเพื่อความปลอดภัย

3.8 นายพลโกลซ์ (General Golz) เป็นผู้บัญชาการรบในสนามรบ และมอบหมายให้รือเบิร์ตปฏิบัติภารกิจระเบิดสะพาน มีอารมณ์ดี เขาหารือเบิร์ตได้บ้าง

3.9 คาร์คอฟ (Karkov) ผู้สื่อข่าวประจำ Pravda ของรัสเซีย มีความใกล้ชิดกับนายพลสตาลิน เมื่อมาอยู่ในสเปนจึงเป็นคนสำคัญหนึ่งในสามของรัสเซีย ที่สามารถเข้า-ออกหน่วยทหารได้ตลอดเวลา เป็นผู้ให้ความเป็นมิตรและให้คำแนะนำหลายอย่างแก่

รอ เบิร์ท

3.10 มาริอา (Maria) ตัวละครเอกหญิงของเรื่องถูกสงครามทำลายทั้งกายและจิตใจ แต่ได้รับการเลี้ยงดูและความเมตตาจากทุกคนในกลุ่ม ผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้เธอมีบทบาทสำคัญในเรื่องมากนัก

3.11 พิลาร์ (Pilar) ตัวละครหญิงอีกเพียงหนึ่งคนนอกเหนือจากตัวเอกหญิง เธออายุ 48 ปี ผู้ประพันธ์ให้บทบาทแก่เธออย่างมาก เปรียบเคียงแม่ของมาริอา และเป็นผู้ดำเนินเรื่องหลายตอน เมื่อสามีของเธอคือฟัลโด กลายเป็นคนเบื่อหน่ายงาน เธอต้องเป็นหัวหน้าแทน และมอบความรักความจริงใจให้แก่รอ เบิร์ทด้วย โดยนิยัส่วนตัวนั้นเป็นคนที่มีอารมณ์ร้าย ปากร้าย จิตใจเหี้ยม และหน้าตาค่อนข้างอัปลักษณ์

4. Across the River and into the Trees ไคแก

4.1 พันเอกริชาร์ด แคนท์เวล (Colonel Richard Cantwell) นายทหารประจำการเหล่าราบของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา วัย 50 ปี เคยผ่านการรบมาหลายสมรภูมิ ได้รับบาดเจ็บหลายครั้งทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ปัจจุบันหน่วยทหารของเขาประจำอยู่ในอิตาลี จึงชอบเดินทางมาเมืองเวนิส เพื่อพักผ่อนและพบปะหญิงคนรัก เขาเป็นตัวละครเอกชายของเรื่องนี้

4.2 หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ (Grand Master) เป็นหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟของโรงแรมกรีกทีฟาสเสส เคยเป็นลูกน้องของริชาร์ดและร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งร่วมกัน

4.3 เรนاتا (Renata) ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง และเป็นตัวละครหญิงเพียงคนเดียวของเรื่อง เป็นสาวน้อยอายุ 19 ปี เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ มั่งคั่งและเก่าแก่ตระกูลหนึ่งในเวนิส เธอไม่เคยร่วมเหตุการณ์ในสนามรบ แต่ช่วยทุกคนในตระกูลของเธอรวมรบ และบิดาของเธอก็ถูกทหารเยอรมันฆ่าตาย ชอบอ่านและนักถามเรื่องเกี่ยวกับสงคราม

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงคราม

1. ความสามัคคี หมายถึง ความรักใคร่กลมเกลียว เห็นใจกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการให้ความร่วมมือกระทำภารกิจของส่วนรวมให้สำเร็จ

1.1 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

จากการศึกษาวิเคราะห์ทั้งหมดแล้ว ไม่ปรากฏว่าตัวละครชายในเรื่องนั้นแสดงทัศนะในหัวข้อนี้เลย

1.2 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงครามในหัวข้อนี้ ปรากฏดังนี้ คือ

1.2.1 เฟรดเคอริก มีเหตุการณ์ที่แสดงถึงความสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวและรักใคร่กันในทุกขณะเกิดขึ้นกับตัวเขา คือ

1.2.1.1 เฟรดเคอริกและลูกน้องสี่คนออกปฏิบัติหน้าที่ชายแดนด้วยกัน ต่อมาตกกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มบริเวณที่พวกเขาหลบอยู่ เฟรดเคอริกได้รับบาดเจ็บควายนกพยายามช่วยเหลือฟาสตินจนสุดความสามารถ ขณะเดียวกันก็ยังคิดหาวิธีลูกน้องอีกสามคนควายนก พยายามหาทางช่วยเหลือเขาทั้งๆที่ตัวเองก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน และยังไปตามหน่วยพยาบาลของอังกฤษมาช่วยจัดการให้เฟรดเคอริกได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉับพลัน เหล่านี้ล้วนแสดงถึงความมีน้ำใจผูกพันต่อกันในทุกขณะ ร่วมทำงานด้วยกัน

"...I unwound the puttee and while I was doing it I saw there was no need to try...because he was dead already...There were three others to locate..." (Hemingway. 1977:44-45) เมื่อรู้สึกตัวว่ามีคนมาช่วยเฟรดเคอริกก็พูดขึ้นมาว่า ยังมีอีก 3 คน "'There are three others,' I said. 'One is dead.'" (Hemingway. 1977:45) ชาวอังกฤษบอกเฟรดเคอริกว่าลูกน้องของเขาเร่งให้เขารีบมาเพื่อช่วยเหลือเฟรดเคอริก "'This chap of yours was very anxious for me to see you.'... 'He will look after you, Tenente,' Gordini said." (Hemingway. 1977:46-47)

1.2.1.2 เฟรคเคอริคด้ยจากโรงพยาบาลในมิดานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ใน
แนวหน้า เขาเดินทางถึงที่พักและได้พบกับผู้พันแม็กกิลอร์ มีการซักถามกันด้วยความห่วงใย
ผู้พันยังได้ถามถึงเหรียญกล้าหาญที่เฟรคเคอริคได้รับ ต่อมา เฟรคเคอริคถามว่าจะให้เขา
ทำอะไรบ้าง ผู้พันจึงขอให้ไปสับเปลี่ยนหน้าที่กับจีโน เพราะจีโนอยู่แนวหน้ามานาน
พฤติกรรมของผู้พันและเฟรคเคอริคล้วนแสดงถึงความสามัคคี รักใคร่ และห่วงใยซึ่งกัน
และกันรวมทั้งห่มกณะด้วย

'Are you strong now?'

'Yes.'

'Did you ever get the decorations?'

'Yes. I got them fine. Thank you very much.'

...

'What do you wish me to do?'

'You can go and take over the four cars on the Baingizza...Gino
has been up there a long time...'

(Hemingway. 1977:118-119)

ความผูกพันยังมีถึงวันลี้ภัยด้วย โดยผู้พันบอกเฟรคเคอริคว่า อย่าปล่อยให้
วันลี้ภัยมีวันดื่มมากเกินไป นั่นคือเขาห่วงใยสุขภาพของลูกน้องทุกคน "'...Don't let Rinaldi
drink so much brandy.'" (Hemingway. 1977:127)

1.2.1.3 ขณะหลังจากการถอนกำลังนั้น ลูกน้องคนหนึ่งของ
เฟรคเคอริคหายตัวไปเพื่อยอมถูกจับ เฟรคเคอริคถามคนที่เหลืออยู่ว่าทำไมจึงไม่ไปช่วย
เขาตอบว่า ไม่ต้องการจากไป แสดงถึงความผูกพันและมีน้ำใจต่อกันในยามยาก มีความ
ห่วงใยบุคคลในห่มกณะเดียวกัน

'Why didn't you go' I asked.

'I did not want to leave you.' (Hemingway. 1977:156)

และเฟรคเคอริคเองก็ยังมีความใจดีต่อคนใต้ไป โดยยืนยันว่าจะไม่เขียนรายงานทำความ
เดือดร้อนให้ครอบครัวของเขา "'I won't make a report that will make trouble
for his family.'" (Hemingway. 1977:158)

1.2.2 วินัลดี เป็นเพื่อนร่วมงานที่เป็นคนดี มีความผูกพันรักใคร่
เฟรดเคอริคอย่างจริงใจ เขาจะแสดงความมั่นใจใจต่อเฟรดเคอริคเสมอ ถึงแม้ปรากฏทั่วไป

1.2.2.1 เฟรดเคอริคไปพบแคธรินครั้งแรกด้วยการไปกับวินัลดี แคธริน
ถามเขาว่าวินัลดีเป็นหมอใช่ไหม เฟรดเคอริคตอบว่าใช่และวินัลดีเป็นคนดีมาก แคธรินยัง
พูดด้วยว่า เราจะหาเพื่อนที่ดีได้ยากมากในแนวหน้าเช่นนี้ ตัวอย่างนิยมแสดงถึงคุณค่า
ของความสามัคคีรักใคร่และผูกพันต่อกันในหมู่คณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวินัลดีเป็น
เพื่อนร่วมห้องของเฟรดเคอริคด้วย

'...Your friend is a doctor, isn't he?'

'Yes. He is very good.'

'That's splendid. You rarely find anyone any good this close
to the front...'

(Hemingway. 1977:19)

1.2.2.2 เมื่อเฟรดเคอริคได้รับบาดเจ็บที่ชายแดนใกล้เมืองพลาวา
และมาอยู่ในโรงพยาบาลสนาม วินัลดีมาเยี่ยมเขาทุกวัน และกล่าวถึงความรักฉันพี่น้อง
ที่เขามีก่อน "'...We are brothers and we love each other....Now you see.

Underneath we are the same. We are war brothers....'" (Hemingway. 1977:52-53)

ความเป็นมิตรที่ต่อกันผูกพันประจักษ์แจ้งเกิดขึ้น ย่อมพบได้ในภาวะสงครามเช่นกัน

1.2.2.3 เมื่อเฟรดเคอริคออกจากโรงพยาบาลที่มิลาโนกลับไปยังที่พัก
แล้ว วินัลดีกลับมามีใจขอแมดดีเขาเพื่อดูว่าได้รับการรักษาพยาบาลดีหรือไม่ หลังจากพิจารณา
และทดสอบดูในฐานะที่ตัวเขาเป็นศัลยแพทย์แล้ว วินัลดีกล่าวว่า การที่เฟรดเคอริคกลับ
มากองนี้จะปลอดภัย เพราะเขาควรได้รับการพยาบาลอย่างครบถ้วนด้วยเครื่องมือแพทย์
นับเป็นความหวังโยทั้งในฐานะแพทย์คนหนึ่งและในฐานะมิตรที่ดี

'Old baby,' he(Rinaldi) said. 'Let me see your knee...We're all
friends here. I want to see what kind of a job they did...It's a
crime to send you back. They ought to get complete articulation...
You ought to have more treatment on it with the machine,' he said.

(Hemingway. 1977:120-121)

1.2.3 บาทหลวง ค่ายความเป็นคนเคร่งครัดในศาสนา แม้จะถูกเย้า
แหยจากเพื่อนฝูง แต่เขาก็ไม่โกรธตอบ และเฟรดเคอริกเป็นคนหนึ่งที่ไม่เคยเย้าแหย่เขา
บาทหลวงจึงมีความรักและผูกพันกับเฟรดเคอริกอันแนบแน่น

1.2.3.1 ความรักความผูกพันที่บาทหลวงมีต่อเฟรดเคอริกปรากฏเด่นใน
ตอนต้นเรื่องคือ เฟรดเคอริกจะโดนหยดพักนอน บาทหลวงได้เสนอให้เขาไปเที่ยวที่บ้าน
ของบาทหลวงที่เมือง Abruzzi และให้พกพยานของเขาด้วย ต่อมาเมื่อรู้ว่าเฟรดเคอริก
ไม่ได้ไปบ้านของเขา บาทหลวงมีท่าทางผิดหวัง เพราะเขาได้เขียนจดหมายไปบอกให้
พ่อของเขาเตรียมการรับรองเฟรดเคอริกแล้ว "'I would like you to see Abruzzi
and visit my family at Capracotta,' said the priest..." (Hemingway, 1977:10)
และในตอนต่อมา

...I sat next to the priest and he was disappointed and suddenly
hurt that I had not gone to the Abruzzi. He had written to his
father that I was coming and they had made preparations.

(Hemingway, 1977:14)

1.2.3.2 ต่อมา เมื่อเฟรดเคอริกได้รับบาดเจ็บนอนอยู่ในโรงพยาบาล
สนามก่อนไปมิสสแกน บาทหลวงก็รีบมาเยี่ยม แสดงถึงความห่วงใยและความผูกพันต่อกันอันแนบแน่น
"'I am so glad you are all right,' he said. 'I hope you don't suffer.'..."
(Hemingway, 1977:54) ทั้งๆที่เป็นคนเคร่งครัดในศาสนา แต่รู้ว่าเฟรดเคอริกชอบเหล้า
บาทหลวงก็ขอม้าปาก เมื่อเฟรดเคอริกจะบ่นอะไรให้เขาค้มสีกหน่อย เขาค้มสีกทำไมสบายใจ
นัก แต่ก็ยอมทำเพื่อเอาใจเฟรดเคอริกที่นอนป่วยอยู่ แสดงว่าความรักเพื่อนทำให้ยอมทำ
ในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบ แต่เพื่อนชอบ

...I(Frederick) could see the priest was disappointed but he said
'That's all right. It's no matter.'
'Here's to your health, father.'
'To your better health.'

(Hemingway, 1977:54-55)

ความสัมพันธ์ที่ปรากฏเป็นทัศนะของตัวละครชายในเรื่อง เป็นความสัมพันธ์ของบุคคลที่ร่วมปฏิบัติการในสงครามมาด้วยกัน ทั้งยังมีคัมภีร์ และสัจของ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และความเห็นอกเห็นใจกันช่วยสร้างมิตรภาพอันดี รวมทั้ง ความรักกันฉันพี่น้องในยามเหน็ดเหนื่อยจากสงครามด้วย

1.3 ความสัมพันธ์ในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ทัศนะของตัวละครชายในเรื่องบทกวีความสัมพันธ์ ปรากฏดังนี้คือ

1.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน เผยทัศนะของเขาในหัวข้อนี้ คือ

1.3.1.1 ภวะสงครามทำให้เขาต้องยิงแกล้งคน เพื่อนผู้ได้รับบาดเจ็บหนักจากการสู้รบให้พบกับความตายทันที เพื่อจะได้ไม่หลงใหลในความเจ็บปวดทรมานไป เป็นการแสดงความรักและความผูกพันที่มีต่อเพื่อนอย่างมาก

"He (Kashkin) was a good friend and comrade of mine," Robert Jordan said to Maria. "I cared for him very much."

"Sure," Pilar said. "But you shot him."

...Rafael, asked, "Is it true, Roberto?"

"Yes," Robert Jordan said... "At his request. He was badly wounded."

(Hemingway. 1940:249)

ในตอนสุดท้ายของเรื่อง ในขณะที่สถานการณ์กำลังตึงเครียดทั้งสองฝ่ายมีการหนีและยิงใส่กัน รอเบิร์ตพยายามหัก เขาไม่อาจตามกลุ่มไปได้ เขามองให้คนอื่นนำทางเขาไปเพื่อความปลอดภัยของพวกเขาเอง อาจมีคนเสนอที่จะช่วยเหลือเขาไม่ให้หลงใหลจากมากแฉก ความกลัวจะยิ่งให้เขาตายทันที แต่รอเบิร์ตตอบปฏิเสธ "Agustín was standing by him."

"Do you want me to shoot thee, Inglés?" he asked, leaning down close.

"Quieres? It is nothing." ...Robert Jordan said. "Get along..." (Hemingway. 1940:465)

1.3.1.2 ความสัมพันธ์ที่รอเบิร์ตมีต่อบุคคลที่ร่วมปฏิบัติงานในกลุ่มเดียวกัน เป็นความรักฉันพี่น้องซึ่งเกิดขึ้นจากการได้มาอยู่ด้วยกัน และปฏิบัติงานรวมกันมากกว่าสุข

รวมทั้งรับรู้ถึงความผูกพันที่เหมือนกัน ในการปฏิบัติงานนั้นแทบทุกคนจะมีส่วนร่วมตามความสามารถ ทั้งตัวอย่างต่อไปนี้

ด้วยความรักที่มอบทุกคนในกลุ่ม รอเบิร์ตจึงไม่ต้องการให้เกิดอันตรายหรือความทุกข์ยากแก่คนเหล่านี้ เช่น เขามอบหมายให้อันเซลโมไปเฝ้าสังเกตการณ์บริเวณใกล้ถนน แต่หิมะตกหนักและอันเซลโมยังไม่กลับมา ในขณะที่ราฟาเอลซึ่งเฝ้ายามเช่นกันกลับมาแล้ว รอเบิร์ตก็เฝ้ากังวลว่าความหนาวเย็นจะเป็นอันตรายต่ออันเซลโม "Let us go for the

old man," Robert Jordan said, putting on his leather coat." (Hemingway, 1940:190) อันเซลโมเองก็คิดถึงกังวลถึงรอเบิร์ต เกรงว่าถ้าเขามาตามหาแล้วไม่พบ

อาจจะหลงทางได้ จึงตัดสินใจยอมหนาวเย็นท่ามกลางหิมะรอคอยรอเบิร์ต "The Inglés

told me to stay, he (Anselmo) thought. Even now he may be on the way here and, if I leave this place, he may lose himself in the snow searching for me...and I will wait a while still for the Inglés. (Hemingway, 1940:192)

เมื่อพบกันแล้ว เขาทั้งสองทางก็ใจอย่างยิ่ง

I'm glad to see this old man, Robert Jordan thought...

"I'm glad to see you, viejo," he said to Anselmo. "If I ever get gloomy, when I see you it cheers me up..."

(Hemingway, 1940:199)

รอเบิร์ตเดินทางมายังบริเวณที่จะทำการระเบิดสะพานได้เพียงคนเดียว รุ่งเช้าก็ปรากฏว่ามีเครื่องบินของฝ่ายตรงข้ามทำการบินลาดตระเวน ราวกับจะเตรียมการอะไรสักอย่าง ทั้งที่เฟร์นันโดเล่าว่า ชาวการเคลื่อนไหวของฝ่ายสาธารณรัฐนั้นเป็นที่โจ่งจกกันทั่วในเมืองลา กรานจา หลายคนในกลุ่มเริ่มวิตกกังวล รอเบิร์ตจึงกล่าวปลอบใจว่า พวกเขามีโคโยโตโคเดียว แลอยู่รวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน "We are not alone. We are all together." (Hemingway, 1940:89) แสดงถึงความสามัคคีผูกพันต่อกัน

ก่อนที่พิลาร์ รอเบิร์ต และมารีอา จะได้เข้าพบเอล ซอร์โดในที่พักของเขา พวกเขาได้พูดคุยและปลอบวาคิน เด็กหนุ่มอายุ 16 ปี ซึ่งได้มาพบกับความทุกข์โศกเศร้า

จากสงคราม ร็อบเบิร์ตปลดอมวากินว่า พวกเขาเป็นกึ่งพี่น้องในครอบครัวเดียวกัน

..."Yes," Robert Jordan said to the boy, "We are all thy family, Joaquín."

"He's your brother," Pilar said. "Hey Inglés?"

Robert Jordan put his arm around the boy's shoulder. "We are all brothers," he said.

(Hemingway. 1940:139)

ก่อนการปฏิบัติการระเบิดสะพาน ร็อบเบิร์ตนอนไม่หลับหลังจากที่พัลโลซโมยเกรงมือในการระเบิดของเขาไป เมื่อความโกรธลดลงไปแล้ว เขาคิดถึงเพื่อนพ้องคนอื่นๆที่เขาได้มารู้จักและอยู่ด้วย เป็นความรู้สึกรักกันพี่น้องที่มีต่อคนเหล่านั้น ซึ่งนับเป็นความรู้สึกที่ดีทำให้เขาไม่อยากรจากไป

I have been all my life in these hills since I have been here. Anselmo is my oldest friend. I know him better than I know Charles,...Agustín,..., is my brother,...Maria is my true love and my wife...She is also my sister,...,and my daughter. I hate to leave a thing that is so good.

(Hemingway. 1940:381)

1.3.2 อันเซลโม เป็นบุคคลที่สง่างาม เคยมีภรรยาแต่ภรรยาเสียชีวิตก่อนเกิดสงครามและไม่มีบุตร เขาเป็นเพื่อนของร็อบเบิร์ตและเป็นผู้นำทางร็อบเบิร์ตมายังบริเวณเขาที่พัลโลซและเอล ซอร์โคอาศัยอยู่ เพื่อปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย อันเซลโมได้ให้ความร่วมมืออย่างถึงแก่จรรยาบรรณสุดท้ายของชีวิต "This Anselmo had been a good guide...Robert Jordan trusted the man,..."(Hemingway. 1940:4)

เมื่อพบกับพัลโลแล้ว และพัลโลแสดงให้เห็นว่าไม่ยอมรับร่วมมือกับร็อบเบิร์ต อันเซลโมได้บอกว่าพัลโลจะบอกให้เขาเห็นความสำคัญของงานนี้ "...Now we came for something of consummate importance and thee, with thy dwelling place to be undisturbed, puts thy fox-hole before the interests of humanity..."(Hemingway.1940:11)

อันเซลโมบอกให้ร็อบเบิร์ตถึงสถานการณ์ที่ต่างจากมาเพื่อประโยชน์ของงานของเขา ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือในงานนี้ อันเซลโมได้บอกให้รู้ว่า คนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่

ไม่ว่าหนังสือ เมื่อรอเบิร์ตบอกว่าเขาจะเตรียมแผนโดยการเขียนไว้ให้เป็นที่น่าสนใจ "very few of these people read," Anselmo said." (Hemingway. 1940:42) รวมทั้งตัวเขาเองด้วยที่สารภาพว่าเขียนหนังสือไม่เป็น เมื่อรอเบิร์ตขอให้เขาไปสังเกตการณ์ริมถนน และจดบันทึกว่ามีสิ่งใดผ่านไป-มา "...I want you to go to watch the road.

Make a note of every thing that passes both up and down the road."

เขาคอบว่า "I do not write." (Hemingway. 1940:77) ยามมีเวลาพักด้วยกันเรื่องอื่น อันเซลโมชวนรอเบิร์ตไปล่าสัตว์ซึ่งเป็นงานที่เขาถนัด "...And after we have won you must come to hunt." (Hemingway. 1940:39) ความผูกพันห่วงใยของอันเซลโมนั้นรอเบิร์ตรู้สึกเช่นกัน ดังปรากฏตอนที่เขาไปเฝ้าคุกถนน และหิมะตก เขาเองก็ไม่กล้ากลับมาทวงเกรงว่ารอเบิร์ตออกไปตามหาไม่พบ เขาจะหลงทางได้ อันเซลโมจึงตัดสินใจรอหารอเบิร์ต ถึงได้กล่าวมาแล้วข้างต้น นอกจากนั้นในตอนระเบิดสะพาน ระหว่างที่ทุกคนช่วยกันทำคามหน้าหรือเบิร์ตมอบหมาย พิลาร์เองเกิดความวิตกกังวลในการล่าชะของการทำงาน เธอเกรงว่าจะไม่ทันการ อันเซลโมก็ได้พจจาให้เธอสงบจิตใจลง พร้อมกับบอกว่ารอเบิร์ตกำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่และคงใกล้จะเสร็จแล้ว "Calm yourself, woman,"

Anselmo called from the road. 'He is doing an enormous work. He is finishing it now.'" (Hemingway. 1940:444) ดังนั้นเมื่อสะพานระเบิดแล้ว ปรากฏว่าอันเซลโมเสียชีวิต ณ อีกฟากถนนหนึ่ง รอเบิร์ตเดินไปคุศพ ล้อมาเขาก็เดินอย่างเลื่องลอยเข้าไปในป่าไร้ความรู้สึกอยู่ชั่วครู่ เขาเสียใจที่อันเซลโมตาย เขาคิดว่าถ้าพิบลโฆโมยเครื่องมือระเบิดสะพานของเขาไป การระเบิดสะพานครั้งนี้จะไม่ตองเสียชีวิตมาก และแน่นอนอันเซลโมตองไม่ตาย หลังจากนั้น เขาก็ไม่อาจควบคุมอารมณ์โกรธแค้นและเกลียดชังพิบลโฆที่เกิดขึ้นหลังจากเห็นการตายของอันเซลโมได้

The anger and the emptiness and the hate that had come with the let-down after the bridge, when he had looked up from where he had lain and crouching, seen Anselmo dead, were still all through him...

(Hemingway. 1940:447)

ความรู้สึกผูกพันต่อกันของทั้งร็อบเบิร์ตและอันเชลโมปรากฏตั้งแต่เริ่มเรื่องจนถึงตอน
อวสาน นับเป็นความผูกพันอันบริสุทธิ์ที่มนุษย์ร่วมอุดมการณ์เดียวกันมีต่อกัน

1.3.3 เอล ซอร์โดเป็นหัวหน้ากลุ่มก่อการร้ายของฝ่ายสาธารณรัฐอีก
กลุ่มหนึ่ง ซึ่งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับกลุ่มของฟัลโด พิลาร์ไคพารอเบิร์ตไปขอความร่วมมือ
จากเขา และเขายินดีสนับสนุนและไคสอบถามถึงแนวทางที่จะต้องปฏิบัติเพื่อช่วยให้แผน
ระเบิดสะพานที่ร็อบเบิร์ตได้รับมอบหมายสำเร็จ เขาเสนอความเห็น เนื่องจากฝ่ายตรง
ข้ามรณแผนและเตรียมการรับมือเช่นกัน ดังนั้นร็อบเบิร์ตน่าจะปฏิบัติการณ์นี้เสียโดยเร็ว แต่
ร็อบเบิร์ตทำเช่นนั้นไม่ได้ ต้องให้เป็นตามแผนเดิมที่คิดไว้ และซอร์โดยังเสนอว่า การ
ปฏิบัติการตอนกลางวันจะยุ่งยากในการถอนกำลังหลังทำงานแล้ว เขาแสดงความเป็นมิตร
ที่พูดทุกอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และบอกว่าจากพวกเขาทำภารกิจสำเร็จ ประชาชน
ทุกคนจะได้มีส่วนในการสร้างความเป็นสาธารณรัฐให้แก่ประเทศ การพบปะนี้ร็อบเบิร์ตซาบซึ้ง
ในความเป็นมิตรของซอร์โดมาก ดังปรากฏในหน้า 141-152

"Then," said El Sordo. "Let us eat now. I have talked much."

"Never have I heard thee talk so much," Pilar said. "Is it
this?" she held up the glass.

"No," El Sordo shook his head. "It isn't whiskey. It is that
never have I had so much to talk of."

"I appreciate your aid and loyalty," Robert Jordan said. "I
appreciate the difficulty caused by the timing of the blowing
of the bridge."

"Don't talk of that," El Sordo said. "We are here to do what
we can do..."

"To go to the Republic," El Sordo said..."...Let us win this
and it will all be Republic."

(Hemingway. 1940:152)

1.3.4 ฟัลโด แม้จะประจักษ์กำหนดบทบาทของเขาให้เป็นผู้ชักชวน
ตัวละครเอกชายของเรื่องก็ตาม แต่เมื่อเรื่องคลี่คลายลงฟัลโดก็ได้แสดงทัศนะและ
พฤติกรรมให้เห็นความสำคัญของความรักผูกพันและสามัคคีต่อกันและพวกพ้องที่ปฏิบัติงาน
ร่วมกัน ภายหลังจากที่ฟัลโดได้ขโมยเครื่องมือในการระเบิดสะพานของร็อบเบิร์ตและนำไป

โยนทิ้งแม่น้ำแล้ว เขากลับเกิดความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยว และสำนึกถึงความสำคัญของ
กลุ่มเพื่อน ไม่อาจจะแยกตัวไปได้ จึงได้ไปหาคนมาร่วมมือปฏิบัติงานเพิ่ม แล้วกลับมาพบ
ทุกคนในกลุ่มดั้งเดิม พร้อมกับเป็นเรี่ยวแรงสำคัญในการทำให้งานปฏิบัติงานระเบิดสะพาน
สำเร็จและวางแผนถอนกำลังออกจากพื้นที่ด้วย นับว่าความสามัคคีรักพวกพ้องยังเป็นสายใย
ผูกพันพันใดไว้ได้ ดังที่เขากลับมาสำรวจความรู้สึกของเขาต่อพวกพ้อง ดังต่อไปนี้

He looked at Robert Jordan now. "When I left I thought you would know that it is impossible and would give it up. Then after I had thrown away thy material I saw it in another manner... I found myself too lonely."...Then he said simply and quietly, "I have thought much since the thing of Sordo. I believe if we must finish we must finish together..."

(Hemingway. 1940:390)

พันโลยังได้กล่าวกับพิลาร์ ท่อนักคนอื่น ๆ ว่าไม่อาจอยู่คนเดียวได้ แม้เมื่อวานจะ
ทำงานคนเดียว เพื่อหาคนมาเพิ่มในการปฏิบัติงาน เขาก็ไม่รู้สึกเหงาเลย "I don't
like to be alone. Sabes? Yesterday all day alone working for the good of
all I was not lonely..." (Hemingway. 1940:391)

1.3.5 อากัสติน เป็นตัวละครในกลุ่มของพันโลอีกคนหนึ่งซึ่งแสดงพฤติกรรม
ด้านความสามัคคีและความผูกพันต่อบุคคลในกลุ่ม

เขามีความเป็นมิตรที่ศรัทธาเบิร์ต เมื่อเตรียมสถานการณ์เพื่อรับมือการโจมตีจาก
ฝ่ายนิยมฟาสซิสต์ เขาส่งอาหารเข้าไปให้แก่อเบิร์ตและกระป๋องคะบวยให้อเบิร์ตรับประทาน

"Dost thou want this other sandwich?" Agustín asked him, handing it
toward him across the gun...Take it." (Hemingway. 1940:288)

เขาเอ่ยถึงมารีอา และพูดฝากฝังมารีอาแก่อเบิร์ต เขามองว่าเมื่อมารีอา
อยู่ในกลุ่มนี้ พิลาร์ดูแลเธออย่างดียิ่ง เมื่ออเบิร์ตมาถึงพิลาร์มอบมารีอาให้เขา ความ
รู้สึกของคนในกลุ่มรวมทั้งอากัสตินซึ่งรักเธออย่างแท้จริงย่อมหวั่นไหว แก่อเบิร์ตยืนยันว่า
เขารักมารีอาอย่างแท้จริง และต้องการจะทำให้ลูกทองตามประเพณีด้วย อากัสตินเสนอ
ให้ความช่วยเหลือจากการ แก่อเบิร์ตปฏิเสธความช่วยเหลือและยืนยันความรักแท้ต่อ

มารีอา ในที่สุด อากัสตินจึงวางใจ

..."Since she (Maria) came to us...You cannot imagine with what fierceness she (Pilar) guarded her. You came, and she gives her to thee as a present...I have cared much for her, too...Much. More than one is able to imagine...I have never touched her nor had anything to do with her lightly...This one (Maria), truly, has suffered much...If I could do anything for thee or for the cropped head — ...Truely, there is little one man can do for another."...

(Hemingway. 1940:290-292)

เมื่อเกิดการยิงต่อสู้ในบริเวณที่คาดว่าเป็นที่พักของกลุ่มของเอล ซอร์โด อากัสตินก็ต้องการจะไปช่วยเหลือเพื่อน "'They are fighting at El Sordo's," Robert Jordan said. 'Then let us go to aid them,' Agustín said. 'Collect the people.

Vamonos." (Hemingway. 1940:294)

อากัสตินเป็นคนที่ยืนยันกับพิลาร์ เกี่ยวกับการที่พิบโลปฏิเสธการร่วมระเบิดสะพานว่า พิบโลเป็นคนมีความสามารถ พิลาร์ควรหาทางทำให้เขาร่วมมือ เพื่อให้ได้ระเบิดสะพานได้สำเร็จและได้ชัยชนะในครั้งนี้ เขาเห็นว่าพิบโลมีไหวพริบดีสำหรับสถานการณ์ดังกล่าว แสดงถึงการมองความสามารถของบุคคลในกลุ่มและรู้ว่าใคร เหมาะกับงานใด พร้อมกันก็หาทางให้เกิดความสามัคคีในกลุ่ม ให้ทุกคนร่วมมือกันได้

"...Pablo is a man of much understanding. Pablo is very wily... Pablo I know is smart...In this moment we need to act with intelligence...You (Pilar) for energy and resolution, Agustín said. But Pablo for the moving. Pablo for the retreat. Force him now to study it...It is necessary. That I know. Two things we must do. We must leave here and we must win. The bridges are necessary if we are to win."

(Hemingway. 1940:94-95)

1.3.6 เฟรนตาโก แสดงพฤติกรรมที่มีความรักเห็นใจพวกพ้อง คือ ภายหลังจากที่ตัวเองได้พักผ่อนมาพอแล้ว พิลาร์ถามว่าเขาจะไปไหน เขาตอบว่าจะไปเปลี่ยนยามกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง "'Where are you going?' 'To the upper post to relieve Primitivo.'" แต่ครั้นพอเพื่อนอีกคนหนึ่งถามต่อไป ว่าเขาจะไปไหน เขาก็

ตอบด้วยความภาคภูมิใจว่าไปปฏิบัติหน้าที่ "'To my duty,' Fernando said with dignity." (Hemingway, 1940:92)

นอกจากตัวละครที่ได้อิเยนามาแล้วข้างต้น ยังมีตัวละครอื่นๆที่แสดงออกถึงความสามัคคีในการต่อสู้ในสงครามกลางเมืองของสเปนอย่างมาก แต่เป็นพฤติกรรมที่เห็นได้ประปรายแทบทุกคนในฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ ใ้รับบทบาทให้แสดงความร่วมมือและรวมใจกันต่อสู้ ความสามัคคีปรากฏจึงเป็นลักษณะที่ทุกคนเข้าใจสถานการณ์ร่วมกันในภาวะสงคราม แต่มิได้แสดงความเห็น้อยลา หรือแกล้งสามัคคีเลย ฟัปโลเป็นคนเดียวที่คัดค้านการระเบิดสะพาน แต่ก็ถูกขยเหตุผลทว่า เมื่อบริเวณสะพานกลุมของเขาจะต้องโยกย้ายเพื่อหาที่อยู่ใหม่ เพราะฝ่ายตรงข้ามยอมโจมตีหนัก เป็นการคำนึงถึงความปลอดภัยที่จะเกิดกับกลุม โดยมีความเห็น้อยลาต่อการรบอันโหดโหดในลัทธิของเขาแหรกลุมบาง แต่ในที่สุด ความสามัคคีและร่วมมือกันเพื่อส่วรวมก็ทำให้ฟัปโลกลับมามีบทบาทในการระเบิดสะพานนี้ในตอนท้าย

1.4 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ในนวนิยายเรื่องนี้ ทัศนะวอนปรากฏในตัวละครเพียงคนเดียว คือหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ เขามีความจงรักภักดีและความเข้าใจ พันเอกริชาร์ด แกนดั้เวลซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมรบในสงคราม เมื่อริชาร์ดมาถึงที่ที่เขาทำงานอยู่ เขาจึงต้องการพบเพื่อแสดงความสัมพันธ์อันดี และเตรียมบริการเป็นพิเศษ

เมื่อหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟได้พบริชาร์ด เขาแสดงความดีใจและความรักต่อริชาร์ด การสัมผัสสัมพันธ์กันแสดงความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่น "He advanced smiling, lovingly,...Their handshake was only long enough to feel, firmly, the contact and the pleasure of meeting..." (Hemingway, 1950:55)

เมื่อคุยกันถึงอดีตเกี่ยวกับการรบ หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟยังบอกริชาร์ดอีกว่า ต้องการขอกรบโดยอยู่ใ้บังคับบัญชาของริชาร์ดเช่นในอดีต ซึ่งแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความจงรักภักดี ทั้งๆที่ความจริงแล้วเขาไม่ชอบการรบเลย

"I...I only said I would like to fight under you in such times." (Hemingway, 1950:63) และจากการสนทนาในเวลาต่อมา

"Grand Maestro," he (Richard) said, "Do you like to fight?"
 "No."
 "But we fought."
 "Yes. Too much."

(Hemingway, 1950:137-138)

ความสามัคคีของชาวสเปน หัวหน้าที่้งานเลิกระเบิดสงครามเป็นความรัก ความผูกพัน รวมถึงความรักภักดีของมีคอนับังคับบัญชา นับเป็นความสัมพันธ์แนบแน่น ยืนนานคอย

2. ความรักชาติ หมายถึง ความรู้สึกห่วงหาอาทรและต้องการป้องกันประเทศ ยอม เสียสละความเห็นแก่ตัวทั้งด้านกำลังกาย กำลังใจ และทรัพย์สินเพื่อประเทศชาติ

2.1 ความรักชาติในเรื่อง The Sun Also Rises

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงครามในข้อนี้ ปรากฏในตัวละครเพียง คนเดียวเท่านั้น คือ

ไมก์ แคมป์เบล เขาได้แสดงความรู้สึกหนักแน่นที่จะได้รับใช้ ประเทศชาติร่วมกับเพื่อนร่วมชาติในภาวะสงคราม แสดงถึงความรักชาติ พร้อมเสมอที่จะ เสียสละเพื่อชาติ

ในการสนทนา เจคเล่าให้ไมก์ฟังว่าได้พบกับแอริส ซึ่งเป็นอดีตทหารอังกฤษใน สงคราม ทำให้ไมก์นึกถึงวันเก่าๆในสนามรบ และเมื่อรอเบิร์ตถามเขาว่าเคยร่วมสงคราม กวดยหรือ เขาจึงตอบด้วยความหนักแน่น

'What times we had. How I wish those clear days were back.'
 ...
 'Were you in the war, Mike?' Cohn asked.
 'Was I not.'

(Hemingway, 1981:102)

นั่นคือ พลเมืองของชาติใดๆ ย่อมเกิดความรักและหวงแหนชาติ และยินดีเข้าร่วมในการป้องกันประเทศของตนในยามสงคราม

2.2 ความรักชาติในเรื่อง A Farewell to Arms

ในนวนิยายเรื่องนี้ มีตัวละครชายแสดงให้เห็นทัศนะของตน คือ

2.2.1 เฟรคเคอริก มีเหตุการณ์ที่ปรากฏเป็นความรักชาติ หวงแหนชาติ
แก่เขาคง

2.2.1.1 เฟรคเคอริกได้รับบาดเจ็บอยู่ในโรงพยาบาลสนาม ตอนหนึ่ง
ในความคิดประสวัญหนึ่มกะนองของเขาคือการไปเที่ยว และการไม่มีเงินซื้อบัตร เขาก็
จะใช้ตั๋วเงินของเขา แล้วจะปล่อยให้หลานชายซึ่งเป็นคนรักชาติคนหนึ่ง และใกล้
ตายเพื่อความปลอดภัยของอิตาลีก็คลุกเขี้ยวหรือ

The tickets are very expensive. I will draw a sight draft on my grandfather, I said. A What? A sight draft. He has to pay or I go to jail... Can a grandfather jail a patriotic grandson who is dying that Italy may live?

(Hemingway. 1977:60)

ข้อความนี้ยืนยันได้ว่า แม้เฟรคเคอริกมิใช่ชาวอิตาลี แต่ความรักและ
หวงแหนต่อการป้องกันประเทศอิตาลีของเขามีเต็มเปี่ยม นอกจากนี้เมื่อบาทหลวงมาเยี่ยม
เขาที่โรงพยาบาลสนาม ยังเรียกเฟรคเคอริกว่าคนรักชาติด้วย "'You are a patriot.'" (Hemingway. 1977:56)

2.2.1.2 เมื่อประเทศชาติอยู่ในยามศึกสงคราม ความรักชาติของ
ประชาชนจะปรากฏให้เห็นเด่นชัด ทั้งจากการเสียสละโดยการเป็นทหารหรืออาสาสมัคร
สนับสนุนกิจการในสงคราม ทำหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ ดังที่ลูกน้องสี่คนของเฟรคเคอริก
ได้แก่ ฟาสลี มาเบรา กาวัวซี และกอร์คินี ได้เสียสละมาปฏิบัติงานในหน่วยรบ
พยาบาล เฟรคเคอริกจึงเรียกคนกลุ่มนี้ว่า คนรักชาติ "'Here, you patriots,' I said." (Hemingway. 1977:43)

2.2.1.3 ยังมีประชาชนธรรมดาอีกหลายที่มีโอกาสสมัครไปทำหน้าที่ป้องกันประเทศ แต่เขาเหล่านั้นก็แสดงออกถึงความรักชาติ ห่วงแหนชาติได้ในฐานะพลเรือนธรรมดา ทั้งเขกรบและพักยามชราอีกหลายคนมาคัดค้านให้เฟรคเคอริคในโรงพยาบาลที่มิลาน และชาวอิตาลีหลายคนเข้าใจผิดว่า เฟรคเคอริคเป็นนายทหารชาวออสเตรีย ซึ่งเป็นศัตรู เขาจึงมีปฏิกิริยาที่ไม่ดีต่อเฟรคเคอริค "What's the matter with you?" I asked. "I am an Italian. I will not communicate with the Enemy." (Hemingway. 1977:68)

2.2.2 ร้อยโทเอ็ดทอเร มอเร็ตติ ได้แสดงให้เห็นความรักชาติ ห่วงแหนและต้องการปกป้องประเทศชาติยามสงคราม เขาเสียสละทั้งกำลังกายและจิตใจเพื่อเป็นทหาร เมื่อนายเขมพอแม่แล้วจึงสมัครเป็นทหารต่อสู้ป้องกันประเทศอิตาลี เพราะเป็นต้นเกิดของเขา "...He (Ettore) had been brought up by an uncle in San Francisco and was visiting his father and mother in Torino when war was declared..." (Hemingway. 1977:91) และเขายังแสดงให้เห็นว่าเขาภูมิใจประเทศชาติด้วยความตั้งใจจริง "I don't have to wait to be promoted. I'm going to be a captain for merit of war..." (Hemingway. 1977:91)

2.2.3 จีโน มีบทบาทในการแสดงว่าเป็นคนที่รักชาติ ห่วงแหนชาติดังนี้

2.2.3.1 จีโนกล่าวว่าตัวเองเป็นคนหนึ่งที่มีความรักชาติ แต่เขาไม่ชอบเมืองบรินดิชิหรือทารานโตในอิตาลี เมื่อเฟรคเคอริคพูดถึงเมืองดังกล่าว

'A terrible place,' said Gino. 'Have you ever been there?'
'Not to stay.'
'I am a patriot,' Gino said. 'But I cannot love Brindisi or Taranto.'

(Hemingway. 1977:132)

2.2.3.2 เฟรคเคอริคเป็นเพื่อนร่วมงานของจีโน และเขาเข้าใจในความเป็นคนรักชาติของจีโน เขาจึงกล่าวยืนยันว่า "...Gino was a patriot, ... but he was also a fine boy and I understood his being a patriot..." (Hemingway. 1977:133)

ความรักชาติที่ดีของตัวละครชายในนวนิยายนี้ ปรากฏทั้งในเฟรคเกอร์ซึ่งมีใช้ ชาวอิตาลีเข้ามาศึกษาในกรุงโรมและชาวอิตาลีโดยตรง ส่วนกับชาวอิตาลีนั้น ความรักและดวงแหวนชาติในภาวะสงคราม เกิดขึ้นทั้งกับประชาชนซึ่งอาสาสมัครช่วยรบ และผู้มีได้เป็นอาสาสมัครทั้งเช่น ช่างตัดผม ทุกคนย่อมมีส่วนร่วมในการแสดงความรัก ชาติของตนโดยถวนหนา

2.3 ความรักชาติในเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ทัศนะของตัวละครชายในหัวข้อนี้ ปรากฏดังนี้ คือ

2.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน แม้ว่าเขาจะเป็นชาวอเมริกัน แต่เขา เคยมาศึกษาภาษาและวัฒนธรรมสเปนในประเทศนี้โดยตรง "I came first twelve years ago to study the country and the language," Robert Jordan said. (Hemingway. 1940:209) ในตอนต้นของเรื่อง อันโตนิโอมรยายถึงภูมิประเทศบริเวณ เขาและสะพานที่รอเบิร์ตได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติการ ซึ่งเขาก็พูดว่าเขาจำได้เพราะเขา เคยเดินทางเท่านั้นในปี 1933 "He had walked over it... on a walking trip in 1933..." (Hemingway. 1940:4) ดังนั้น รอเบิร์ตจึงกล่าวได้ว่า เขามารับใบสงคราม กลางเมืองนี้ โดยมีสาเหตุมาจากความรักชาติที่เขาถือสเป็นประการหนึ่ง "He fought now in this war because it had started in a country that he loved." (Hemingway. 1940:163) และเขาก็คิดว่าเขาเป็นคนที่โชคดีที่เคยใช้ชีวิตในช่วง 10 ปีก่อน สงครามในประเทศสเปน "He was lucky that he had lived parts of ten years in Spain before the war. (Hemingway. 1940:135) รอเบิร์ตยังคิดต่อไปอีกว่า ภายหลังสงครามกลาง เมือง . เขาคงกลับไปสอนภาษาสเปนเช่นเคย และเขียนหนังสือที่เป็นเรื่องจริงสักเล่มหนึ่ง "I am going back...Teaching Spanish as before... and to write a true book..." (Hemingway. 1940:163) เขาเคยเขียนหนังสือเกี่ยวกับสเปนมาแล้ว ซึ่งนักข่าวของ Pravda คือ คาร์คอฟได้อ่านและชมว่าเขาเขียนได้ ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด นับว่าทำได้ยากมาก "'I (Karkov) think you write

absolutely truly and that is very rare..." (Hemingway. 1940:243)

ความรักความผูกพันที่รอเบิร์ตมีต่อประเทศสเปนนั้น เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นนานนับ 10 ปีแล้ว เขาจึงคิดว่าถ้ามารวมในสงครามนี้ เหตุผลหนึ่งคือ ความรักชาติสเปนของเขา ถึงกับยืนยันกับพัลโลว่า เขาปรารถนาที่จะได้เกิดในประเทศสเปน "I would rather have been born here." (Hemingway. 1940:15)

2.3.2 อากัสติน เป็นตัวละครที่เผยให้เห็นความสำคัญของพัลโลมาตลอด แต่แล้วเขาก็อดทนไม่ไหวกับความขาดเกร เมแล้วพจนาระรานคนในกลุ่มของพัลโล อากัสตินเริ่มขัดแย้งถึงขั้นจะต่อสู้กับพัลโล เป็นเหตุให้พัลโลเรียกเขาอย่างประชดประชันว่า "พอกันรักชาติ" "What a patriotic man," Pablo said. "Look, Ingles, what an exemplary patriot." (Hemingway. 1940:213)

ตัวละครอื่นๆก็ถูกพัลโลเรียกว่า "คนรักชาติ" เมื่อเขาเหล่านั้นให้ความร่วมมือกับพิหารในการช่วยเหลืองานของรอเบิร์ต "Speak to them of the bridge, Ingles. Explain their duty in the attack, Tell them how to conduct the retreat. Where will you take them, Ingles, after the bridge? Where will you take your patriots?..." (Hemingway. 1940:215)

2.3.3 เฟร์นันโด เป็นตัวละครที่กล่าวถึงงานของความดีรอเบิร์ตทุก คือ ไม่มีประเทศใดในโลกที่เหมือนสเปน พิหารแย้งว่า เขาเคยไปประเทศอื่นมาแล้วหรือ เขาตอบว่าเขาไม่ต้องการไปประเทศอื่นๆ เหล่านี้เป็นการยืนยันความรักชาติหรือชาตินิยมของเขาได้

"You are right," Fernando said. "There is no other country in the world like Spain."

"Hast thou ever seen any other country?..."

"Nay," said Fernando. "Nor do I wish to."

(Hemingway. 1940:84)

ความรักชาติของตัวละครชายในเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์เน้นที่ตัวละครเอกชาย จึงได้สร้างพื้นฐานของเขามาจากความผูกพันกับประเทศสเปนอย่างมาก ส่วนตัวละครอื่นนั้นส่วนใหญ่

เป็นชาวสเปนเอง แต่ก็ไม่เคยถึงคำว่ารักชาติเพราะ... เพราะความสำคัญของการตัดสินใจรบกันเองก็เพื่อผลของความถูกต้อง และต้องการให้ดินแดนสเปนเป็นดินแดนในอุดมคติของตัวเองแทบทั้งสิ้น ผู้ประพันธ์ใช้กลุ่มตัวละครที่มีอาชีพชาวไร่ชาวนา ซึ่งเป็นอาชีพพื้นฐานในการดำรงชีวิตของชาวสเปนมาเป็นตัวหลักในการแสดงความเป็นเอกฉันท์กับชาติและแผ่นดิน เพราะคนเหล่านี้เอนกกับดินกับทราย มีความสัมพันธ์กับแผ่นดินลึกซึ้งอยู่แล้ว เขาต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากการบีบคั้นของชนบางกลุ่มเท่านั้น แม้ไม่ปรากฏคำว่ารักชาติอย่างเด่นชัด แต่ความรู้สึกนึกแบ่งอยู่ในตัวละครทุกคนที่ทำการต่อสู้เพื่อฝ่ายของตน และเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของชาติสเปน

2.4 ความรักชาติในเรื่อง Across the River and into the Trees

ทัศนะต่อสงครามในนวนิยายเรื่องนี้ ปรากฏที่ตัวละครเอกชายเท่านั้นคือ ริชาร์ด แคนทเวลด์ มีข้อความหลายตอนทั้งที่เป็นคำพูด หรือความคิดของตัวละครกับทีมประพันธ์บรรยาย รวมความได้ว่า ริชาร์ดรักประเทศชาติมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองเวนิส และเขาได้ต่อสู้เพื่อป้องกันประเทศนี้มาหลายครั้งแล้ว และจะต่อสู้เพื่อป้องกันการรุกรานอิตาลีต่อไป "...It is my city, though, because I fought for it...I fought for it and am a part owner and they treat me well."

(Hemingway. 1950:26) ประเทศมีความหมายต่อเขามากเกินกว่าที่จะบอกใครได้

"This country meant very much to him, more than he could, or would ever tell anyone..." (Hemingway. 1950:33) เมื่อเดินทางเข้าสู่เมืองเวนิส ริชาร์ดแสดงถึงความรู้สึกผูกพันกับเมือง "We are coming into my town,....,what a lovely town."

(Hemingway. 1950:34) ริชาร์ดรำพึงว่าเขารักและเป็นสุขที่ได้ช่วยป้องกันเมืองนี้ไว้ และปรารถนาที่จะได้ทำเช่นนั้นอีก "Christ, I love it, he said, and I am so happy

I helped defend it...I wish I could fight it again..." (Hemingway.1950:45)

ริชาร์ดมีความรู้สึกผูกพันกับประเทศอิตาลีมาตั้งแต่เขายังอายุน้อย เคยรบเพื่อป้องกันประเทศอิตาลีในอิตาลี บัดนี้เขายาวมากแล้ว แต่ก็ยังเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในการปกป้องอธิปไตยของประเทศที่เขารัก ดังนั้น ในนวนิยายเรื่องนี้ความรักชาติจึงไม่ใช่ความ

รู้สึกที่เจ้าของประเทศแสดงให้เห็น

3. ความรับผิดชอบต่อนานาชาติ หมายถึง การตั้งใจประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมกับหน้าที่ของตน เช่น ทหารกองเกรงครีกทอระเบียวินัย ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย และรักษาความลับของทางราชการ

3.1 ความรับผิดชอบต่อนานาชาติในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ไม่ปรากฏว่ามีทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงครามในหัวข้อนี้เลย

3.2 ความรับผิดชอบต่อนานาชาติในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงครามในหัวข้อนี้ มีดังนี้คือ

3.2.1 เฟรดเคอริก แสดงทัศนะแห่งความทุกข์ทรมานของตัวเองและการบรรยายเรื่อง เนื่องจากเป็นผู้นำเรื่องทั้งหมดเอง

3.2.1.1 เฟรดเคอริกบรรยายสภาพเมืองที่ตั้งหน่วยงานของเขาว่า บ้านเมืองไม่ได้รับความเสียหายมากนัก และประชาชนยังคงดำเนินชีวิตตามปกติได้ แสดงถึงการมีระเบียบวินัยในการรบ ไม่ทำลายบ้านเรือนของราษฎรซึ่งมีใช้ทั้งหน่วยทหาร

...I was very glad the Austrians seemed to want to come back to the town sometime, if the war should end, because they did not bombard it to destroy it but only little in a military way. People lived on in it...

(Hemingway. 1977:8)

3.2.1.2 เมื่อถึงฤดูหนาว มีหิมะตก การรบจะสิ้นสุดชั่วคราว ทหารบางส่วนก็หยุดพักได้ นับเป็นข้อดีที่ทหารถือปฏิบัติในการรบจนเป็นที่เข้าใจกันดี สามารถบอกกันได้ว่าเมื่อใดจะหยุดรบ เมื่อใดจะเริ่มรบกันอีก "...looking out at the snow...

we knew it was all over for that year." (Hemingway. 1977:9) และเฟรดเคอริกกล่าวกับเพื่อนร่วมทัพอีกว่า จะไม่มีการรบรุกอีกแล้วด้วยเหตุที่หิมะตกแล้ว

'There will be no more offensive now that the snow has come,' I said.

'Certainly not,' said the major. 'You should go on leave....'

(Hemingway. 1977:10)

เมื่อเฟรดเคอร์ริกกลับมาถึงโรงพยาบาล เขาคูกับวินัดติ วินัดติกล่าวว่าการรบจะ
เริ่มใหม่อาทิตย์หน้า "...Next week the war starts again." (Hemingway. 1977:13)

3.2.1.3 เฟรดเคอร์ริกไปพบแกรรีน เอเลนจึงขอตัวไปเขียนจดหมาย
เฟรดเคอร์ริกบอกเธอว่า อย่าเขียนข้อความที่อาจถูกห้ามหรือยับยั้งการส่งข่าว เอเลนตอบ
ว่าจะเขียนแต่ทักๆและชมคยว่าชาวอิตาลีกล้าหาญ เฟรดเคอร์ริกบอกว่านั่นเป็นวิธีที่จะ
ได้เหรียญเกียรติยศ

'Don't write anything that will bother the censor.'

'Don't worry. I only write about what a beautiful place we
live in and how brave the Italians are.'

'That way you'll be decorated.'

(Hemingway. 1977:22)

แสดงให้เห็นว่าการรับมิดชอบท่อน้ำ ภูควรรหรือไมควรร ช่วยรักษาความลับของ
ประเทศ ย่อมเป็นผลดีต่อปฏิบัติ

3.2.1.4 ก่อนออกจากโรงพยาบาลที่มีลานเพื่อกลับไปแนวหน้า
เฟรดเคอร์ริกได้ไปซื้อปืนพร้อมควยกระสุน เนื่องจากมีสิ่งหนึ่งที่เขาพึงจกจำคือ การมีอาวุธ
ครบถ้วน "'Now we're fully armed,' I said. 'That was the one thing I had
to remember to do...'" (Hemingway. 1977:109)

3.2.1.5 เมื่อแพทย์สนามเลาถึงข่าวการถอนหน่วยทหาร เฟรดเคอร์ริก
ได้กล่าวยืนยันวินัยทหารว่า ทหารต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ขอเพียงให้คำสั่ง
ชัดเจน "'We work under the Army Corps,' I said. 'But here I work under
you. Naturally when you tell me to go I will go. But get the orders
straight.'" (Hemingway. 1977:135)

3.2.2 บาทหลวง แม้ว่าเขาจะไม่ชอบการรบราฆ่าฟัน แต่ก็เห็นว่า
ยามสงครามเป็นหน้าที่ของพลเมืองที่จะต้องต่อสู้กับศัตรูของชาติ และควรต้องรับมิดชอบท่อน้ำ

'Priest wants us never to attack. Don't you want us never to attack?'

'...If there is a war I suppose we must attack.'

'Must attack. Shall attack!'

The priest nodded.

(Hemingway. 1977:15)

ถึงจะถูกกลืนเพื่อนเขาแต่ เขาหลวงก็ยังยืนยันหน้าตาที่รับผิดชอบในเรื่องนี้

ตัวละครเอกชายของเรื่องนี้แสดงทัศนะยืนยันความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน ทั้งในด้านการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา การมีวินัยต่อตนเอง การรักษาความลับของราชการ ตลอดจนวินัยของการรบในรูปแบบ มีการพักรบในฤดูหนาว และการไม่ทำลายบ้านเมืองและการค่าเงินชีวิตของพลเรือนให้เสียหายเป็นอาทิ นอกจากนี้ เขาหลวงก็เป็นตัวละครอีกคนหนึ่งที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของพลเมืองที่ในยามสงคราม

3.3 ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ทัศนะของตัวละครชายของเรื่องนี้ ปรากฏดังนี้คือ

3.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน แสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของเขา ดังนี้

3.3.1.1 ในตอนต้นเรื่อง เมื่อรอเบิร์ตได้รับมอบหมายจากนายพลโกลด์ให้ทำการระเบิดสะพานตามวันเวลาที่นัดหมายกันไว้ และโกลด์ได้บอกเขาคำว่า แผนนี้คิดขึ้นมาโดยศาสตราจารย์ไวเซนเต โรโจ (Vicente Rojo) พร้อมกับต้องการอธิบายเพิ่มเติมถึงแผนการยึดเมืองเซโกเวีย (Segovia) แต่รอเบิร์ตบอกว่าเขาไม่ต้องการจะรู้โดยย่อว่า หากเกิดอะไรขึ้นเขาจะได้ไม่เป็นคนที่ทำให้เรื่องนี้เป็นทริวไทล "I would rather not know," Robert Jordan said...I would rather not know. Then no matter what can happen, it was not me that talked." (Hemingway. 1940:7) แสดงถึงการรู้หน้าที่เฉพาะที่เป็นของตนเอง และไม่นำเรื่องที่ดีควรปกปิดไปเปิดเผย รู้ว่าเรื่องใดควรพูดหรือไม่ควรพูด ถึงกรณีที่เขากับอันเซลโมพร้อมควยพับโดกลับถึงถ้ำที่พัก และคนในกลุ่มพูดถึงแคชคินอค์ที่มีระเบิดซึ่งรอเบิร์ตบอกเพียงว่าเสียชีวิตไปแล้ว เขาคิดว่า ไม่ควรพูดถึง

แคร์กินมากไปกว่านี้ "...You can't have people around doing this sort of work and talking like that. That is no way to talk...they are doing more harm than good, talking that sort of stuff." (Hemingway. 1940:21)

3.3.1.2 รอเบิร์ตมีความคิดรอบคอบ และเป็นผู้มีควมรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายสูงมาก เขาไม่เพียงแต่คิดว่าควรกระทำสิ่งที่ได้รับคำสั่งมาเท่านั้น แต่ได้ลงมือปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบถ่วงเสมอ งานยอมสำคัญที่สุดและเขามุ่งมั่นที่จะต้องทำให้สำเร็จ "...He had only one thing to do and that was what he should think about and he must think it out clearly and take everything as it came along, and not worry..." (Hemingway. 1940:8-9) ภารกิจของเขายอมสำคัญที่สุดเสมอ ดังที่เขาบอกกับพิลาร์ว่า "...This bridge is of great importance." (Hemingway. 1940:31) เขายังคิดว่า หน้าที่ของเขาในการระเบิดสะพานนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพการรบและเปลี่ยนอนาคตของมนุษยชาติได้

...You are instruments to do your duty...that bridge can be the point on which the future of the human race can turn. As it can turn on everything that happens in this war. You have only one thing to do and you must do it...

(Hemingway. 1940:43)

เมื่อเกิดเหตุขัดแย้งกันกรณีพิพโลไม่เห็นด้วยกับการระเบิดสะพาน และไม่ร่วมมือพร้อมกับแสดงพฤติกรรมส่อไปในทางที่เป็นอันตราย หลายคนแนะนำให้ฆ่าพิพโลเสีย รอเบิร์ตก็ยังคิดว่าไม่ควรจะเสี่ยงเรื่องอื่น ควรมุ่งมั่นในหน้าที่ของตนให้สำเร็จ "...But my obligation is the bridge and to fulfill that, I must take no useless risk of myself until I complete that duty..." (Hemingway. 1940:62-63) แม้ยามอยู่ในอารมณ์รัก เขาน่าจะละทิ้งเรื่องงานไว้ชั่วคราว แต่รอเบิร์ตก็มีได้เป็นเช่นนั้น มาริอาสังเกตเห็นได้ว่าเขากำลังคิดถึงเรื่องอื่นอยู่ เธอจึงถามเขาและได้รับคำตอบว่า เขากำลังคิดถึงเรื่องงาน "You are thinking of something else now?" she asked him. รอเบิร์ตตอบว่า "Yes. My work." (Hemingway. 1940:161)

ความรับผิดชอบในงานในหน้าที่อย่างยืงนั้นเป็นเหตุให้รอเบิร์ตเดินทางไปลงปฏิบัติ
ที่จะประกอบการอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกันนั้นเขาก็วาดเส้นกราฟของลักษณะสะพานลงใบสมุด
บันทึกด้วย "Then he was watching the bridge again... and studying its
construction...As he watched he took out a notebook...and made several
quick line sketches..." (Hemingway. 1940:35)

3.3.1.3 รอเบิร์ตให้ทัศนะว่า ไม่มีมนุษย์ปกติคนใดชอบการฆ่าคน
แต่เขาคิดว่าเมื่อถึงคราวจำเป็นก็ต้องทำ และในการทำสงครามเพื่อชัยชนะ ย่อมต้องฆ่า
ศัตรู เขามองกับอันเซลโมว่า เขาไม่ชอบการฆ่าสัตว์ เมื่ออันเซลโมพูดว่าเขาชอบล่า
สัตว์แต่ไม่ชอบฆ่าคน รอเบิร์ตจึงแสดงทัศนะดังกล่าว

"Nobody does except those who are disturbed in the head,"
Robert Jordan said. "But I feel nothing against it when it is
necessary. When it is for the cause...To win a war we must kill
our enemies. That has always been true."

(Hemingway. 1940:39,41)

รอเบิร์ตสนทนากับการคอฟ' แห่งสำนักข่าว Pravda ความตอนหนึ่งการคอฟ
กล่าว่า เขาไม่ชอบการยิงกัน รอเบิร์ตตอบว่าเขาไม่ชอบเช่นกันแต่ไม่รู้สึกกังวลอีกแล้ว

"...I do not like shootings...'I don't mind them,' Robert Jordan said.

'I do not like them but I do not mind them any more.'" (Hemingway.1940:245)

หลังจากที่เขาพาทหารมาตายและต้องเตรียมสถานการณศรบ จะต้องฆ่าคนและ
ต้องทำการระเบิดสะพานนั้น รอเบิร์ตนึกในใจว่า หลายครั้งที่เคยมีคนเราต้องฆ่าคนที่
เราไม่ไ่อยากจะฆ่าในสงคราม "...You never kill any one that you want to
kill in a war..." (Hemingway. 1940:302) อย่างไรก็ตามเมื่อเขาคิดถึงงานในหน้าที่
รับผิดชอบของเขาแล้วก็เตือนตัวเองว่า ให้ตัดความคิดกังวลเรื่องฆ่าคนออกไปเสีย

"...You better cut this out. this is very bad for you and for your work..."

(Hemingway. 1940:304)

เกี่ยวกับเรื่องการฆ่าคนกับหน้าที่รับผิดชอบของรอเบิร์ตนั้น อันเซลโมเป็นยหนึ่ง

ซึ่งได้ประจักษ์ว่า ทั้งที่รอเบิร์ตทำทางเป็นคนจิตใจอ่อนไหวและมีเมตตา แต่เขาคงฆ่าคนมามากโดยไม่แสดงให้เห็นว่าชอบการฆ่า "...He(Robert) told me that he did not mind it, Yet he seems to be both sensitive and kind... He must have killed much, but he shows no signs of liking it." (Hemingway. 1940:196-197)

3.3.1.4 รอเบิร์ตเป็นผู้ที่มีวินัยดังทหารคนหนึ่ง เขาคิดว่าคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเป็นลูกน้องหรือผู้ได้รับมอบหมายจากกองปฏิบัติ ตาม จะไปคิดว่าคำสั่งไม่เหมาะสมในลูกน้องไม่ได้ "...If everyone said orders were impossible to carry out

when they were received where would you be?..." (Hemingway. 1940:162)

และในฐานะลูกน้องก็ต้องปฏิบัติตาม ไม่ทอเถียงมาก เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้วางแผน

"...It is not you who decides what shall be done. You follow orders.

Follow them and not try to think beyond them." (Hemingway. 1940:335)

และเขายังกล่าวกับอาณัติถึงควมมีระเบียบวินัยในการรบว่าเป็นสิ่งจำเป็น วินัยต้องมาจากความจริงใจและความมั่นใจ "...Also we will have combat. In combat there must be discipline... Discipline must come from trust and confidence." (Hemingway. 1940:292)

ดังนั้น รอเบิร์ตจึงทำหน้าที่ความไม่มีวินัยของราฟาเอล ชายยิปซีซึ่งเขามอบหมายงานให้ แต่ราฟาเอลละทิ้งหน้าที่เพื่อไปจับกระต่ายสองตัว ทำให้ศัตรูยานคานยามเข้ามาได้ เขาคงคิดว่าไม่อาจวางใจคนๆนี้ได้เลย "Listen to me. You cannot leave a post again like that. Never... The gypsy, he thought, nor any discipline, and you could not rely on him for anything..." (Hemingway. 1940:275)

3.3.2 อันเซลโม โดยการนำอายุแล้ว อันเซลโมจึงว่าอยู่ในวัยชราได้ และเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่องานที่การงานของตนสูงมากคนหนึ่ง ในฐานะผู้นำทางเพื่อพา รอเบิร์ตไปยังภูมิประเทศที่จะปฏิบัติภารกิจ อันเซลโมมีความคล่องตัวในการไต่เต้ามามากทีเดียว

"This Anselmo had been a good guide and he could travel wonderfully in

the mountains..." (Hemingway, 1940:4) นายพลโกลด์ซึ่งสั่งงานเกรอเบิร์ต ก็ยังบอกว่ายอนเซลโมจะเป็นผู้นำทาง เขาเป็นคนที่ไว้วางใจได้มากคนหนึ่ง "...The man who will go with you has just come from there. He is a very reliable man, they say." (Hemingway, 1940:6) ทั้งยอนเซลโมเองก็ยืนยันว่า เขาทำอะไรได้ทุกอย่างเมื่อมีคำสั่งให้ทำ "...I can do anything that I am ordered." (Hemingway, 1940:43)

เนื่องจากเขาเป็นคนที่มีความรับผิดชอบหน้าที่สูงมากคนหนึ่ง ระหว่างที่ปฏิบัติตามคำสั่งของรอร์เบิร์ตให้จกบันทึกว่ามีอะไรผ่านไปมาบนถนนบาง ในขณะที่หนาวจัดเพราะหิมะตกหนักยอนเซลโมก็คิดว่า การขาดระเบียบวินัยและการไม่เชื่อฟังคำสั่งนั้น ทำให้สงครามกลายเป็นความป่วนวาทลอลเวลา และตัวเขาเองจะนั่งรอรอร์เบิร์ตต่อไปอีกสักครู โดยเขายังไม่ยอมละทิ้งงานที่ได้รับมอบหมาย ทั้งๆที่อากาศหนาวเย็นมาก "...All through this war we have suffered from a lack of discipline and from the disobeying of orders and I will wait a while still for the Ingles." (Hemingway, 1940:102)

3.3.3 อันเดรส ได้รับมอบหมายจากรอร์เบิร์ตให้นำสารไปส่งยังฝ่ายอำนาจการ ซึ่งสารนั้นจะจัดส่งต่อไปยังนายพลโกลด์อีกคนหนึ่ง เขารีบเร่งเดินทางยามค่ำคืน ในตอนต้นของบทที่ 36 เขาท้องใช้ความพยายามและความอดกลั้นในการติดต่อก่อนที่จะผ่านด่านของฝ่ายสาธารณรัฐ ซึ่งแท้จริงก็คือฝ่ายเดียวกัน เขาท้องใช้เวลามากกว่าจะผ่านการซักถามที่ไร้สาระ และในบทที่ 40 อันเดรสก็ยังไม่อาจจะนำสารไปไ้รวดเร็วตามต้องการ "...Andrés had made slow progress... But once inside the

Republican line it went very slowly." (Hemingway, 1940:398)

บทที่ 42 อันเดรสยังคงต้องเดินทางต่อไปเพื่อให้ถึงฝ่ายอำนาจการตามที่รอร์เบิร์ตสั่งความ อุปสรรคทั้งปวงทำให้เขากังวลว่าจะกลับไปยังฐานไม่ได้ตามกำหนดเวลา "...He knew now there was no problem of ever being back in time for the assault on the post. In this movement and confusion he would be lucky to get back

by the next night. (Hemingway, 1940:415) เมื่อจะท่องเดินทางผ่านคานอีกแห่งหนึ่ง อันเครซและโกเมซซึ่งตามมาส่งจากคานแรกก็จับขัง เนื่องจากการขาดสติของนายทหารประจำคาน ความรับผิดชอบของงานยิ่งเพิ่มความวิตกให้เขามากขึ้น "To Andrés it was only one more thing. There had been many tonight... He knew now he could never get back for the bridge..." (Hemingway, 1940:419) ในที่สุด คาร์คอฟมีกิจธุระ เดินทางมาที่หน่วยทหารนเพื่อตามหาขบวนเรือเบียร์ที่จะต้องส่งผ่านคานนี้ เขาจึงได้ช่วยและสั่งการว่าให้นำนันเครซและโกเมซไปยังกองบัญชาการของนายพลโกลซ์ "Take these two comrades in the guard room and direct them to General Golz's headquarters." Karkov said. "There has been too much delay." (Hemingway, 1940:425) และแน่นอนยอมไม่ทันการ สารที่อันเครซใช้ความรับผิดชอบอย่างสูงถึงส่งความถึงผู้รับสายเกินไปแล้ว ทั้งที่อันเครซได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงาน

3.3.4 พับโล นับเป็นหัวหน้ากลุ่มปฏิบัติการแบบกองโจรที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง รอเบิร์ตพบเขาครั้งแรกก็เฝ้าดูความสามารถ และความรับผิดชอบของงานในหน้าที่อย่างสูงของเขา "I have heard that you are excellent guerilla leader, that you are loyal to the republic and prove your loyalty through your acts, and that you are a man both serious and variant. I bring you greeting from the General Staff." (Hemingway, 1940:10) เมื่อมาเขาจะมีพหุบาทเห็นอยู่ตลอดเวลา และปฏิเสธที่จะร่วมมือในการระบิดสะพาม ในภายหลังเขาก็เกิดความรู้สึกรับผิดชอบต่อนานาชาติของตัวเองขึ้นมาได้ และสามารถช่วยให้การระบิดสะพามทำได้สำเร็จ การถอนกำลังออกจากพื้นที่ทำให้ความเชื่อมั่นของเขา ทั้งที่พิลาร์เฝ้าดูกับรอเบิร์ตว่า ในที่สุดพับโลก็ได้กลับมาปฏิบัติงานอย่างที่ตั้งใจเคย "...Pablo did thee a wrong but he returned." (Hemingway, 1940:447)

3.3.5 เอล ชอร์โค เป็นหัวหน้ากลุ่มปฏิบัติการที่มีความรับผิดชอบงานสูงคนหนึ่ง ตามที่ตกลงนัดหมายกับรอเบิร์ตนั้น กำลังคนในกลุ่มพร้อมมาจะไม่ชววยงานกัก

สายโทรศัพทโคมที่ติดตั้งและยึดหน่วยทหารบริเวณสะพาน และเตรียมการรถบรรทุกกำลังเพื่อเคลื่อนย้าย รือเบิร์ตเสนอว่าเขาต้องการมาเพิ่มควาย ชอร์โลก็ถือเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องจัดหาให้ ถึงแม้จะได้มาโดยเพราะหิมะตกก็ตาม "...He had only succeeded in stealing three horses last night." (Hemingway. 1940:307) ในการปฏิบัติการเพื่อขโมยนั้น โขครายที่หิมะตกทำให้การขมขโมยเกิดรอยแตกการติดตามพวกของชอร์โลจึงถูกโคมที่จากฝ่ายตรงกันข้ามก่อน ในที่สุด กลุ่มของชอร์โลก็ถูกทำลายหมด "No one was alive on the hilltop except the boy Joaquín, who was unconscious under the dead body of Ignacio..." (Hemingway. 1940:322) และชอร์โลก็ถูกยิงตายด้วยเช่นกัน การปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้รับมอบหมายของกลุ่มของชอร์โลจึงจบด้วยความเศร้าสลด

ความรับผิดชอบหน้าที่ของตัวละครชายในเรื่องนี้ อาจกล่าวได้ว่า ผู้ประพันธ์กำหนดบทบาทเรื่องความรับผิดชอบไว้มาก มีตัวละครชายถึงห้าคนด้วยกันที่แสดงพฤติกรรมและแต่ละคนนั้นว่าได้เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่องานโดยแท้ ตัวละครเอกชายเป็นคนช่างคิดช่างสังเกต มีความรอบคอบ และมีไหวพริบในการปฏิบัติงานจนสามารถทำให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลงได้ ส่วนตัวละครอื่นๆก็แสดงถึงการไม่ละทิ้งงานในหน้าที่โดยง่าย สำหรับพันโดแม้จะเคยเห็นหน่วยทำงาน ในที่สุดก็ยังกลับมารับผิดชอบหน้าที่ ถึงแม้จะไม่ได้รับบริบูรณ์ก็ตาม

3.4 ความรับผิดชอบหน้าที่ในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อสงครามในขณะนั้น คือ

3.4.1 ริชาร์ด แคนทเวล ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบหน้าที่และวินัยของทหาร ดังนี้

3.4.1.1 เขาให้ทัศนะว่าทหารต้องถือการฆ่าตายหรือฆ่าศัตรูเป็นภาระหน้าที่ แม้จะไม่เคยรู้จักหรือไม่ได้เคยสังขัง หรือมีความรู้สึกใดๆเลยก็ตาม ทหารจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ "All that winter,...he had killed men...They were

the enemy. But he never hated them; nor could have any feeling about them."

(Hemingway, 1950:32-33) และริชาร์ดยืนยันว่าการต่อสู้กับศัตรูหรือฝ่ายตรงกันข้าม เป็นภาระหน้าที่ของทหาร แม้ว่าอาจมีความรู้สึกชอบพวกเขาก็กตาม นี่คือการตอบที่เขาให้แก่พนักงานเสิร์ฟที่ถามว่าเขามีความรู้สึกอย่างไร ต่อชาวรัสเซีย

"How do you feel about the Russians,...my Colonel?"

"They are potential enemy. So, as a soldier, I am prepared to fight them. But I like them very much..."

(Hemingway, 1950:70)

ริชาร์ดเล่าความว่า เขาเคยรบกับฝ่ายของนายพลรอมเมอ(ฝ่ายเยอรมัน) แต่เขาชอบนายพลรอมเมอ และเคยเล่นสกีด้วยกัน การรบครั้งนี้เป็นการปฏิบัติภารกิจตามหน้าที่ของตน

"When I was a boy, I fought against Erwin Rommel...He was very nice and I like him. We used to ski together." (Hemingway, 1950:122) เขากล่าวถึง

นายพลรอมเมอ และบอกว่าเขาบางครั้งชอบคนที่เป็ฝ่ายศัตรูมากกว่าเพื่อนเสียอีก นั่นคือ การเป็นศัตรู ต่อกันเป็นความรับผิดชอบต่อหน้าที่เท่านั้น

"Did you really like Rommel?..."

"Very much."

"...I love my enemies, sometimes, more than my friends..."

(Hemingway, 1950:206)

ริชาร์ดไม่ชอบคนขนของที่โรงแรม เพราะเขาเคยพบว่าคนขนของพยายามคนกระเป๋าสื่อสารของเขารวกับหาคความลับ ที่คนขนของทำเช่นนั้นอาจเป็นเพราะเขาเคยเป็นพวกฟาสซิสต์มาก่อน อย่างไรก็ตาม ริชาร์ดคิดว่าในฐานะที่ตัวเขาเองเป็นทหาร หน้าที่คือฆ่าศัตรู แต่เขาก็ไม่อาจเกลียดศัตรูของเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นฟาสซิสต์หรือเยอรมัน

...He did not like the hall porter since he had found him, one day, going through his bag,...It must be quite a difficult trade being an ex-Fascist. Maybe he (the porter) is not an ex-Fascist too...

I can't hate Fascists, he thought. Nor Krauts either, since unfortunately, I am a soldier.

..."Do I have to hate the Krauts because we kill them? Do I have

to hate them as soldiers and human beings?...

(Hemingway. 1950:175-176)

ริชาร์ดให้ทัศนะต่อไปว่า ทหารอาชีพหน้าขวามักลบลัทธิอาวูช แต่ฆ่าหลายสิ่งที่ไม่ได้ลัทธิอาวูชเลย "...My trade is killing armed men...But we have killed many things which were not armed." (Hemingway. 1950:63-64) เมื่อริชาร์ดบอกจำนวนคนที่เขาสายแขนงว่าเท่ากับ 122 คน ริชาร์ดถามว่าเขาไม่รู้สึกเสียใจหรือฝันร้ายบางเลยหรือ เขายังคงยืนยันว่าไม่รู้สึกเช่นนั้น ยอมแสดงถึงความคิดของเขาว่าเขากระทำตามหน้าที่

"How many you have killed?"

"One hundred and twenty-two sures..."

"You had no remorse?"

"Never."

"Nor bad dreams about it?"

"Nor bad dreams..."

(Hemingway. 1950:123)

สรุปทัศนะของริชาร์ดที่มีต่อความรับผิดชอบหน้าที่ในฐานะทหารว่า ทหารต้องทำตามหน้าที่รับผิดชอบ ทหารมีหน้าที่ทำลายศัตรู บางครั้งศัตรูอาจไม่ใช่คนที่ทหารเกลียด แต่ทหารก็จำเป็นต้องฆ่าเขา และการทำเช่นนั้นเป็นเพียงการปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเท่านั้น

3.4.1.2 ริชาร์ดเป็นผู้นับถือตนเอง มีความรอบคอบ ขาดสังเกตและระมัดระวัง ขณะที่เขาคู่กับริชาร์ดจนเพลิน ลืมสังเกตว่าคนที่นั่งในร้านซึ่งเป็นชาวอังกฤษออกไปตั้งแต่เมื่อไร เขาคิดว่าตัวเองประมาทเกินไป "He had been noticing nothing...I'll get killed sometime that way,...But it is damned careless."

(Hemingway. 1950:100)

ริชาร์ดคิดว่าตนเองที่เดินทางไปที่ตลาด ระหว่างนั้นเขาคิดถึงเรื่องอื่นๆไปตลอดจนถึงตลาดโดยไม่ได้สังเกตสิ่งใดๆซึ่งเขาคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ "...We are almost to the market now and you made it without hardly noticing. Hardly noticing is bad, he added." (Hemingway. 1950:189) และทหารต้องคนเขา

เมื่อรึนาถามว่าทำไมเขาจึงตื่นตั้งแต่เช้าเสมอ เขาตอบว่าเป็นนิสัยที่จะต้องทำตามหน้าที่

"...But why do you always wake so early?" "It is a business habit."

(Hemingway. 1950:160)

ริชาร์ดยังมีความระมัดระวังในเรื่องการวางตัว การมีบุคลิกภาพทั้งงานสมชายชาทิทหาร

"Now you have to shave and look at that face while you do it. Then you must get a hair-cut...You're a Colonel of Infantry, boy. You can't go around looking like Joan of Arc..." (Hemingway. 1950:169)

เขาคิดว่าเขาต้องมีวินัย ไม่ลักขโมย ไม่หยิบฉวยสิ่งของใดๆที่ไม่ใช่ของตนเอง โดยเฉพาะในระหว่างสงคราม

"I never stole anything...because I thought it was bad luck to steal, unnecessarily, in war..." (Hemingway. 1950:222)

ทหารต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นั่งกับบัญชาในทุกกรณี สิ่งนั้นเป็นวินัยของทหารประการหนึ่ง

"In our army you obey like a dog," the Colonel explained." (Hemingway. 1950:242) และ "Christ, I am opposed to the excessive butcher-bill, he thought. But you get the orders, and you have to carry them out." (Hemingway. 1950:188)

วินัยของทหารอีกอย่างหนึ่ง คือ ไม่นำความลับทางราชการทหารใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทาง เนื่องจากคนขนกระเป๋าในโรงแรมแถมคนกระเป๋าของเขาเมื่อเขาไม่อยู่ แต่บังเอิญกลับมาพบพอดี ริชาร์ดจึงบอกว่า

"Go on, boy, look through the rest of it. I don't carry any military secrets with my toilet articles."

(Hemingway. 1950:175)

ริชาร์ดเป็นทหารอาชีพมาตั้งแต่อยู่ในวัย 20 ปีเศษ และเป็นทหารมาตลอด 28 ปี เขายอมฝึกฝน จดจำและปฏิบัติตามวินัยของทหารโดยเคร่งครัด แม้แต่การมีวินัยต่อตนเองในค่านต่างๆ

3.4.2 หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ แสดงออกถึงความเป็นผู้รับผิดชอบต่อนหน้าที่โดยเคร่งครัดด้วยหนึ่ง เมื่อริชาร์ดชวนเขาค้มเหลาขณะพบกัน เขาปฏิเสธและย้ำขอความว่า "'But everyone must comply with his duty..." (Hemingway, 1950: 56) คนทุกคนต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ดังนั้น ยามสงครามเขาคงมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่เช่นกัน

เนื่องจากริชาร์ดเป็นนายทหารอาชีพ ดังนั้น เขาจึงแสดงทัศนคติอันมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และความมีระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดมาก ส่วนหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟนั้น แม้จะประพันธ์ให้พบาทอดที่สนทนากับเขาน้อย แต่ก็เห็นว่าเขามีความรับผิดชอบต่อหน้าที่สูง

4. ความยุติธรรม หมายถึง การมองความถูกต้อง ความร่มเย็นเป็นสุขของมนุษยชาติอย่างเสมอภาค และการไม่บิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะตนหรือเฉพาะกลุ่ม

4.1 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

หัวข้อนี้ตัวละครชายแสดงพฤติกรรมเพียงคนเดียวเท่านั้น คือ ไมค์ แคมป์เบล แต่เป็นทัศนะเรื่องความยุติธรรมในเชิงนิเสธ คือการมีพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง บิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อประโยชน์เฉพาะตนเท่านั้น เกี่ยวกับเหรียญกล้าหาญจากสงครามซึ่งผู้ที่ได้รับบัตรเชิญไปงานเลี้ยงอาหารค่ำจะประดับกัน รัชทายาทของอังกฤษจะเสด็จพระราชดำเนินร่วมด้วย แต่ไมค์ไม่เคยได้รับเหรียญดังกล่าว เขาจึงขอให้ช่างตัดเสื้อจัดหาเหรียญให้เขาด้วย ผลปรากฏว่าช่างตัดเสื้อหาเหรียญจำลองมาให้เขา พฤติกรรมเช่นนี้เป็นการหลอกลวง สร้างความเท็จขึ้นโดยไม่ยอมรับความจริงความถูกต้อง ถึงแม้ไมค์เล่าเรื่องของเขา

'One time there was this wopping dinner...and the cards said medals will be worn. So naturally I had no medals, and I stopped at my tailor's...So he got me some medals,...miniature medals,... and I put it in my pocket and forget it...

(Hemingway, 1950:102-103)

นั่นคือ สงครามสร้างเหรียญกล้าหาญได้ ทหารก็คิดสร้างเหรียญปลอมขึ้นมาด้วย เป็นการบิดเบือนความจริง เพื่อผลประโยชน์เฉพาะตน

4.2 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในหัวข้อนี้ ปรากฏเป็นสองลักษณะ คือ ความยุติธรรม ความถูกต้อง และความไม่ยุติธรรม ไม่ถูกต้อง โดยแสดงออกจากตัวละครต่อไปนี้

4.2.1 เฟรคเคอริก แสดงพฤติกรรมต่อความยุติธรรม ความถูกต้องของมนุษยชาติ และการไม่บิดเบือนความจริง

4.2.1.1 เฟรคเคอริกคิดว่า ระยะต้นของสงครามนั้นไม่น่ากลัว คล้ายกับสงครามในภาพยนตร์ อย่างไรก็ดีเขาปรารถนาให้บ้านเมืองอยู่ในภาวะปกติสุข ไม่มีสงคราม มีแต่ความร่มเย็นของมนุษยชาติ เขาจะได้เดินทางไปประเทศที่เขาต้องการไปได้ "It seemed no more dangerous to me myself than war in the movies. I wished to God it was over though...I wanted to go to Austria without war...I could go to Spain if there was no war." (Hemingway. 1977:31)

4.2.1.2 ในทัศนะของเฟรคเคอริก เห็นว่าเมื่อสหรัฐอเมริกาประกาศสงครามต่อเยอรมันแล้ว แม้จะไม่มีเหตุอันใดชักเยื้องกับประเทศออสเตรียซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับเยอรมัน ก็ไปสหรัฐอเมริกาควรประกาศสงครามต่อออสเตรียด้วย เพื่อคงความถูกต้องและยุติธรรมไว้ "I did not know what we had against Austria but it seemed logical that they should declare war on her if they did on Germany..." (Hemingway. 1977:59)

4.2.1.3 เฟรคเคอริกยอมเลือกความยุติธรรมและความถูกต้องมากกว่าการแสดงความเห็นแก่ตัวเอง ในกรณีที่เขาให้คนไปนั่งจองที่นั่งบนขบวนรถไฟก่อนที่ตัวเขาจะไปถึงสถานีเป็นเวลานาน และรถไฟก็เต็มไปด้วยผู้คน เมื่อเฟรคเคอริกมาถึงและจะนั่งก็มีรอยเอกทหารปืนใหญ่คนหนึ่งชักชวนไม่ยอม เนื่องจากทุกคนในรถต่างต้องการนั่ง และ

ไคมารอนานแล้ว เฟรดเคอริกจึงยอมสละที่นั่ง เพื่อความถูกต้องยุติธรรม

'You have no right to do that. I was here two hours before you come.'

...

I...could feel the whole compartment against me. I did not blame them. He was in the right...

(Hemingway. 1977:116-117)

ในภาวะสงครามความยุติธรรมและความไม่ยุติธรรมปรากฏให้เห็นควบคู่กันไป แม้ยามที่บานเมืองเป็นปกติสุข สองสิ่งนี้ก็ยังคงคู่กันตามธรรมชาติ ดังนั้น เฟรดเคอริกเองก็ได้ประสบทั้งสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นความถูกต้อง เป็นข้อเท็จจริง และขณะเดียวกันสิ่งที่เขาคิดว่าไม่ถูกต้อง ไม่ยุติธรรม ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงก็ปรากฏกับเขาด้วย ดังนั้น

เมื่อเฟรดเคอริกได้รับบาดเจ็บ และมีชาวอังกฤษช่วยนำเขาขึ้นรถพยาบาลร่นแรกไปส่งยังโรงพยาบาลสนาม แต่เฟรดเคอริกเห็นว่ายังมีคนอื่น ๆ ที่อาการหนักมากกว่า ควรจะได้รับความช่วยเหลือเร่งด่วนกว่า เขาจึงบอกว่าเขาขอได้ แต่ชาวอังกฤษผู้นั้นไม่เห็นด้วยกับการเสียสละนี้ บอกว่ามีโอกาสที่จะทำได้อีกควรทำ แม้จะต้องพลได้ก็ตาม แล้วเขาก็บอกกับเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องว่า เฟรดเคอริกเป็นบุตรชายประธานาธิบดีบารัก เป็นลูกชายคนเดียวของทหารอเมริกันบาง ในที่สุดก็สามารถลัดคิวการรอคอยให้เฟรดเคอริกได้

นับว่า ความไม่ยุติธรรมตอนบาดเจ็บคนอื่น ๆ และความไม่ถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง รวมทั้งการกล่าวเท็จทำให้เฟรดเคอริกได้รับการรักษาพยาบาลอย่างรวดเร็ว

...'Don't be a bloody hero.'...He is the legitimate son of President Wilson... I have brought him(Frederick) in, the tall Englishman" said in Italian. The only son of the American Ambassador... He bent over me. 'I'll look up their adjutant to do your papers and it will go much faster.'...'

(Hemingway. 1977:47)

เฟรดเคอริกได้รับบาดเจ็บจากการถล่มยิงด้วยกระสุนปืนใหญ่ของฝ่ายตรงกันข้ามใกล้เมืองพลาวา และขณะที่เขารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลสนาม รับผิดชอบพร้อมกับบอกว่า เฟรดเคอริกได้รับการเสนอชื่อให้รับเหรียญกล้าหาญ เฟรดเคอริกเห็นว่าตัวเขา

ไม่ได้สร้างวีรกรรมอะไรที่จะเหมาะกับการมอบเหรียญ เพราะเวลาวิกฤตินั้นเขากับลูก
น้องกำลังรับประทานอาหารอยู่ นอกจากนี้เขายังไม่โกช่วยเหลือใครเลย เพราะตัวเอง
ก็เคลื่อนไหวไม่ได้

'...They want to get you the medaglia d'argento...'

'What for?'

'Because you are gravely wounded. They say if you can prove
you did any heroic act you can get the silver...'

'No,' I said. 'I was blown up while we were eating cheese.'...

'I didn't carry anybody. I couldn't move.'

(Hemingway, 1977:50)

ก่อนหน้านี้ วินดีก็ยังบอกว่าจะไปพบชาวอังกฤษที่ช่วยเหลือเฟรคเคอริกให้เข้า
โรงพยาบาลได้ เพื่อให้เขาขอเหรียญกล้าหาญให้แก่เฟรคเคอริก เฟรคเคอริกก็ยืนยันว่า
อังกฤษคงไม่ให้เหรียญใครง่าย ๆ เป็นแน่

'...I will go see that English and he'll get you an English
medal.'

'They don't give them like that.'

(Hemingway, 1977:51)

ต่อมา ระหว่างการรักษาพยาบาลอยู่ในโรงพยาบาลที่มีลาน เฟรคเคอริกได้รู้จัก
ร้อยโทเอ็ดทอเร มอเร็ตติ ซึ่งถามเขาเรื่องเหรียญกล้าหาญว่า เขาได้ข่าวเรื่อง
เฟรคเคอริกจะได้รับเหรียญจึงอยากถามว่า ถ้าสักวีรกรรมนั้นจะเห็นเช่นใด เฟรคเคอริก
ก็ยืนยันว่าเขาไม่รู้อะไร

'I hear you're going to get the silver medal,' Sttore said to
me. 'What kind of citation you going to get?'

'I don't know. I don't know I'm going to get it.'

(Hemingway, 1977:89)

ก่อนหน้านี้ เอ็ดทอเรยังพูดถึงเรื่องเหรียญกล้าหาญอีก เฟรคเคอริกยังคงตอบ
ว่าเขาไม่รู้ว่าเขาจะได้เหรียญดังกล่าว "'I don't know I'll get it.'" (Hemingway,
1977:91)

จากการสนทนาข้างต้นนี้ อาจสรุปความคิดของเฟรคเคอริกได้ว่า เขาคิดว่า

ตัวเองไม่ได้สร้างวีรกรรมเหมาะสมกับที่จะมีการมอบเหรียญกล้าหาญ เขาจึงรู้สึกว่าการมอบเหรียญกล้าหาญนั้นไม่ถูกต้องของจริงกับความเป็นจริง

เฟรดเคอร์ริกสนทนากับจอร์จ จอร์จเมื่อเขาไปถึงแนวหน้าเพื่อแลกเปลี่ยนหน้ากับจอร์จ เขาถามถึงการขาดแคลนอาหารในแนวหน้า จอร์จบอกว่ากองทหารในแนวหน้ามีอาหารอุดมสมบูรณ์ แต่หน่วยสนับสนุนการรบอื่นๆได้รับอาหารไม่มาก ทั้งๆที่นั่นจะมีอาหารมากพอ ตัวเขาเองเป็นคนกินจึงรู้สึกว่าการขาดอาหารไม่จริง ถึงแม้มีความไม่ถูกต้องที่ใดสักแห่ง เฟรดเคอร์ริกคิดว่าอาจมีคนแอบนำอาหารไปขายที่อื่น

'Has the food really been short?'

'I myself have never had enough to eat but I am a big eater...The mess is average. The regiments in the line get pretty good food but those in support don't get so much. Something is wrong somewhere. There should be plenty of food.'

'The dogfish are selling it somewhere else.'

'...It is very bad for the soldiers to be short of food...'

(Hemingway. 1977:132-133)

เฟรดเคอร์ริกมีความเห็นว่าการใช้คำนามธรรมบางคำในการติดต่อสื่อสารนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง และบิดเบือนความจริง เพราะความหมายของคำดังกล่าวไม่อาจเป็นจริงได้เลย ในที่สุดก็จะมีเพียง คำที่เป็นข้อสัจพจน์เท่านั้นที่คงความหมายอยู่ได้ คำนามธรรม เช่น ความศักดิ์สิทธิ์ (sacred) ความรุ่งโรจน์ (glory) ความเสียสละ (sacrifice) เกียรติยศ (honour) ความกล้าหาญ (courage) หรือวลี "โดยเปล่าประโยชน์" (in vain) เป็นตัวอย่างคำที่เขายกขึ้นมาประกอบความคิดของเขา เขาเห็นว่า จากประสบการณ์ในชีวิตของเขา เขาไม่เคยพบสิ่งใดที่ศักดิ์สิทธิ์ และสิ่งที่มีความรุ่งโรจน์ก็ไม่มี ความรุ่งโรจน์ การเสียสละก็เปรียบได้ดังคอกสัตว์ชั่วคราวในชิคาโก ซึ่งจะกลายเป็นเพียงซากสัตว์ที่ไม่มีกิจการซื้อขายกัน

...I was always embarrassed by the words sacred, glorious, and sacrifice and the expression in vain. We had heard them, and had read them, ... now for a long time, and I had seen nothing sacred, and the things that were glorious had no glory and the sacrifices were like the stockyards at Chicago if nothing was done with the meat except to bury it. There were many words that you could not stand to hear and finally only the names

of places had dignity...Abstract words such as glory, honour, courage, or hallow were obscene...

(Hemingway, 1977:133)

4.2.2 เอ็ดทอเว มอเร็ตติ ได้แสดงทัศนะในด้านความยุติธรรม ความถูกต้อง กับความไม่ยุติธรรม ไม่ถูกต้อง ดังต่อไปนี้

เกี่ยวกับความถูกต้องยุติธรรมในการเลื่อนยศของทหาร เอ็ดทอเว เห็นว่าการจะเป็นนายทหารยังต้องมีฐานะระดับรองร้อย(ร้อยเอก) หรือระดับกองพล(นายพล)นั้นจำเป็น ต้องมีความรอบรู้อย่างกว้างขวางซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

'You(Frederick) can't be a captain because you don't know the Italian language well enough,' Ettore said. '...You got to have an education to be a captain...'

...
'No, I(Ettore) don't know enough to be a general. A general's got to know a hell of a lot. You guys think there ain't anything to war...'

(Hemingway, 1977:90)

เอ็ดทอเว เองก็ได้พบกับความไม่ยุติธรรมเช่นกัน กรณีที่เขาตั้งใจปฏิบัติภารกิจจนถึงขั้นสมควรได้รับเหรียญกล้าหาญมากมาย แต่แล้วพิธีมอบยศจนักรรรมของเขาผ่านการอนุมัติเพียงฉบับเดียวเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจาก หากการรบไม่ประสบความสำเร็จเหรียญทั้งหลายก็จะถูกเก็บไว้ ไม่มีการมอบให้เช่นกัน

'...Believe me, I got to work for my decorations.'

...
'I've got the bronze twice and three silver medals,' said Ettore. But the papers on only one have come through.'
'...When the action isn't successful they hold up all the medals.'

(Hemingway, 1977:89)

ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์ได้ให้บทบาทแก่ตัวละครเอกชายที่มีความยึดมั่นต่อความยุติธรรม และความถูกต้องอย่างจริงจัง เฟรดเคอริคไม่ชอบสงคราม เพราะทำให้ไม่อาจเดินทางไปในประเทศต่างๆ ได้ตามต้องการ เขาไม่เห็นด้วยกับการเอาเปรียบผู้อื่น ดังกรณี การเข้าพบแพทย์เมื่อได้รับบาดเจ็บ แม้แต่เรื่องหนึ่งบนรถไฟ เขาก็เลือกความ

ถูกต้อง ในขณะที่เดียวกันเขาก็ทำหิการทุจริตและความไม่เสมอภาคด้านสวัสดิการทหาร รวมทั้งการใช้ชื่อนามธรรมที่ไม่อาจเป็นจริงได้ในการกล่าวสุนทรพจน์ สำหรับเรื่องเหรียญกล้าหาญนั้น ผู้ที่ได้รับควมมีวีรกรรมเหมาะสม ตัวละครชายอีกคนหนึ่งซึ่งแสดงทัศนะยี้คมั่นในความถูกต้องเหมาะสม คือ เอ็คคอเร ซึ่งแสดงทัศนะเกี่ยวกับการเลือกยศทหาร ตัวเขาเองก็เคยพบกับความไม่ยุติธรรมเรื่องเหรียญกล้าหาญ

4.3 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อความยุติธรรม ปรากฏดังนี้

4.3.1 โรเบิร์ต จอร์แกน แสดงเหตุผลที่เขาเข้าร่วมรบในสงครามกลางเมืองว่า ที่เขาสนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐก็เพราะเขามีความศรัทธาต่อระบบสาธารณรัฐ ซึ่งถ้ามันจะถูกทำลายไป เขายอมทนไม่ได้ และทุกคนที่เชื่อมั่นต่อระบบนี้ก็ยอมทนไม่ได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในการรบในสงครามนี้ เขาจำต้องยึดถือวินัยของกลุ่มคอมมิวนิสต์ เพราะเห็นว่าป็นวิธีที่ดีที่สุด

...and he believed in the Republic and that if it were destroyed life would be unbearable for all those people who believed in it. He was under Communist discipline...the Communists offered the best discipline and the soundest...for the prosecution of the war. He accepted their discipline for the duration of the war... they were the only party whose program and whose discipline he could respect.

(Hemingway. 1940:163)

ความเชื่อมั่นต่อระบบสาธารณรัฐ และคัดค้านระบบเผด็จการนั้น โรเบิร์ตมีทัศนะดังกล่าวนี้อย่างชัดแจ้งเขาเข้าใจความหมายของเผด็จการ ซึ่งเขาได้บอกมารีอาเมื่อเขากล่าวว่าเขาเป็นคอมมิวนิสต์หรือ เขาปฏิเสธและบอกเธอว่า เขาต่อต้านเผด็จการทั้งพ่อและปู่ของเขาที่เป็นผู้นิยมระบบสาธารณรัฐมาตลอดชีวิต "'No I am an anti-fascist...Since I have understood fascism...for nearly ten years...My father was a republican all his life. Also my grandfather,...'" (Hemingway. 1940:66)

รอมิเรตแสดงพฤติกรรมให้ปรากฏว่าเขาเป็นมนุษย์ที่มีความยุติธรรม ความถูกต้อง
เขารังเกียจและสาปแช่งความโลภ ความคดโกง และความเห็นแก่ตัวของผู้บริหารประเทศ
ที่ทำให้พลเมืองของชาติต้องตกอยู่ในภาวะที่ลำบาก

...God pity the Spanish people. Any leader they have will muck them
...Muck all the insane, egotistical, treacherous swine that have
always governed Spain and ruled her armies. Muck everybody but the
people...He could not bear to be unjust. He hated injustice as he
hated cruelty...

(Hemingway. 1940:370)

รอมิเรตไม่คิดทำการรบในสงครามด้วยความรักชาติเป็นแต่เพียงอย่างเดียว
แต่เขาทำในสิ่งที่เห็นสมควร เพื่อความถูกต้อง เพื่อช่วยคำจูนคนยากจนทั่วโลก เพื่อต่อต้าน
การเผด็จการทุกรูปแบบและเพื่อโลกใหม่ของมนุษยชาติในอนาคตที่ดีของเขา แม้การรบหนานมา
จะทำให้เขาเหนื่อยล้า ว่างเหงา จิตใจไม่เป็นปกติ และไม่สะดวกสบาย ความรู้สึก
มุ่งมั่นต่ออุดมคติของเขายังคงอยู่ และเขาคิดว่าเขาทำถูกต้องเหมาะสมแล้ว เป็นความ
ภาคภูมิใจซึ่งปราศจากความเห็นแก่ตัวใดๆ

...you did there was to do and knew that you were right...and
you fought for all the poor in the world, against all tyranny,
for all the things that you believed and for the new world you
had been educated into...And the feeling of the summer and the
fall was buried deep under tiredness, sleepiness, and nervousness
and discomfort. But it was still there...It was in those days...
that you had a deep and sound and selfless pride -

(Hemingway. 1940:236)

รอมิเรตยังคงมีความโกรธแค้นพิชโลเช่นสามัญชนทั่วไป เมื่อการระเบิดสะพาน
ทำให้อันเซลโมเสียชีวิต เขาคิดว่าพิชโลไม่ยอมเกรงมือระเบิดสะพานที่เขาเตรียมไว้
ไปทิ้งไว้ บอมจะไม่ยอมเสียชีวิตในการนี้แน่นอน ความโกรธเกิดกับเขาลึกๆเดียว
แล้วเขาก็ได้คิดว่า ในการทำสงครามกันนั้นควรที่จะขจัดอัตตะให้หมดสิ้น "...he began
to...let the hate go out...once you got rid of your own self, the always
ridding of self that you had to do in war. Where there could be no self.
Where yourself is only to be lost..." (Hemingway. 1940:447) ดังนั้นรอมิเรต

จึงมีความมุ่งมั่นในการรบเพื่อผดุงความยุติธรรม และความถูกต้องต่อมวลมนุษย

แม่แก่ในวาระสุดท้ายของชีวิต รอเบิร์ตต้องนอนรอความตาย หลังจากที่ได้
ระเบิดสะพานแล้ว และบอกให้ทุกคนเดินทางไปหาที่ปลอดภัยแล้ว โดยที่เขาไม่อาจไปช่วย
ได้ เขาก็ยังคิดว่า เขาโครบเพื่ออุดมคติของเขา และถ้าฝ่ายสาธารณรัฐมีชัยชนะในการ
ต่อสู้ครั้งนี้ ก็ยอมทองชนะทุกแห่งในโลก การต่อสู้เพื่ออุดมคตินี้คงกล่าวขานมกมก และโลก
ก็จะน่าอยู่ทีเดียว "I have fought for what I believed in for a year now. If
we win here we will win everywhere. The world is a fine place and worth
the fighting for..." (Hemingway, 1940:467)

นอกจากนี้รอเบิร์ตยังได้พบเห็นความไม่ยุติธรรม ไม่ถูกต้อง ที่เกิดในโรงแรม
เกย์ลอร์ด ซึ่งเป็นเสมือนกองบัญชาการของรัสเซียซึ่งให้การสนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐอยู่
ที่นั่นแต่ความหรูหรา อาหารชั้นดี และการพูดแบบเยาะหยันที่ไม่เข้ากับสภาวะสงคราม
ในขณะนั้น "He had not liked Gaylord's, the hotel in Madrid the Russians
had taken over, when he first went there because it seemed too luxurious
and the food was too good for a besieged city and the talk too cynical
for a war..." (Hemingway, 1940:228)

4.3.2 อันเซลโม เป็นบุคคลหนึ่งที่ต่อสู้และสร้างศรัทธาเพื่อความยุติธรรม
ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว และมีความตั้งใจต่อการดำรงชีวิตของมนุษยชาติด้วย เมื่อพา
พัลโลมาพบกับรอเบิร์ตเป็นครั้งแรก พัลโลปฏิเสธความร่วมมือกันที่รู้ว่าจะมีการระเบิด
สะพาน อันเซลโมจึงพูดเพื่อให้พัลโลคำนึงถึงความถูกต้องและส่วนรวม "...How we come
for something of consummate importance and thee, with thy dwelling place
to be undisturbed, puts thy fox-hole before the interests of humanity..."
(Hemingway, 1940:11)

เมื่อรอเบิร์ตขอให้อันเซลโมไปเผ่ายามใกล้ถนน อันเซลโมมองเห็นฝ่ายตรงกันข้าม
และคิดว่า เขาหรือเราก็คงเป็นคนเหมือนกัน มีเพียงคำสั่งเท่านั้นที่เป็นตัวบังคับให้ต้องอยู่
กับคนละฝ่าย เราเรียกเราว่าเป็นพวกเบ็ดเตล็ดจริงๆ แต่แท้จริงแล้ว คนเหล่านั้นก็

เป็นคนจนเช่นเดียวกันกับเรา ไม่ควรจะต้องมาต่อสู้กันเลย

...I have watched them all day and they are the same men that we are...It is only orders that come between us. Those men are not fascists. I could call them so, but they are not. They are poor men as we are. They should never be fighting against us...

(Hemingway. 1940:192-193)

ความศรัทธาอันมั่นคงที่อันเชลโมมีต่อระบบสาธารณรัฐนั้น เป็นการยืนยันความคิด
ที่ของการมองความถูกต้อง และยุติธรรมไม่ปรากฏในคนทุกคนชั้น ความมุ่งมั่นอันเชลโม
มีมานับตั้งแต่คนจนจบ แสดงว่าเขารักษาความถูกต้องและความยุติธรรมที่เขายึดถือไว้ได้
ตลอดเวลาไม่สูญสลาย

...But one thing I have that no man nor God can take from me and that is that I have worked well for the Republic. I have worked hard for the good that we will all share later. I have worked my best from the first of the movement and I have done nothing that I am ashamed of.

(Hemingway. 1940:197)

4.3.3 การคอฟ บลือชาวรัสเซียเชื้อโคแสดงทัศนะและพฤติกรรมต่อ
ความไม่ยุติธรรม ไม่ถูกต้อง เพื่อการปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติของเขา คือ
ในขณะนั้นรัสเซียยังไม่แสดงให้เห็นชัดว่าโคเขาแทรกแซงและช่วยเหลือฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ
แต่ที่จริงโคส่งคนมาช่วยเหลือบ้างแล้ว คอฟที่มีคนรัสเซียมากเจ็บอยู่ในความทุกข์แสบสามคน
เขาจำต้องให้ยาพิษแก่คนทั้งสาม เมื่อตายแล้วก็เปลื้องเสื้อผ้าจนหมด เพื่อทำลายหลักฐาน
ว่าไม่ใช่ชาวรัสเซีย การทำลายชีวิตของคนชาติเดียวกันเพราะต้องการบิดเบือนข้อเท็จจริง
นั้น ย่อมนับเป็นความอยุติธรรมต่อ ^{เพื่อนร่วมชาติ} ซึ่งไม่ได้เฉลียวใจว่ามิตรจะกลายเป็นศัตรู

...He(Karkov) had three wounded Russians in the Palace Hotel for whom he was responsible...it was of the greatest importance that there should be no evidence of any Russian intervention to justify an open intervention by the fascists, it was Karkov's responsibility that these wounded should not fall into the hands of the fascists in case the city should be abandoned...Karkov was to poison them to destroy all evidence...No one could prove from the bodies of three wounded men...Nothing proved a naked dead man was a Russian. Your nationality and your politics did not show when

you were dead.

(Hemingway, 1940:227-238)

ผู้ประพันธ์เรื่องได้สร้างให้ตัวละครเอกในเรื่องนี้มีความยึดมั่นต่ออุดมการณ์ เพื่อมนุษยชาติทั้งปวง โดยผูกความถูกต้องและยุติธรรมต่อมนุษยชาติทุกชนเผ่าทั้งโลก เพื่อสร้างความหัดเทียมกันใหม่ เกิดขึ้นและต่อต้านเผด็จการ การกระทำของตัวละครเอกได้เสียสละแม้แก่ชีวิต และบทบาทที่ตัวละครประกอบคืออันเซลโม ได้แสดงให้เห็นเช่นเดียวกัน และเพราะเขาไม่มีความผูกพันใดๆในชีวิตแล้ว เขาจึงอุทิศตัวเพื่อความถูกต้องต่อมนุษยชนทั่วหน้าได้เต็มที่ ส่วนการก่อกวนนั้น เขาได้สร้างความยุติธรรมต่อเพื่อนร่วมชาติเดียวกันกับเขา เพียงเพื่อทำลายหลักฐานและบิดเบือนข้อเท็จจริง โดยที่เพื่อนไม่มีโอกาสรู้ตัวเลย แม้การกระทำนั้นจะมุ่งผลประโยชน์ของชาติเป็นใหญ่ก็ตาม

4.4 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ทัศนะของตัวละครชายที่ต่อความยุติธรรมในภาวะสงครามนั้น ปรากฏที่ตัวละครเอกชายคนเดียว คือ

ริชาร์ด แลงเตเวล แสดงทัศนะที่เขาไม่พอใจสงครามในตัวข้อออกมาในเชิงลบ แม้สงครามเกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ต้องการเรียกร้องความยุติธรรม ความถูกต้อง และความเสมอภาค และฝ่ายที่คิดว่าเสียเปรียบต้องการแสดงความไม่เป็นจริงอันน่าตำหนิให้ประจักษ์ แต่แล้วในทัศนะของริชาร์ด เขายังคงเห็นว่า ไม่มีความยุติธรรมในการสงคราม และยังคงมีการบิดเบือนความจริง สร้างความเท็จเพื่อประโยชน์ของคนหรือของกลุ่มอยู่

ริชาร์ดคุยกับภริยาถึงเรื่องการกล่าวเท็จ และเขากล่าวว่านายพลแพตตัน เป็นผู้ที่ไม่เคยกล่าวความจริงเลยในชีวิต "...I was thinking just now of a man named Georgie Patton who possibly never told the truth in his life."

(Hemingway, 1950:116)

ริชาร์ดเสริมด้วยว่า ถ้าเขาเป็นคนรอบโกหกเช่นคนอื่นๆละก็ เขาต้องมีศึเป็นนายพลเอกแล้ว แต่เขาไม่รอบการกล่าวเท็จเพื่อประโยชน์ของตัวเอง "If I had

lied as others did, I would have been a three-star general.'" (Hemingway. 1950:117)

ริชาร์ดเล่าถึงการสู้รบที่ไม่แน่นอนเป็นวีรกรรมทางการทหารว่า ฝ่ายพันธมิตรต่อสู้
ข้าศึกซึ่งถูกโจมตีทางอากาศเสียหายนับเป็นมากก่อน จนกระทั่งไม่อาจใช้เครื่องมือสื่อสาร
ใดแล้ว การทำลายฝ่ายศัตรูหลายกองพลครั้งนั้นจึงไม่ตรงกับความเป็นจริง

"We were fighting a beaten enemy whose communications had been destroyed. We destroyed many divisions on paper, but they were ghost divisions. Not real ones. They had been destroyed by our tactical aviation before they ever got up."

(Hemingway. 1950:123)

และปรากฏว่า ในการรบครั้งหนึ่ง ฝ่ายเยอรมันไม่ได้โจมตีการป้องกันสะพาน แต่
กลับเป็นเสมือนสำนักงานเป็นส่วนใหญ่ "...we threw the Germans, living and
dead, who had defended the bridge, into the Seine River,...They were
nearly all office workers, I believe." (Hemingway. 1950:140)

ริชาร์ดเล่าว่า บรรดานายพลที่เขียนบันทึกความทรงจำทั้งหลายไม่ได้พูดความจริง
มีแต่ นายทหารชั้นผู้น้อยกับกองร้อย(ร้อยเอก)เท่านั้น ที่รู้ความเป็นจริงและสามารถบอกผู้อื่น
ได้ถูกต้องที่สุด

"...Much of what I say is unjust. But it is truer than the things that you will read in Generals' memoirs. After a man gets one star, or more, the truth becomes as difficult for him to attain as the Holy Grail was in our ancestors' time."

...

"Now Captains,...they know the exact truth and they can mostly tell it to you..."

(Hemingway. 1950:145)

ริชาร์ดยังเห็นความไม่ยุติธรรม และไม่ถูกต้องจากการที่นายพลหนึ่งเลื่อนยศเหนือ
นายทหารที่มีความสามารถหลายคน ด้วยการให้เลขเพียบายเพื่อให้มาซึ่งลาภยศนั้น
นายพลผู้นั้นเคยทำให้องทหารถูกโจมตีด้วย

"...You know, in our army once, a general officer through chicanery obtained the plan of the maneuver. He anticipated every move of the enemy force and comported himself so brilliantly that he was promoted over many better men. And that was why we got smacked one time..."

(Hemingway. 1950:217)

ริชาร์ดแห่งเครื่องแบบโดยมีเสื้อกันฝนซึ่งกันไค้เคลมอย่างเดี่ยวคลุมทับไปทั่ว
เขาระลึกถึงการทุจริตในกิจการด้านสวัสดิการทหารโดยกลุ่มบุคคลที่รับนิคม ซึ่งทำให้เพียง
เพื่อผลประโยชน์เฉพาะของคน ไม่ถึงความถูกต้องเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม กรณี
เช่นนี้ คงต้องมีมากกว่านี้

...Everyone in the gondola looked cold and the Colonel thought, I wish I could issue these wind-proof coats to everyone on board. God, and every officer that ever wore one, knows they are not water-proof, and who made the money out of that one?...But I suppose some able jerk has his boy in Groton now, or maybe Canterbury, where the big contractors' boys go, because our coats leaked...There probably wasn't only one...there must be very many...

(Hemingway. 1950:184-185)

ริชาร์ดได้แสดงทัศนคติในเชิงลบทั้งหมดต่อพฤติกรรมของนายทหารระดับสูงที่มักเป็น
ความจริงเพื่อประโยชน์ส่วนตน การเขียนบันทึกความทรงจำที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงของ
บรรดานายพล การสร้างสถานการณ์เพื่อการเลื่อนยศ รวมทั้งการทุจริตด้านสวัสดิการของ
ทหาร แสดงว่าเขาได้คำนึงถึงความผิดและการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่ยุติธรรมทั้งหลาย

5. ความขัดแย้ง หมายถึง ความไม่พ้องกันหรือตรงกันข้ามในด้านพฤติกรรม
ของตัวละคร เช่น ความไม่พ้องกันในด้านความคิดในหมู่คณะเดียวกัน ในระหว่างผู้
บริหารกองทัพกับผู้นับถือการรบ และระหว่างฝ่ายที่สู้รบกัน

5.1 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ตัวละครเอกชาย คือ เจค บาวซ์ ได้บรรยายภาพในอดีตซึ่งเป็น
ความขัดแย้งระหว่างพฤติกรรมของนายทหารระดับสูงกับความเป็นจริงที่ลูกน้องกำลัง เป็นอยู่

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเจกเอง เมื่อเขาได้รับบาดเจ็บระหว่างสงครามและต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล นายทหารยศพันเอกคนหนึ่งได้รับมอบหมายให้มาเยี่ยมทหารที่บาดเจ็บ นายทหารผู้นี้กล่าวคำพูดซึ่งได้รับการบอกเล่ามาอีก โดยเรียกเจกว่าชาวอังกฤษและยกย่องว่า เจกเป็นวีรบุรุษเสียสละยิ่งกว่าชีวิต ทั้งๆที่เจกนอนป่วยอยู่ ทำให้เจกรู้สึกขบขันกับสุนทรพจน์อันซัดเซงนี้ แสดงความบริหารจัดการระดับสูงสร้างความขัดแย้งโดยไม่รับรู้ความจริงด้วยตนเองเกี่ยวกับเรื่องของลูกน้อง

...The old grievance. Well, it was a rotten way to be wounded and flying on a joke front like the Italian. In the Italian hospital we were going to form a society. It had a funny name in Italian...the liaison colonel came to visit me...I was all bandaged up. But they had told him about it. Then he made that wonderful speech: 'You, a foreigner, an Englishman (any foreigner was an Englishman), have given more than your life.' What a speech! I would like to have it illuminated to hang in the office...

(Hemingway. 1961:28)

5.2 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ตัวละครชายที่แสดงทัศนคติในหัวข้อนี้ คือ

5.2.1 เฟรดเคอร์ริก เอนรี

5.2.1.1 เฟรดเคอร์ริกบรรยายให้เห็นภาพที่ขัดแย้งกันในการเดินทางของทหาร ทหารชั้นผู้น้อยเดินแถวตามกลางสายฝน โคลนตม พร้อมควายสัมภาระมากมาย แขนายทหารระดับบังคับบัญชาจูงรถขนตมาอย่างสะดวกสบาย และยังทำให้โคลนกระเด็นใส่ทหารชั้นผู้น้อยอีกด้วย

...the trucks splashed mud on the road and the troops were muddy and wet in their capes; their rifles...There were small grey motor cars that passed going very fast; usually there was an officer...and more officers in the back seat. They splashed more mud than the camions even...

(Hemingway. 1977:7-8)

5.2.1.2 แม้อยู่ในเมืองกอร์ซีย ทหารก็ต้องสวมหมวกและพกอาวุธ ซึ่งเฟรดเคอร์ริกเห็นว่า นอกจากจะไม่สะดวกแล้วยังเป็นภาพที่ขัดแย้งกับการดำเนินชีวิตของพลเรือนที่ไม่ได้อพยพออกจากเมืองด้วย ตัวเขาเองนั้นถึงแม้จะเคยชินกับการพกปืนแล้ว แต่ก็ยังคงเกิดความละอายเมื่อพบคนที่พูดภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับเขา

...We are supposed to wear steel helmets even in Gorizia but they were uncomfortable and too bloody theatrical in a town where the civilian inhabitants had not been evacuated...and then the ridiculousness of carrying a pistol at all came over me and I soon forgot it and carried it...with no feeling at all except a vague sort of shame when I met English-speaking people...

(Hemingway. 1977:25)

5.2.1.3 มีกองทหารเดินทางผ่านบริเวณที่เฟรดเคอร์ริกนั่งอยู่ เนื่องจากอากาศร้อนทหารหลายคนจึงไม่สวมหมวกเหล็กแต่ถือไว้ เพราะหมวกมีขนาดใหญ่เกินไป แต่ในขณะที่เดินกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทุกคนกลับสวมหมวกซึ่งมีขนาดพอเหมาะกว่า

"...The men were hot and sweating. Some wore their steel helmets but most of them carried...Most of the helmets were too big...The officers all wore helmets; better fitting helmets." (Hemingway. 1977:28) สภาพเช่นทหารเยอรมันระดับผู้น้อยก็ประสบเช่นเดียวกัน คือ หมวกที่สวมอยู่มีขนาดไม่พอดีกับศีรษะ

"...we could see German helmets moving. Their helmets came low down over their foreheads and the side of their faces..." (Hemingway. 1977:152)

5.2.1.4 เฟรดเคอร์ริกเล่าว่า ในฤดูใบไม้ร่วงระหว่างที่เขาพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลที่มิลานนั้น เกิดการจลาจลต่อต้านสงครามในเมืองถึงสองครั้ง และที่เมืองตูรินก็มีการจลาจลรุนแรงด้วย "...There were riots twice in the town against the war and bad rioting in Turin..." (Hemingway. 1977:98)

5.2.1.5 บริเวณแนวหน้าที่เฟรดเคอร์ริกไปรับงานแทนจิโนเป็นเทือกเขาชายแดนอิตาลี-ออสเตรีย ซึ่งเฟรดเคอร์ริกแสดงความทักท้วงไม่เห็นด้วยกับการสู้รบในภูมิภาคนี้ เช่น ฝ่ายหนึ่งยึดเขาไวส์กอสซิง อีกฝ่ายหนึ่งยึดเขาอีกลูกหนึ่ง ครั้นจะรบกัน ทั้งสอง

ฝ่ายก็ตกลงจากเขา นับเป็นความขัดแย้งค่านิยมวิถีและค่านิยมภูมิ "...I did not believe in a war in mountains...You pinched off one mountain and they (Austrians) pinched off another but when something really started everyone had to get down off the mountains." (Hemingway, 1977:132)

ในการสนทนาเดียวกันนี้ เฟรคเกอร์ริคเห็นพ้องกับจีโนที่ว่า แผนการรบนั้นไม่อาจใช้โดยลทามหลักเกณฑ์ ถ้าเป็นการรบในประเทศของตัวเอง

'...you can work out military problems clearly when you are fighting in somebody else's country.'

'Yes,' I agreed, 'when it is your own country you cannot use it so scientifically.'

(Hemingway, 1977:132)

5.2.1.6 การเดินทางระหว่างตอนกำลังกลับนั้น รดทิกหล่ม เฟรคเกอร์ริคสั่งให้ทหารชายศัสีบเอกสองคนซึ่งขอโดยสารมาด้วย ลงจากรถและช่วยแก้ปัญหาการติดหล่มแก่ทหารทั้งสองไม่ยอมทำและแย้งว่า เฟรคเกอร์ริคไม่อาจออกคำสั่งกับพวกเขาได้ เพราะมีโซนายทหารผู้บังคับบัญชาของเขา "'We have to go on. In a little while you will be cut off. You can't order us. You're not our officer.'" (Hemingway, 1977:146-147)

พฤติกรรมเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า วินัยของทหารที่ว่า ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาไม่อาจใช้โดยลแม้ในยามสงคราม ทหารสองคนนี้ยึดความถูกต้องการส่วนตัวมากเกินไป ในขณะที่คนอื่นต่างช่วยกันเพื่อที่จะได้เดินทางต่อไปได้ แต่สองคนนี้ก็กลับมีพฤติกรรมขัดแย้ง

5.2.1.7 ในการสงครามนั้น แน่นอนว่าฝ่ายตรงข้ามกันย่อมทำร้ายล้างซึ่งกันและกัน แต่ปรากฏว่า ฝ่ายเดียวกันอาจฆ่าหรือทำร้ายกันได้ด้วย และนับเป็นอันตรายยิ่ง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อเฟรคเกอร์ริคกับลูกน้องหลงทาง ท้อมา พวกเขาถูกยิงทำให้ลูกน้องคนหนึ่งเสียชีวิต เฟรคเกอร์ริคและพวกแน่ใจว่ายังไม่ใช่ฝ่ายตรงข้ามกัน แต่เป็นคนอิตาเลียนด้วยกัน และเขากำลังตกอยู่ในอันตรายจากฝ่ายอิตาเลียนเสียมากกว่าจากฝ่าย

เยอรมันหนึ่ง เป็นศัตรูเสียอีก

...We all started down the embankment. A shot was fired at us... Two more shots came from the thick brush and Aymo,...,lurched, tripped and fell face down...He died while I was stopping up the two holes...

'They weren't Germans,' I said. 'There can't be any Germans over there.'

'Italians,' Piani said,...

'Those were Italians that shot,' I said...

'We are in more danger from Italians than Germans,' I said...

(Hemingway. 1977:153-154)

5.2.2 พลขับสี่คน โค้ดแกพาสสินี มาเขรา กาวีซี และกอร์คินี ออกปฏิบัติงานชายแดนกับเฟรคเคอริค ระหว่างที่คาดว่าจะมีการโจมตีจากฝ่ายออสเตรีย นั้น พลขับสามคนแรกให้ทัศนะพ้องกันว่า กองทหารที่สุมในแนวหน้ามีจำนวนไม่เพียงพอที่จะทำการต่อสู้กับฝ่ายตรงกันข้าม และทหารมิโคตอสถวยความเต็มใจ หากแต่ถูกบังคับให้ต้องออกรบ มิฉะนั้นจะถูกยิงเป้า หรือครอบครัวจะประสบภัยได้ ทั้งสามคน(กอร์คินีไม่ออกความเห็น)ทางคิดว่า สงครามเป็นสิ่งเลวร้าย และคิดว่าชนชั้นบริหารประเทศก่อสงครามขึ้นทวยความเขลา ทั้งที่ประชาชนไม่ชอบสงครามเลย

'There aren't enough troops here for a real attack?...'

...
'Were you there, Tenente, when they wouldn't attack and they shot every tenth man?

...
'If it wasn't that that happens to their families nobody would go to the attack.'

...
'There is a class that controls a country that stupid and does not realize anything and never can. That is why we have this war.'

... 'They are too stupid. They do it for nothing. For stupidity.'

(Hemingway. 1977:39-41)

5.2.3 บาทหลวง เมื่อเฟรคเคอริคได้รับบาดเจ็บอยู่ในโรงพยาบาลสนาม บาทหลวงมาเยี่ยมทอจากวินัสติ เฟรคเคอริคสังเกตเห็นว่าเขาไม่ท้อถอยเห็นอย่างทอสภาพสงคราม เมื่อคุยกันแล้วสรุปได้ว่า ความขัดแย้งทางความคิดและพฤติกรรมของ

ผู้ก่อสงครามกับผู้ที่เป็นท่อน้ำการสู้รบไม่อาจยุติลงได้ บาทหลวงเองก็เข้าใจถึงความขัดแย้ง

'...There are people who would make war...There are other people who would not make war.'

'But the first ones make them do it.'

'They are not organized to stop things and when they get organized their leaders sell them out.'

(Hemingway. 1977:56)

5.2.4 จีโน ได้แสดงความคิดเห็นกรณีความขัดแย้งระหว่างยุทธวิธีกับยุทธภูมิในการสนทนากับเฟรคเคอริกและเขาให้ทัศนะเรื่องว่า แผนการทางทหาร(ยุทธวิธี) ใดๆจะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่อเมื่อการรบนั้นเป็นการรบในแผ่นดินของชาติอื่น ซึ่งเฟรคเคอริกเห็นคล้อยตามความคิดนี้ ดังปรากฏในข้อ 5.2.1.5 แล้ว "...you can work out military problems clearly when you are fighting in somebody else's country." (Hemingway. 1977:132)

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้ ตัวละครเอกชายเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด เขาจึงบรรยายให้เห็นสภาพความขัดแย้งของชีวิตทหารผจญกับทหารระดับบังคับบัญชา และความขัดแย้งของบุคคลฝ่ายเดียวกันซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนตัวละครชายอื่นๆนั้นแสดงทัศนะของเขาในเชิงไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้นำประเทศก่อสงครามขึ้น ในขณะที่ผู้ทำการรบมิใช่ผู้ก่อสงคราม ความขัดแย้งในกรณีนี้จึงไม่อาจแก้ไขได้ทราบเท่าที่ยังมีสงครามอยู่

5.3 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

5.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน เป็นบุคคลข้างกึ่งข้างสังเกตมากกว่าข้างพุทธ เมื่อเขาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภาระเบ็ดเตล็ดเพื่อสนับสนุนแผนการบุกเมืองเซโกเวียของนายพลโกลซ์ เขายังได้ย่ำกับโกลซ์ว่า เขาไม่ต้องการรู้เรื่องนี้ เพราะว่าเขาจะได้นำไปพูดต่อไม่ได้ เพราะแผนนั้นควรเป็นความลับ แต่แล้วเมื่อรอเบิร์ตเริ่มการปฏิบัติภารกิจของเขา เขาก็ได้รับรู้เรื่อยมาว่าแผนการนั้นจะเป็นความลับกับรั้วไหน มีการพูดกันในที่ต่างๆทั้งที่ เฟรนันโกซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มของพับโลเลว่าว่า คนในเมืองลา กรานจา กล่าว่า

ขวัญกันถึงเรื่องการเตรียมบุกของฝ่ายสาธารณรัฐ "...Oh, yes. It seems that the Republic is preparing an offensive...The officers speak in the cafés in Segovia and Avila and the waiters note it. The rumors come running... (Hemingway. 1940:81) เฟร์นันโดยังเล่าถึงข่าวที่ใคร่รูมาว่าจะมีการระเบิดสะพาน โดยฝ่ายสาธารณรัฐควย "...There was some talks that the Republicans would try to blow up the bridges, if there was to be an offensive..."

(Hemingway. 1940:82) ซึ่งเป็นข่าวที่ตรงกับเรื่องราวที่รอนเบิร์ตได้รับมอบหมาย ให้นำ รอนเบิร์ตไปหาเอล ซอร์โคกับพินาร์และมารีอา เขาพบวาคิน วาคินก็ถามเขาว่า เขา เป็นมือระเบิดใช่ไหม เพราะได้ข่าวว่าเขามาถึงแล้ว "'Are you the dynamiter?' Joaquín asked. 'We have heard you were here.'" (Hemingway. 1940:131) ฉะนั้น เมื่อได้พบกับเอล ซอร์โค ข่าวความลับรั่วไหลจึงไม่เป็นที่ประหลาดใจของรอนเบิร์ต อีกต่อไป ความลับมิได้เป็นความลับเลย หลังจากหักทลายกันตามกษัตริย์ ซอร์โคก็ถาม เขาว่าจะทำการระเบิดสะพานเมื่อไร

"...When blow bridge?"
"You know about the bridge?"
El Sordo nodded.

(Hemingway. 1940:141)

นั่นคือ ในขณะที่รอนเบิร์ตจะต้องลงมือปฏิบัติการไม่ปรียากทุกเรื่องงาน แต่ฝ่าย ผู้เกี่ยวข้องอื่นๆได้ทำให้แผนนี้รั่วไหลออกมา

พฤติกรรมดังกล่าวนี้ นับเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายวางแผนการรบ กับฝ่ายปฏิบัติการตามแผนนั้นๆ โดยที่การรั่วไหลของแผนเป็นการกระทำของฝ่ายนายทหาร มิใช่จากฝ่ายปฏิบัติงาน

ความขัดแย้งอีกประการหนึ่งซึ่งรอนเบิร์ตได้พบเห็นเมื่อมาดำเนินงานในบริเวณเขา นั้น คือ ผู้ทำการ ท่อสูบลูกปืนและเขียนไม่ได้ และไม่มีความรู้เรื่องการใช้อาวุธ สงครามที่ถูกกองควย ผู้ทำการรบไม่ใช่ทหาร แต่เป็นชาวบ้าน ชาวไร่ ซึ่งยากจนไร้ การศึกษา ซึ่งสภาพของบุคคลเหล่านี้ไม่ควรที่จะต้องมาจับอาวุธประหัตประหารกัน นับว่า

ผู้ทำการรบไม่มีความพร้อมที่จะเข้าสมรภูมิ ทั้งตัวอย่างต่อไปนี้

เมื่ออันเซลโมแนะนำให้พัลโล่รู้จักกับร็อบเบิร์ต ร็อบเบิร์ตได้หยิบเครื่องหมายประจำตัวแสดงสังกัดของเขาออกมาให้พัลโล่ดู แต่เขาสังเกตเห็นว่าพัลโล่อ่านหนังสือไม่ออกและดูเศร้าเสียใจก็ไม่เข้าใจอะไร เพราะไม่เคยเห็น หน้าที่พัลโล่เป็นหัวหน้ากลุ่ม

Robert Jordan unpinned a safety pin...and took a folded paper out of the left breast pocket...and handed it to the man (Pablo), who opened it, looked at it doubtfully and turned it in his hands.

So he cannot read, Robert Jordan noted.

"Look at the seal," he said.

...

"What seal is that?"

"Have you never seen it?"

"No."

(Hemingway. 1940:10)

พัลโล่เองเมื่อร็อบเบิร์ตมาทำอะไรในพินทอน เขาก็แสดงการขัดแย้งไม่ยอมรับร่วมมือ แสดงถึงความขัดแย้งทางความคิดของผู้นำทั้งสองฝ่ายทำให้ยากตามซึ่งไม่มีความพร้อมในการสู้รบของทั้งสองมาต่อสู้กัน และก่อให้เกิดข้อขัดแย้งอีกนานาประการ

อันเซลโมไม่รู้จักการใช้อาวุธสงคราม เมื่อร็อบเบิร์ตถามว่า รู้จักปืนกลไหม เขาก็ตอบว่าไม่มีความรู้ "'Do you know anything about a machine gun?' he asked the old man. 'Nada,' said Anselmo. 'Nothing.'" นอกจากนี้ก็ยังเขียนหนังสือไม่เป็นอีกด้วย ร็อบเบิร์ตทราบความจริงข้อนี้เมื่อมอบหมายให้เขาไปสังเกตการณ์ถนนว่ามีอะไรผ่านไปมาบ้าง และให้จดบันทึกไว้ เขาจึงสารภาพว่าเขียนไม่เป็น "'...I want you to go to watch the road. Make a note of everything that passes both up and down the road.' 'I do not write.'" (Hemingway. 1940:77)

อีกคนหนึ่งก็อ่านหนังสือไม่ได้คือ ปริมิติโว ซึ่งเห็นร็อบเบิร์ตสำรวจเอกสารประจำตัวทหารมาลาตกระแจะที่เขาฆ่าตาย ก็ถามเขาว่าอ่านอะไร ร็อบเบิร์ตตอบและถามกลับมาว่า ต้องการจะอ่านไหม ก็เฝ้าตอบว่า อ่านหนังสือไม่ออก

"What are those you were reading?" Primitivo asked him.

"...Do you want to see it?"

"I can't read," Primitivo said.

(Hemingway. 1940:303)

นอกจากปัญหาการอ่านและเขียนแล้ว ในด้านการใช้อาวุธสงครามคนเหล่านี้ก็ยังบกพร่อง รอเบิร์ตต้องทำการสอนระหว่างเตรียมการรับการกวาดล้างพื้นที่ ภายหลังจากที่ทหารม้าคนหนึ่งของเขาฟาสซิสต์ถูกฆ่าตายในบทที่ 22 นั้น รอเบิร์ตต้องสอนและสาธิตการยิงปืนให้แกคนในกลุ่มหลายครั้ง เนื่องจากเขาเหล่านี้ได้รับอาวุธโดยไม่มีการแนะนำการใช้มาก่อนจึงใช้ไม่เป็น

"Did no one bring it who knew how to use it?"

"No. It was brought by porters."

"...It was just given to you without instruction?"

"Yes, as a gift might be given..."

(Hemingway. 1940:271)

รอเบิร์ตกับอันเซลโมได้กลับไปตลาดเลาบริเวณที่จะทำการระเบิดสะพานอีกครั้งจากการส่องกล้อง เขาพบวายุามที่เฝ้าสะพานนั้นก็คือชาวบ้านนั่นเองไม่ใช่ทหาร "...and there was the face of the sentry so clear he could see the sunken cheeks ...It was a peasant's face..." (Hemingway. 1940:193) นั่นเอง

5.3.2 นายพลโกลซ ผู้บังคับบัญชาการรบที่เตรียมบุกเมืองซาโกเวียและได้มอบหมายแผนระเบิดสะพานแกรอเบิร์ตเพื่อสนับสนุนการรุกของเขา ได้กล่าวกับรอเบิร์ตถึงความขัดแย้งในการดำเนินยุทธวิธีว่า เขาเตรียมการก็จริง แต่สิ่งที่ขอไป(ยังหน่วยเหนือ)ก็ไม่เคยได้รับมอบให้ นับเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้บริหาร พร้อมกับบอกรอเบิร์ตว่าให้ทำความเข้าใจแผน อย่างจริงจังทุกอย่าง เพราะอาจจะมีคนเฒ่าเข้ามาแทรกแซงได้

"They are never my attack," Golz said. "I make them...I must put in for it. I have never been given what I ask for even when they have it to give...You know how those people are. It is not necessary to go in to all of it...Always someone will interfere. So now be sure you understand."

(Hemingway. 1940:5)

ยุทธวิธีต่างๆมักจะออกมาจากความคิดโดยฝีมือของศาสตราจารย์ไม่เคยประสบความสำเร็จในการวางแผนเลย โกลซกล่าวว่าเขาเป็นคนลงมือปฏิบัติแผนนั้น โดยไม่มีกำลังเพียงพอเลย

"...The plan has been manufactured in Madrid. It is another of Vicente Rojo, the unsuccessful professor's masterpieces. I make the attack and I make it, as always, not in sufficient force..." (Hemingway. 1940:6)

นายพลโกลซยังประสบปัญหาขัดแย้งในการดำเนินการอีกประการหนึ่ง คือ เขาบัญชาการรบแต่เขาไม่มีอำนาจสั่งพักหรือหยุดยั้งการรบได้ นอกเสียจากว่าหน่วยบริหาร กองทัพในมาดริดจะสั่งการมา "Golz makes the attack but he has not the power to cancel it. Permission to cancel it will have to come from Madrid..." (Hemingway. 1940:334)

นายพลโกลซได้แสดงทัศนะด้านความขัดแย้งเกี่ยวกับการวางแผนการรบของฝ่ายบริหาร การส่งกำลังบำรุงด้านต่างๆ ตลอดจนอำนาจในการสั่งยกเลิกการปฏิบัติการใน ฐานะที่เขาเป็นผู้บัญชาการรบด้วยตนเอง

5.3.3 การก่อฟ เป็นผู้ชายที่มีความสำคัญใกล้ชิดกับนายพลสตาลิน มากทำให้เขาเป็นบุคคลมีอำนาจสูงหนึ่งในสามของชาวรัสเซียที่ถูกส่งมาช่วยเหลือฝ่ายสาธารณรัฐ เขาเล่าให้โรเบิร์ตฟังว่า เพิ่งจะเดินทางกลับจากเมืองวาเลนเซียซึ่งมีบรรยากาศแตกต่าง จากมาดริด ไปวาเลนเซียแล้วจิตใจไม่สดชื่น ทรงข้ามกับบรรยากาศในมาดริดซึ่งดีและ สะอาดมีแต่ชัยชนะ แสดงให้เห็นว่าบรรยากาศในเมืองหลวงเต็มไปด้วยผู้บริหรณ์วางแผน อันขัดแย้งกับบรรยากาศของเมืองที่อยู่ทางไกล ซึ่งมีแต่การสู้รบกัน

"I have just come back from Valencia where I have seen many people. No one comes back very cheerful from Valencia. In Madrid you feel good and clean and with no possibility of anything but winning. Valencia is something else..."

(Hemingway. 1940:246)

ความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้จากตัวละครสามคน คือ โรเบิร์ตซึ่งต้อง เกี่ยวข้องกับฝ่ายบริหารกองทัพ และกำลังสนับสนุนบริเวณที่ทำการ ความขัดแย้งปรากฏ ทั้งสองแห่งคือ ฝ่ายบังคับบัญชาหน่วยเหนือไม่เก็บรักษาแผนเป็นความลับดังที่ควร ส่วนฝ่ายที่เขามาขอความร่วมมือเพื่อปฏิบัติงานก็ไม่มีความพร้อม หัวหน้ากลุ่มไม่ยอมรับร่วมมือ ทำให้

stimulated their minds.

(Hemingway. 1950:39-40)

ริชาร์ดเล่าให้ริต้าฟังว่า บรรดานายพลของกองทัพไม่เคยทำการรบในสนามอย่างจริงจัง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องแปลกทีเดียว และฝ่ายบริหารระดับสูงเหล่านั้นก็ไม่ชอบผู้ที่เคยรบ ริชาร์ดเองนั้นรบบามากพอที่จะถูกจัดว่าเป็นคนโง่ในสายตาของนักคิดผู้ยิ่งใหญ่บางคนได้ทีเดียว

"In our army, you know," he told the girl, "practically no Generals have ever fought. It is quite strange and the top organization dislikes those who have fought...I fought enough to be classified as a fool by the great thinkers."

(Hemingway. 1950:122)

ผู้นำกองทัพระดับนายพลทำให้การรบบน่าเบื่อ และมีกติกากำหนดที่ชักกับสถานการณ์จริงสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นกับปฏิบัติการรบ เช่น เมื่อกองกำลังเคลื่อนไปแล้วแทนที่จะปฏิบัติการจนสำเร็จ กลับต้องมารอวาระสุดท้ายให้นายพลผู้นำการรบได้ข้อเสีย

"...We were also requested not to enter too rapidly as the General Leclerc was to take the city..." (Hemingway. 1950:140-141)

ริชาร์ดคิดว่าผู้บริหารกองทัพหลายคนมีโชทหารอาชีพ แต่เป็นนักการเมืองไม่เคยออกรบด้วยตัวเอง โชทการส่งทางโทรศัพท์ วิทยุ และวางแผนบนกระดาษ หรือแผนที่ คำสั่งไม่เป็นคำสั่งที่ฉลาดเหมาะสมและไม่คำนึงถึงผู้ออกบรว่าจะทำได้หรือไม่ แค่นั้นถึงเรื่องความปลอดภัยของตัวเองแล้ว แม่นักสัทก็มิให้บินลงลำคินแคนเข้ามา และอาจส่งยิงนักพิราบสื่อสารด้วยปืนต่อสู้อากาศยานได้

"This(the order) has been rigidly confirmed by some politician in uniform who has never killed in his life, except with his mouth over the telephone, or on paper, nor ever has been hit... the best way to communicate with them rapidly would be by racing carrier pigeons. Except, with the amount of security they maintained for their proper persons, they would probably have their anti-aircraft shoot the pigeons down..."

(Hemingway. 1950:234)

ริชาร์ดเล่าให้ริなたาฟังถึงการฝึกการ เมืองหนึ่งมาทำหน้าที่บริหารกองทัพและ
โดยนายพล โดยการวางแผนการรบบนกระดาษและแผนที่ พร้อมกันนั้นก็ทออย่างง่าย
ไม่มีปัญหา แต่ในการปฏิบัติจริงแล้ว ริชาร์ดเองยังรำลึกถึงความพ่ายแพ้ครั้งนั้นด้วยความ
รังทกใจ นับว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างผู้วางแผนกับผู้รบจริง โดยมีวินัยทหารเข้ามา
เกี่ยวข้องเป็นสาเหตุ

...I was privileged to be present at some sort of a meeting, where only the accredited and trusted were present, and General Walter Bedell Smith explained to all of us how easy the operation that later took the name of Hurtgen Forest would be...he (General) shows us...exactly what the attack will be, why we are making it, and how facilely it will succeed. There is no problem...I understand about the size of the army and the various problems...he was completely desperate at the remembrance of his loss of his battalions, and of individual people...

(Hemingway. 1950:235-242)

ริชาร์ดมีทัศนคติที่ต่อนายพลมอนต์โกเมอรีในเชิงลบ เขาไม่คิดว่านายพลผู้เป็น
วีรบุรุษ เนื่องจากวิธีการรบที่ช้า ใช้กำลังมากถึง 15:1 ซึ่งถือว่าไม่มีความสามารถจริง
"Forget them, Daughter. Monty was a character who needed fifteen to
one to move, and then moved tardily...And who can't win with fifteen
to one?" (Hemingway. 1950:125-126)

ริなたาพอจะเข้าใจความรู้สึกของริชาร์ด แท้ที่ถาว่า ริชาร์ดคงต้องคิดถึงนาย
พลผู้น้อย ซึ่งริชาร์ดตอบอย่างหนักแน่นว่า ไชและคิดถึงอย่างไม่มีวันสิ้นสุด เป็นการยืนยัน
ความรู้สึกในเชิงลบต่อนายพลมอนต์โกเมอรี

"Also we had to wait for the possible arrival of General or Field Marshal Bernard Law Montgomery who was unable to close,... and could not quite get there on time."

"You must have missed him," the girl said.

"Oh, we did," the Colonel said. "No end."

(Hemingway. 1950:134)

ริชาร์ดเห็นว่าผู้ที่ไ้สร้างภาพที่ขัดแย้งให้เกิดขึ้นในกองทัพอีกคนหนึ่งคือ กาเบรียล
เคอ' อันนันซิโอ (Gabriele d'Annunzio) บุคคลผู้นี้เขาออกในกองทัพโดยอิสระควบสบาย

ทั้งๆที่เขาไม่ใช่ทหารที่แท้จริง "He, Gabriele, flew, but he was not a flier.

He was in the Infantry but he was not an Infantryman..." (Hemingway.

1950:50) ครั้งหนึ่ง กาเบรียลกล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางสายฝน โดยมีริชาร์ดยืนฟังอยู่
กับลูกน้อง "...One time when he had stood, commanding a platoon of assault
troops, while it was raining in one of the interminable winters...and
d'Annunzio...was shouting... กาเบรียลไม่เป็นเพียงนักเขียนและนักพูดเท่านั้น
เขายังเป็นวีรบุรุษของชาติมียศพันโทด้วย "...the Lieutenant Colonel d'Annunzio,
writer and national hero..." (Hemingway. 1950:50)

เมื่อริชาร์ดถามริชาร์ดว่า มีภาพถ่ายในสนามรบบ้างไหม ริชาร์ดตอบว่าไม่มี
จะมีก็แต่ภาพที่มกาเบรียลอยู่ด้วย "'No. There were not any pictures except
with Mr. d'Annunzio in them..." (Hemingway. 1950:121)

นอกจากนี้ ความขัดแย้งยังปรากฏกับริชาร์ดอีกโดยผู้แสดงพฤติกรรมขัดแย้งกับเขา
เป็นชาวอิตาลีเสีย คือ

ริชาร์ดออกเดินเล่นไปตลาดในตอนเช้าโดยสวมเครื่องแบบทหารด้วย มีชาว
อิตาลีสองคนเดินตามหลังมา เมื่อสบตากันชายสองคนก็แสดงความเกลียดชังออกมา
ทั้งๆที่ไม่รู้จักกันเลย เหตุผลก็เพราะริชาร์ดสวมเครื่องแบบของฝ่ายที่ชนะสงคราม ใน
ขณะที่อิตาลีเป็นฝ่ายแพ้สงคราม "It is my uniform which they find to be without
grace...I should not blame them since they were defeated." (Hemingway.
1950:186-187)

อีกกรณีหนึ่งที่แสดงถึงความขัดแย้งที่ชาวอิตาลีมีต่อริชาร์ดในฐานะฝ่ายตรงกัน
ข้ามในสงคราม คือ

ริชาร์ดยิงนกเป็ดน้ำเสร็จแล้ว เขาถามบาร์อนอัลวารีโคว่า เหตุใดคนขับเรือรบ
จ้างที่ไปกับเขาจึงมีที่ตำรังเกียจเขาในตอนก่อนของการยิงนก แต่ต่อมาปฏิบัติดีขึ้น บาร์อน
บอกว่าไม่เป็นเพราะเครื่องแบบของฝ่ายพันธมิตรที่ริชาร์ดสวมอยู่แสดงความเป็นฝ่ายศัตรูกับ

อีกที และระหว่างสงครามชายผู้นั้นได้รับความบั่นทอนจิตใจ เนื่องจากทหารฝ่ายพันธมิตร โคชมชื่น ทั้งภรรยาและลูกสาวของเขา จึงทำให้เขาเกิดพฤติกรรมในระยะแรกที่เกิดขึ้นทาง ไปกับชีวิต

"...Look, Alvarito, what was the matter with that game-keeper who poled my boat? He seemed to have a hatred for me at the start. Pretty well through, too."

"It was the old battle-jacket. Allied uniform affects him that way..."

"When the Moroccans came through here they raped both his wife and his daughter."

(Hemingway. 1950:302)

ความขัดแย้งที่ปรากฏเป็นทัศนะของชีวิตคนนั้น ส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นขัดแย้ง กับผู้บริหารกองทัพ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ของกองทัพในฐานะที่ เขาเป็นผู้ทำการสู้รบในสมรภูมิ เขาเป็นทหารอาชีพมาเกือบ 30 ปีแล้ว และต้องบังคับบัญชาลูกน้องเป็นจำนวนมาก ยุทธวิธีหรือคำสั่งที่บรรดาผู้บริหารการรบ ทั้งนักการเมือง และนายพลมอบหมายให้ปฏิบัตินั้น เป็นคำสั่งที่เขาเห็นว่าปฏิบัติไม่ได้ผล และจะเกิดความสูญเสีย แก่วินัยของทหารยังมีอยู่ เขาจึงเป็นผู้ที่ท้อแท้กับความเจ็บปวดทั้งกาย และใจเมื่อพ่ายแพ้ ความขัดแย้งอีกลักษณะหนึ่งคือ การแต่งเครื่องแบบทหารของพันธมิตร ในประเทศที่เคยเป็นฝ่ายแพ้สงคราม ย่อมสร้างความขัดแย้ง ไม่พอใจ และพฤติกรรม ที่ไม่พึงประสงค์จากผู้คนในประเทศนั้นได้

6. ความสูญเสีย หมายถึง การที่ทรัพย์สิน ชีวิตและร่างกาย รวมทั้งจิตใจ ของมนุษย์ถูกทำลายไปในการสงคราม

6.1 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

6.1.1 เจค บานซ์ เป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสงครามก่อให้เกิด ความสูญเสียทั้งร่างกายและจิตใจ

6.1.1.1 เจคได้รับบาดเจ็บทางร่างกายทำให้ต้องเข้ารักษาตัวใน

โรงพยาบาล และต่อมาเป็นเหตุให้เขาสูญเสียสมรรถภาพทางเพศ และยังทรมานจิตใจ
ที่หญิงคนรักมีความสัมพันธ์กับชายอื่น สงครามจึงทำลายทุกสิ่งในชีวิตของเขา

เจกบอกหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเขาชวนไปรับประทานอาหารเย็นคว่ว่าเขาได้รับ
บาดเจ็บจากสงคราม "'I got hurt in the war,' I said." (Hemingway. 1981:18)

เจกเล่าให้รอเบิร์ตฟังเกี่ยวกับเบร็ต ทำให้ทราบว่าเขารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล
ที่เบร็ตเป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาล "'She was a V.A.D. in a hospital I was
in during the war.'" (Hemingway. 1981:34)

บิลเล่าให้เจกทราบว่าชาวสโลวเกียเกี่ยวกับตัวเจกว่าเกาะผู้หญิงกิน และบ้างก็ว่าเขา
ไร้ความสามารถทางเพศ ซึ่งเจกปฏิเสธและอ้างถึงอุบัติเหตุ

'...One group claims women support you. Another group claims
you're impotent.'

'No,' I said. 'I just had an accident.'

(Hemingway. 1981:87)

ยามใดที่เจกคิดถึงความรักหรือเบร็ต เขาก็จะตองร้องไห้ทุกครั้ง "I was
thinking about Brett...Then all of a sudden I started to cry..."

(Hemingway. 1981:28-29)

เมื่อทั้งเจกและเบร็ตคุยกันถึงชีวิตรักของเขาทั้งสองซึ่งไม่อาจเป็นชีวิตครอบครัว
ได้ เบร็ตเองก็คิดไม่ออก แต่เจกพูดตอบเธอว่า เรื่องนี้เขาคิดเสียว่าเป็นเรื่องตลก
แต่ความจริงแล้วเขาเกรียกกับมันไม่น้อยเลย

'And there's not a damn thing we could do,' I said.

'I don't know,' she said...

'Besides, what happened to me is supposed to be funny...'

...

I was pretty well through with the subject. At one time or an-
other I had probably considered it..., including the one that
certain injuries or imperfections are a subject of merriment
while remaining quite serious for the person possessing them.

(Hemingway. 1981:24-25)

เจดยังไม่อาจห้ามความรู้สึกเจ็บปวดชอกช้ำได้ ยามใดพบเบิร์ตกับชายอื่นหรือ
เชอพามาพบเขาค้วย เขาก็จะเกิดความรู้สึกเช่นนี้อีก ถึงกรณีเบิร์ตพาเคาน์มิปปิโพลซ์
มาที่พักของเจค "While I dressed I heard Brett put down glasses...then
heard them talking...I felt tired and pretty rotten...She was gone out
of the room. I lay face down on the bed. I was having a bad time..."
(Hemingway. 1981:45)

6.1.1.2 เจคเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเพื่อนของเขาภายหลัง
การทะเลาะเบาะแว้งว่าเป็นเช่นเวลาอาหารเย็นในสนามรบ คือ เป็นบรรยากาศที่มี
เหล้าไวน์พรอม ทุกคนพยายามลืมสภาพที่ทำให้ท้อใจหรือเครียดเสีย แต่ในขณะที่เดียวกัน
ก็ยังรู้สึกได้ว่า มีบางสิ่งบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งซึ่งไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้ง
มันไว้ได้ "It was like certain dinners I remember from the war. There was
much wine, an ignored tension, and a feeling of things coming that you
could not prevent happening." (Hemingway. 1981:111)

6.1.2 เคาน์มิปปิโพลซ์ เป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบของสงคราม
ที่ปรากฏเห็นเด่นชัดคือ ความสูญเสียด้านร่างกาย ระหว่างที่พุก่อกับเจคและเบิร์ต เขา
ได้ให้คนทั้งสองดูแลแผลเป็นซึ่งปรากฏอยู่มากมายตามร่างกายของเขา อันเป็นผลจากการมี
ส่วนร่วมในสงครามและการปฏิบัติหลายครั้ง "'I have been in seven wars and
four revolutions,' the count said... 'And I have got arrow wounds...'"
(Hemingway. 1981:49)

จะเห็นได้ว่าตัวละครเอกชายของเรื่องคือ เจคประสบกับความสูญเสียทั้งทางกาย
และจิตใจอย่างมากจนทำให้การดำเนินชีวิตภายหลังสงครามปวดร้าวตลอดมา ส่วนเคาน์
มิปปิโพลซ์นั้น ปรากฏความสูญเสียทางร่างกายเพียงอย่างเดียวที่เห็นเด่นชัดในเรื่อง

6.2 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ความสูญเสียในนวนิยายเรื่องนี้อาจแยกเป็นสามข้อดังนี้ คือ

ก. ความสูญเสียทรัพย์สิน ได้แก่ บ้านเรือน ไร่นา และสาธารณสมบัติ เช่น ถนน และรถไฟ เป็นต้น

ข. ความสูญเสียชีวิตและการได้รับบาดเจ็บของทหารและพลเรือน

ค. ความสูญเสียอันเกิดแก่สภาพจิตใจ ได้แก่ ความเหนื่อยหน่าย ความกลัว และความทุกข์ใจอันเป็นผลกระเทยจากสภาวะสงคราม

ในแต่ละข้อดังกล่าวนี้ ทวีละครชาในเรื่องจะแสดงพฤติกรรมดังนี้ คือ

ก. ความสูญเสียทรัพย์สิน

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกชาย คือ เฟรคเคอริก เฮนรี เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด และฉากก็เป็นเหตุการณ์ในบริเวณสมรภูมิแทบทั้งสิ้น จึงปรากฏว่าเฟรคเคอริกได้บรรยายสภาพการสูญเสียทรัพย์สินไว้ดังนี้

ขณะที่เฟรคเคอริกเดินทางไปยังแนวหน้า เขาได้แลเห็นบ้านเรือนถูกทำลาย

"...I saw that many more houses had been hit." (Hemingway. 1977:118)

และถนนไปสู่ที่พักหมู่บ้านที่ถูกทำลายอย่างยับเยิน เมื่อเฟรคเคอริกเดินทางไปถึง

Bainsizza ที่เป็นชายแดน "...The road ended in a wrecked village...The

houses were badly smashed..." (Hemingway. 1977:130)

นอกจากบ้านเรือนถูกทำลายแล้ว ถนน สะพาน ทางรถไฟ ท่อต่างๆก็ถูกทำลายลงด้วย แตงบางครึ่งหน่วยที่คงของทหารกลับปลอดภัย "...the shell-marked iron of the railway bridge, the smashed tunnel by the river...all these with the sudden interiors of houses that had lost a wall through shelling..."

(Hemingway. 1977:8-9) และ "...There were many iron shrapnel balls in the rubble of the houses and on the road beside the house where the post was, but they did not shell near the post that afternoon." (Hemingway.

1977:133-134)

เมื่อเฟรคเกอร์คองดอนกำลังทหารจากหน่วยที่หนึ่ง เขาพบว่าทางรถไฟและเหล็ก
ยึดรางถูกทำลายเสียหาย "...Ahead I saw a place where the rails were torn
up. The ties had been dug out too..." (Hemingway. 1977:153)

เฟรคเกอร์บรรยายให้เห็นภาพว่า ในภาวะสงครามราษฎรต้องอพยพออกจาก
บ้านเรือนและท้องดินที่พวกเขาเคยมาหาถิ่นอยู่ เขาทางขนย้ายสิ่งของจำเป็นและสัตว์เลี้ยง
เลี้ยงไปควยโคยเคินทางไปพร้อมกับกองทหาร เมื่อสถานการณ์บังคับให้ดอนกำลัง แม้แต่
สัตว์ก็ถูกนำไปควย นับเป็นการสูญเสียทรัพย์สินอันมีค่าที่พลเรือนจำใจต้องเสียสละ

In the night many peasants had joined the column from the
roads of the country...there were carts loaded with household
goods;...and chickens and ducks tied to carts...There were dogs
now in the column,...The farmhouse was deserted...

(Hemingway. 1977:143-144)

นับว่าสงครามได้สร้างความสูญเสียอย่างมากให้แก่การดำเนินชีวิตของพลเรือนด้วย
เพราะไม่อาจจะอยู่อาศัยในบ้านที่รักหักพัง หรือดำเนินชีวิตอย่างปกติในบริเวณทรัพย์สิน
ของตนได้

ข. ความสูญเสียชีวิตและการได้รับบาดเจ็บของทหารและพลเรือน

เฟรคเกอร์ได้บรรยายว่ามีคนและทหารเสียชีวิตมากมายในสงครามนี้ โดย
เหตุการณ์เกิดในเวลาและสถานที่แตกต่างกันไป นั่นอันที่ผู้ประพันธ์จะพรรณนาเป็นฝ่าย
อิตาลี

เกิดโรคระบาดระหว่างสงคราม ทำให้ทหารเสียชีวิตไป 7 พันคน "...with
the rain came the cholera. But it was checked and in the end only seven
thousand died of it in the army." (Hemingway. 1977:8)

ขณะที่เฟรคเกอร์รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลที่มิลาน อิตาลีสูญเสียทหารไปเป็น
จำนวนมากในการรบ แต่สงครามยังไม่ยุติ ทำให้เขาคิดว่าสงครามอาจยืดเยื้อเป็นสงคราม
100 ปี ซึ่งจะเป็นการทำลายล้างมนุษยชาติอันยาวนาน "...It looked as though the

the war were going on for a long time...The Italians were using up an awful amount of men...Maybe it was another Hundred Years' War." (Hemingway. 1977:87)

นอกจากนั้นอิทาลียังสูญเสียชีวิตทหารในบริเวณที่ราบสูง เบียนชีสซา และเมืองซาน กาเบรียล 150,000 คน และที่เมืองคาร์โซ 40,000 คน "A British major at the club told me the Italians had lost one hundred and fifty thousand men on the Bainsizza plateau and on San Gabriele. He said they had lost forty thousand on the Carso besides." (Hemingway. 1977:98)

ส่วนทหารที่ได้รับบาดเจ็บ ทางก็ได้รับการขนย้ายด้วยเปลสนามบ้าง เดินเองบ้าง ถูกแบกบ้าง เพื่อนำตัวกลับฐานที่ตั้ง "The wounded were coming into the post, some were carried on stretchers, some walking and some were brought on the backs of men that came across the field." (Hemingway. 1977:134)

สำหรับเฟรคเคอริกเองก็ได้รับบาดเจ็บจากการยิงถล่มของฝ่ายตรงข้าม เมื่อออกปฏิบัติงานยังแนวหน้าเป็นเหตุให้ต้องรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลอยู่นาน ดังที่เขาเล่าให้พยาบาลฟังว่า "'I never have any fever. My legs are full of old iron too ...They are full of trench-mortar fragments, old screws and bed-springs and things'" (Hemingway. 1977:65)

การถล่มด้วยปืนใหญ่ของฝ่ายออสเทรียครั้งนี้ นอกจากเฟรคเคอริกได้รับบาดเจ็บสาหัสแล้ว พาสินีพลซึบคนหนึ่งของเขาก็เสียชีวิตด้วย ลูกน้องคนอื่นๆช่วยกันหามเฟรคเคอริกเนื่องจากเขาได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย แต่พอมีกระสุนปืนยิงมาตกใกล้ๆ พวกเขาก็ตกใจกลัวล้มลงและปล่อยให้เฟรคเคอริกตกลงมา ต่อมา เขาก็ทราบว่าออร์คินี่ลูกน้องอีกคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บและไม่อาจจะจับรถได้ ดังนั้น ทุกคนในกลุ่มจึงได้รับความเสียหายจากสงครามโดยถ้วนหน้าทั้งด้านชีวิต ร่างกาย รวมทั้งจิตใจด้วย

...I tried to get closer to Passini to try to put a tourniquet on the legs but I could not move...I unwound the puttee and

while I was doing it I saw there was no need to try...because he was dead already...I knew that I was hit and leaned over and put my hand on my knee. My knee wasn't there...I looked at my leg and was very afraid...Someone took hold of me under the arms and somebody else lifted my legs...A shell fell close and they both dropped to the ground and dropped me...It was because we were scared...Gordini could not drive...His shoulder was smashed and his head was hurt...

(Hemingway. 1977:44-46)

เอ็ดทอเร มอเร็ตตี เป็นตัวละครชายอีกคนหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บกลายเป็นแผลเป็น
ปรากฏอยู่ เมื่อถูกถามว่าได้รับบาดเจ็บมากครั้ง เขาตอบพร้อมกับเปิดเสื้อให้ดูและพูดว่า
การโดนแผลเป็นการดี และเขาคองการมันมากกว่าเหรียญกล้าหาญเสียอีก

'How many times have you been wounded, Ettore?'
'Three times bad. I got three wound stripes. See?'...
'You got one too,' Ettore said to me. 'Believe me they're fine to have. I'd rather have them than medals...'

'...
'A hand grenade...It just blew the whole side of my foot off...'

(Hemingway. 1977:89-90)

จากการวิเคราะห์ข้างต้นจะเห็นว่า สงครามทำลายชีวิตมนุษย์คร่าชีวิตกันเป็น
จำนวนมหาศาล มีทั้งชีวิตทหารและพลเรือน ผู้ที่ไม่ตายแต่ได้รับบาดเจ็บอาจพิการหรือ
เกียจคร้านแผลที่สร้างความทรงจำอันปวดร้าวไต่ยาวนาน

ค. ความสูญเสียด้านสภาพจิตใจ เช่น ความเหนื่อยหน่าย ความ
กลัว และความทุกข์อันเกิดจากสภาวะสงคราม มีผลกระทบต่ตัวละครชายของเรื่องทั้งสิ้น

เฟรเดอริกมิได้แสดงความท้อแท้ในสงครามทั้งแท้น แม้เขาได้รับบาดเจ็บ
ต้องรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน แต่เมื่อครบกำหนดเขาก็รีบกลับไปปฏิบัติ
ภารกิจ สถานการณ์รบเกิดการเปลี่ยนแปลงจึงต้องมีการถอนกำลังออกจากพื้นที่ แล้วจุด
วิกฤตก็เกิดกับเขา เมื่อเขาเกิดหลงทาง และถูกจับโดยสารวัตรทหารในเวลาต่อมา
การสอบสวนกระทำอย่างน่าเบื่อ ผู้ที่ถูกจับจะได้รับข้อหา "ตั้งทัพ" ซึ่งโทษที่ได้รับ คือ
ยิงทั้งทันที ณ ที่สอบปากคำ สิ่งนี้ทำให้เฟรเดอริกตัดสินใจกระโดดลงน้ำหนีเพื่อเอาชีวิต

รอดไว้อ่อน นับเป็นเหตุการณ์สร้างความทึ่งเครียดและบีบคั้นอารมณ์ของเขามากที่สุด

'Do you not know that an officer should be with his troops?'

...
'Italy should never retreat.'

...I did not know whether I should wait to be questioned or make a break now. I was obviously a German in Italian uniform... I ducked down...ran for the river...and went in with a splash.

(Hemingway. 1977:161-162)

ภายหลังจากที่เฟรคเคอริคหนีทัพมาแล้ว เขาได้เดินทางไปเมืองสเตรซาเพื่อตามหาแคว้นซึ่งไปปฏิบัติงานที่นั่น ระหว่างพักอยู่ที่โรงแรม เขาขอรองพนักงานประจำบารวอาญาพูดถึงเรื่องสงครามเลย มีอยู่ไกลออกไปราวกับไม่มีสงคราม ตัวเขาเองตระหนักได้ว่าสงครามสิ้นสุดแล้วสำหรับเขา แม้จะไม่รู้ดีว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ "Don't talk about the war," I said. The war was a long way away. Maybe there wasn't any war...Then I realized it was over for me. But I did not have the feeling that it was really over..." (Hemingway. 1977:175)

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกชายของเรื่องเกิดความรู้สึก และเบื่อหน่ายต่อสภาพของสงคราม จึงไม่อาจทนอยู่หรือทนฟังได้อีกต่อไป

รินาลดี เป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกสงครามทำลายสภาพจิตใจ เขาเล่าให้เฟรคเคอริคฟังว่าเขาได้รับการบีบคั้นจิตใจจากภาวะสงคราม และย้ำด้วยว่าสงครามเป็นสิ่งเลวร้าย เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดมนุษย์จึงต้องทำสงครามกัน

'This war is killing me,' Rinaldi said, 'I'm very depressed by it.'...

...
'But now, baby, it's all over...This is a terrible war,...I tell you this war is a bad thing. Why did we make it anyway?'

(Hemingway. 1977:121)

หลังจากรับประทานอาหารกันแล้ว รินาลดีแยกตัวไปเพื่อให้นาฬกลวงไคคุยกับเฟรคเคอริค ผู้พันแม็กก็ออร์พูดถึงรินาลดีว่า "'He's very tired and over-worked!...' (Hemingway. 1977:127)

บาทหลวง แม้ไม่เคยชอบสงคราม แต่เขาก็คิดว่า เป็นหน้าที่บุคคลพึงปฏิบัติใน
ยามที่ประเทศต้องตกอยู่ในภาวะเช่นนั้น เมื่อเฟรคเกอร์ได้รับบาดเจ็บ บาทหลวงไปเยี่ยม
และมึนเมาเหล้าทอดสังกรรมอย่างที่เฟรคเกอร์ไม่เคยเห็นมาก่อน

...He seemed very tired and I was not used to seeing him tired.
'You have the war disgust.'
'No, But I hate the war.'

(Hemingway. 1977:54-55)

เมื่อเฟรคเกอร์ออกจากโรงพยาบาลที่ลันกลับไปถึงหน่วยที่ ๕ บาทหลวงก็รีบ
มาหาเขาทั้งๆที่ย้ายหน่วยไปแล้ว ทางกับบอกตอกันว่า เหนื่อยล่าตอสงครามเต็มที่ บาทหลวง
ยังบอกให้เฟรคเกอร์ระลึกถึงท่าทาง เบื่อและเหนื่อยหน่ายสงครามของผู้พันแม็กกิลอรัว
รวมความแล้วทุกคนทางล่าตอสงคราม

'I'm all right. I'm tired tonight.'
'I'm tired too, but from no cause.'
'What about the war?'
'I think it will be over soon. I don't know why but I feel it.'
'How do you feel it?'
'You know how your major is? Gentle? Many people are like that
now.'
'I feel that way myself,' I said...

(Hemingway. 1977:128)

เฟรคเกอร์ก็กล่าวแสดงความคิดเห็นว่า ที่ทุกคนเห็นเหนื่อยและล่าเป็นเพราะ
ความเปลี่ยนแปลงในการรบของฝ่ายอิตาลี "We are all gentler now because we
are beaten...Now I am depressed myself,' I said..." (Hemingway. 1977:129)

พันตรีแม็กกิลอรัวยังค้นบัญชาประจำหน่วยรพพยาบาล เมื่อเฟรคเกอร์กลับถึงค่าย
พักทหาร เขาได้พบผู้พันซึ่งถูกแสงไปและใบหน้าแห้ง แสดงถึงจิตใจที่อ่อนระโหยต่อสภาวะ
สงครามที่เลวร้ายลงทุกที

...I went in and found the major...He looked older and drier...
'It has been bad,' the major said. 'You couldn't believe how
bad it's been. I've often thought you were lucky to be hit when
you were.'
...I am very tired of this war.

(Hemingway. 1977:118-120)

พลซบรตสี่คนที่ปฏิบัติงานกับเฟรคเคอริกก่อนได้รับบาดเจ็บ ทั้งห้าคนนั้นคุยกันทำให้เฟรคเคอริกคิดว่า ทุกคนต่างก็เกลียดสงคราม และเจ้าตัวเองก็ยืนยันความรู้สึกนี้และพูดควยว่า แม่แก่ชราขานก็ยังไม่ศรัทธาในสงคราม "We think...But even the peasants know better than to believe in a war. Everybody hates this war." (Hemingway. 1977:41)

ทหารอาสาสมัครชาวอเมริกันคนหนึ่งซึ่งเฟรคเคอริกพบระหว่างปฏิบัติงานอยู่ เขาเห็นกระบอกกระแฉ่งและหุคอยู่ข้างถนนคนเดียว เมื่อเฟรคเคอริกถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาตอบว่า เขาไม่ต้องการออกรบที่แนวหน้าจึงหาวิธีทำให้ตนเองเจ็บป่วยมากขึ้น โดยรอกด้วยกากเพื่อหลอกได้เมื่อถึงมือ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งห้าที่เขาเป็นทหารอาสาสมัคร แต่เขาก็ไม่ต้องการออกสู่แนวหน้า และหลีกเลี่ยงโดยยอมทรมาณตัวเอง แสดงว่าสงครามทำให้จิตใจของเขายันแปรจากความกล้าสู่ความกลัวตาย

'What's the trouble?'

'— the war.'

'...I threw away the goddam truss so it would get bad and I wouldn't have to go to the line again.'

(Hemingway. 1977:29-30)

แพทย์ประจำโรงพยาบาลที่มิลาน โดยอาชีพเขาชอบอยู่กับความตาย ความเจ็บปวด และการสูญเสียอื่นๆ แต่สงครามก็ทำให้แพทย์ผู้นี้จิตใจไม่สงบได้ "The doctor was a thin quiet little man who seemed disturbed by the war." (Hemingway. 1977:71)

กล่าวโดยสรุปแล้ว สงครามไม่เพียงทำลายชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์เท่านั้น แต่มันทอนสภาพจิตใจให้เห็น้อยลาและเศร้าหมองอีกด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้ทุกคนจดจำความโหดร้ายของสงครามได้นานแสนนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สัมผัสพบปะทรมานในสงครามด้วยตนเอง

6.3 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ความสูญเสียอันเกิดจากภาวะสงครามกลางเมืองปรากฏแก่ตัวละครชาย
ดังต่อไปนี้

6.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน จากนวนิยายเรื่องนี้เป็นผู้ประสบกับความ
สูญเสียด้วยตัวเองทั้งกายและใจ ทั้งๆที่เขาเป็นผู้สร้างความสูญเสียเหล่านั้นเองให้ปรากฏ
ด้วยเช่นกัน

รอเบิร์ตเป็นนักทำลายทรัพย์สินด้วยวัตถุระเบิด เขาได้เคยทำลายสะพานมากมาย
"He knew how to blow any sort of bridge that you could name and he
had blown them of all sizes and constructions." (Hemingway. 1940:4)
นอกจากนี้เคยระเบิดรถไฟมาแล้วสามครั้ง ซึ่งเป็นคำตอบที่เขาให้แก่มารีอา

"You have done trains, too?"

"Yes. Three trains."

(Hemingway. 1940:23)

ในการระเบิดสะพานนั้น นอกเหนือจากสะพานและชีวิตมนุษย์ มาของฝ่ายนิยม
ฟาสซิสต์ภายใต้การนำของ รอยโทเบอร์เรนโด(Berrendo) ก็ถูกทำลายไปด้วย เนื่อง
จากเส้นทางมาใกล้สะพานขณะระเบิด "...because the bridge had been blown,...
Their horses were wet and blown and they had to be urged into the trot."
(Hemingway. 1940:471)

รอเบิร์ตผ่านการรบมาแล้วหลายครั้ง ดังคำตอบที่เขาให้แก่อันเซลโม "'And
hast thou been in many battles?' 'Several.'" (Hemingway. 1940:42)
แน่นอนว่าเขาจะต้องฆ่าคนมากมาย แม้ว่าจะทำตามหน้าที่รับผิดชอบ "...He(Robert) must
have killed much, but he shows no signs of liking it." (Hemingway. 1940:

197) จึงอาจกล่าวได้ว่า รอเบิร์ตเป็นผู้ทำลายทั้งทรัพย์สินและชีวิตมนุษย์ในสงคราม

ในทางตรงกันข้าม ผู้ประพันธ์ก็ได้ให้บทบาทในด้านความสูญเสียแก่เขาด้วยคือ

ความสูญเสียทางจิตใจ แม้ว่าจะเตรียมตัวเตรียมใจเข้าสภาวะสงครามอาสาสมัคร มาปฏิบัติภารกิจในสงครามแล้ว แต่เมื่อจะลงมือปฏิบัติงาน รอเบิร์ตเองก็รู้สึกกลัวเช่นกัน "...There was plenty of fear. I felt the fear under my hand..." (Hemingway. 1940:287) เพียงแค่เห็นการเคลื่อนไหวกำลังของฝ่ายศัตรู ก็สามารถทำให้เขาใจเต้นแรง ไคแล้ว "Robert Jordan was looking ahead across the open space toward the timber. He saw nothing and heard nothing but he could feel his heart pounding...Robert Jordan felt his heart beating against the snow ground as he lay..." (Hemingway.1940:280)

ความสูญเสียชีวิต ตัวละครเอกของเรื่องในท้องจบชีวิตลงภายหลังการปฏิบัติงาน สำเร็จแล้ว โดยนอนรอความตายที่ฝ่ายศัตรูจะมายิงให้ ภายหลังจากที่ชายชู้รักเพราะ ถูกมาล่มทับเมื่อฝ่ายตรงกันข้ามระดมยิงมา หลังจากที่ถูกขอให้พวกพ้องจากไปกันหมดรวมทั้ง มาริอาควายแล้ว เขาก็นอนอยู่คนเดียว "...Robert Jordan lay behind the tree, ...He was waiting until the officer reached the sunlit place..." (Hemingway. 1940:471)

6.3.2 อันเซลโม เคยมีภรรยาแต่ภรรยาของเขาสิ้นชีวิตไปก่อนการสู้รบ และเขาไม่มีบุตร เมื่อตัดสินใจร่วมมือกับฝ่ายนิยมสาธารณรัฐจึง เป็นคนที่ไม่มีหวังหรือ กังวลต่อครอบครัวเพียงแต่ต้องจากบ้านดินที่เกลยอยู่ กลายเป็นคนไม่มีบ้าน "...I had a house, and now I have no house..." (Hemingway. 1940:39) ความสูญเสียที่ปรากฏแก่อันเซลโมที่เห็นเด่นชัดคือ ค่านจิตใจ และการเสียชีวิตในตอนระเบิดสะพาน ความสูญเสียค่านสภาพจิตใจเกิดขึ้นจากความกลัว และการไม่กล้าทำลายชีวิตมนุษย์ ใดๆที่เขาเป็นนายพรานล่าสัตว์ที่มีความสามารถ แต่พอถึงเรื่องการฆ่าคนเขาบอกว่าไม่ชอบ "I do not like to kill men." (Hemingway. 1940:39) ความจริงในการสู้รบนี้ เขาก็ฆ่าคนมาากแล้ว แต่ด้วยความไม่เต็มใจเลย เขาคิดว่าการฆ่าคนเป็นบาป เขา บอกรอเบิร์ตว่าถ้ามีชีวิตยืนนานต่อไป เขาจะดำเนินชีวิตที่สงบไม่ทำอันตรายต่อใครๆ

"You have killed?" Robert Jordan asked...

"Yes. Several times. But not with pleasure. To me it is a sin to kill a man...I am against all killing of men."

"Yet you have killed."

"Yes. And will again. But if I live later, I will try to live in such a way, doing no harm to any one, that it will be forgiven."

(Hemingway. 1940:41)

ทุกครั้งที่มีการสู้รบกันในอดีต อันเซลโมจะเกิดความรู้สึกกลัวและวิ่งหนี โดยที่เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ ซึ่งเขาก็เล่าให้โรเบิร์ตฟัง หากจะมีการรบต่อไปในอนาคต เขาอยากจะทราบให้แน่ชัดว่าเขาต้องทำอะไร จะได้ไม่วิ่งหนี

"I have never seen a battle without running," Anselmo said.

"I do not know how I would comport myself...if there is to be a battle or even much exchanging of shots, I would wish to have it very clear what I must do under all circumstances to avoid running..."

(Hemingway. 1940:42-43)

เมื่อฝ่ายฟาสซิสต์ซึ่งทำลายกลุ่มของซอร์โดหมดสิ้นแล้วได้เดินทางผ่านบริเวณที่อันเซลโมตั้งเกตการณ์อยู่ เขารับการสูญเสียชีวิตของกลุมเพื่อนและจำเป็นกลของซอร์โดได้ระหว่างที่เดินทางกลับ อันเซลโมรู้สึกกลัวจับใจ เขาเร่งเดินเพื่อให้ถึงที่พักเร็วที่สุด ขณะเดียวกันก็สวดมนต์ให้แก่วงวิญญานของกลุ่มเพื่อนด้วย นับเป็นการสวดมนต์ครั้งแรกภายหลังที่เขาเข้าร่วมการต่อสู้

Walking alone in the dark, with a fear like a freezing of his heart...he simply walked as fast as he could to bring the news. And as he walked he prayed for the souls of Sordo and of all his band. It was the first time he had prayed since the start of the movement.

(Hemingway. 1940:327)

ในตอนจบเรื่อง คือ ภายหลังจากที่โรเบิร์ตได้ระเบิดสะพานแล้ว อันเซลโมซึ่งเป็นผู้ช่วยในการดำเนินการวางวัตถุระเบิดด้วย ต้องจบชีวิตลงเนื่องจากอยู่ในรัศมีของอำนาจระเบิด "...Anselmo lay face down behind the white marking stone..."

Robert Jordan got to his feet, crossed the road, knelt by him and made

sure that he was dead..." (Hemingway. 1940:446)

6.3.3 ปับโล เป็นฆาตกรที่หมิ่นย่นความตายให้แก่ฝ่ายศัตรูอย่างมากใน
วีรกรรมแต่ละครั้งของเขา รอเบิร์ตถามเขาว่าเคยฆาตกรรมรักษากรณใหม่ ปับโลตอบว่า
จำนวนมาก. "'Have you killed many civil guards?' Robert Jordan asked.

'Several,' Pablo said." (Hemingway. 1940:14) และราฟาเอลหนุ่มยิปซีได้เล่าว่า
ปับโลฆ่าคนมากกว่าที่โรคระบาดฆ่าเสียอีก "'He killed more people than the
cholera,' the gypsy said. 'At the start of the movement, Pablo killed
more people than the typhoid fever...than the bubonic plague.'"

(Hemingway. 1940:26) ภายหลังจากที่โคซาคนเป็นจำนวนมากที่เมืองอวิลลา ปับโลก็
บอกกับฟิลาร์ว่า เขาไม่สบายใจนัก "'I think it would be bad taste after
killing of so many people.'" (Hemingway. 1940:128)

ดังนั้น จากการที่โคซาคน และทำลายสิ่งต่างๆมากมายทำให้จิตใจของปับโล
เศร้าหมอง และกลัวการตามล่าด้วย สภาพจิตใจที่เคยเข้มแข็งก็เปลี่ยนไป เมื่อพบ
รอเบิร์ตครั้งแรกปับโลมีท่าทางเศร้าสร้อย "He spoke, not sullenly, but almost
sadly now...and in his sullenness there was a sadness that was disturbing
to Robert Jordan..." (Hemingway. 1940:12) เมื่อปับโลทราบว่าแคว้นซึ่งเคยร่วม
งานระเบิดรถไฟด้วยกันตายเสียแล้ว เขาก็ตกลงว่าชีวิตของทุกคนก็จะเป็นเช่นนั้น คือ
มีจุดจบเหมือนกัน "'That is what happens to everybody,' Pablo said gloomily.
'That is the way we will all finish.'" (Hemingway. 1940:14) แล้วปับโลก็บอก
ถึงความเหนื่อยล้าต่อสภาวะสงครามของเขาว่าเขาเบื่อการตามล่าทำลายชีวิตกัน เขา
เห็นคเหนื่อยกับทุกอย่างในสงครามนี้ เมื่ออันเซลโมแนะนำว่าถ้าไม่อยู่บริเวณเขาแถบนี้ก็
สามารถเคลื่อนย้ายไปอยู่เขาดูก่อนๆได้ ปับโลก็ไม่ต้องการไป

"In Spain there are many mountains. There are the Sierra de
Gredos if one leaves here."

"Not for me," Pablo said. "I am tired of being hunted. Here
we are all right. Now if you blow a bridge here, we will be

hunted...I am tired of all this...

(Hemingway. 1940:15)

ภาวะสงครามและการสู้รบได้แปรเปลี่ยนสภาพของหัวหน้ากลุ่มปฏิบัติการซึ่งเคยมีผลงานหาหาญเข้มแข็ง มาสู่ความเหนื่อยล้า และรังเกียจ สภาพจิตใจของเขาในการปฏิบัติการระเบิดสะพานร่วมกับรอเบิร์ตนั้นเหมือนคนเสียสติ ซึ่งรอเบิร์ตกล่าวว่า "เขามีความมั่นใจน้อย" "He (Pablo) has little confidence," Robert Jordan said." (Hemingway. 1940:453) และต่อมาอีกสัปดาห์รอเบิร์ตพบว่าพัลโลพยายามซึ่งถูกฆ่าไปแล้วสภาพเข็นหนักแล้ว และรอเบิร์ตคิดว่า "เขาหาเป้าที่จะทำลายไม่ได้"

"And these are what men fear," Agustín said. "Look, Ingles! He's (Pablo) re-killling the sentries."

"Since he has no other target," Robert Jordan said.

(Hemingway. 1940:453)

ภายหลังภารกิจระเบิดสะพานเสร็จสิ้นแล้ว มีการรวมกลุ่มและซักถามถึงการสูญเสียในกลุ่มย่อยของแต่ละคน จากสัปดาห์ซึ่งโคเอบเห็นอารมณ์อันวิปริตของพัลโลถามเขาถึงคนในกลุ่ม พัลโลตอบว่า

"All dead," Pablo said. He was almost unable to breathe. Agustín turned his head and looked at him.

"Did you shoot them all?" Agustín asked... "Why do you not say you shot them?"

"Shut up," Pablo said... "They were not of our band."

(Hemingway. 1940:454-456)

แสดงถึงสภาพจิตใจของพัลโลที่อยู่ในขั้นเลวร้ายถึงกับยิงคนในกลุ่มที่เขาไปหามาเพิ่มภายหลัง 5 คน เมื่อจากสัปดาห์ก่อนอย่างรุนแรง พัลโลจึงตอบว่าไม่ต้องการอะไร เพราะถึงอย่างไรก็ไม่จำเป็นว่าเป็นกลุ่มเดียวกัน

ความสูญเสียในนวนิยายเรื่องนี้ แสดงถึงความสูญเสียทางกายคือ การตายของตัวละครเป็นจำนวนมาก ได้แก่ ตัวละครเอกชายของเรื่องพร้อมผู้นำทางของเขา คือ อันเซลโม บุคคลในกลุ่มของพัลโลมีรอดชีวิตเพียงสามคนไม่นับอันเกรซ ส่วนกลุ่มที่พัลโลไป

หามาสมทบภายหลังการกลับใจมาร่วมงานนี้อีกห้าคนท้ายหมก กลุ่มของเอล ชอร์โคก็เสียชีวิตทุกคนจากการกวาดล้างของฝ่ายนิยมฟาสซิสต์ นวนิยายเรื่องนี้เป็นฉากสงครามกลางเมืองจึงมีบุคคลสูญเสียชีวิตนับทั้งแสนคนจนจบเรื่องมากมายทีเดียว ส่วนสภาพความวิตก หวากกลัวที่เกิดจากสงครามก็ปรากฏแก่ตัวละครชายทุกคน โดยเฉพาะพัปโด้ซึ่งเคยฆ่าคนมามากในตอนสุดท้ายก็ต้องสูญเสียการควบคุมสภาพจิตใจในด้านการฆ่า คือ ฆ่าด้วยความขาดสติ ฆ่าใคร่แมดาในกลุ่มของตัวเอง

6.4 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ตัวละครเอกชายของเรื่องได้แสดงทัศนะในค่านี ดังนี้

6.4.1 ริชาร์ด แคนท์เวล

6.4.1.1 ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเอง ปรากฏทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ริชาร์ดเป็นทหารมาประมาณ 28 ปี เคยผ่านสมรภูมิหลายครั้ง แม้จะรอดชีวิตได้แต่ใบหน้าของเขา มือ ตลอดจนอวัยวะหลายอย่างของร่างกายต้องเปลี่ยนสภาพไปมือซ้ายพิการ ใบหน้าอัปลักษณ์ด้วยรอยแผลจากกระสุนที่เกิดจากการได้รับบาดเจ็บจากการรบ นอกจากนี้เขายังอยู่ในฐานะนายทหารที่อยู่ในสายงานรบโดยตรง เคยฆ่าคนและเกือบถูกฆ่านับครั้งแทบไม่ถ้วน โคพบเห็นความสูญเสียทุกรูปแบบ จนกล่าวได้ว่าจิตใจของเขาชอกช้ำพอๆกับสภาพร่างกายที่สึกสั่นคราม ภัยโคพบเห็นและรับรู้ถึงสัจธรรมของสงครามว่าสงครามคือการทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง

ริชาร์ดได้รับบาดเจ็บครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อเดินทางผ่านบริเวณที่เขาเคยสู้รบเขาก็นึกถึงเหตุการณ์ในอดีต "A few weeks ago he had gone through Fossalta and had gone out along the sunken road to find the place where he had been hit,...that he had been badly wounded thirty years before." (Hemingway. 1950:17-18) และ "He was hit three times that winter,...Well, in a way, that is quite a lot to lose. (Hemingway. 1950:33)

เมื่อรีนาตาเลาความฝันว่าเธอเห็นมือของเขาค้างคัตของพระเจ้า ทำให้ริชาร์ด
 ก้มมือของเขา และนึกถึงเหตุการณ์ที่ทำให้มือของเขาพิการ "...The Colonel asked,
 looking at the misshapen hand with distaste, and remembering the two
 times that had made it that way." (Hemingway. 1950:84) และ "The hell
 with my bad hand," the Colonel said. "Since when was it so bad."
 (Hemingway. 1950:245) นอกจากนี้ เขายังรู้สึกว่าจุดหมายปลายทางของทหารอาชีพ
 คือ ความตายและสุสาน "...I am only a fighting soldier and that is the
 lowest thing on earth. In that you run for Arlington, if they return
 the body the family has a choice." (Hemingway. 1950:227-228)

ริชาร์ดเป็นทหารอาชีพมานานปี ดังนั้นจึงปรากฏความสูญเสียทางกายหลายครั้ง
 หลายหนคว้งกันจากสงครามในสมรภูมิต่างๆ ริชาร์ดเปรียบเทียบการสูญเสียถึงคนรักสาม
 คนดัง เช่นการพ่ายแพ้การรบของเขา ทั้งสองสิ่งนี้สาเหตุจากการตัดสินใจผิดพลาด การ
 ออกคำสั่งที่ไม่อาจปฏิบัติตามได้ การที่สถานการณ์ไม่อำนวย รวมทั้งความโหดเหี้ยมไร้
 เหตุผลด้วย ในชีวิตเขาสูญเสียทหารในการรบสามกองพันเช่นเดียวกัน

...I have loved but three women and have lost them trice. You
 lose them the same way you lose a battalion: by errors of judg-
 ment; orders that are impossible to fulfil, and through impossi-
 ble conditions. Also through brutality.

I have lost three battalions in my life and three women...

(Hemingway. 1950:95)

การเป็นทหารทำให้ชีวิตครอบครัวของเขาแตกสลาย ริชาร์ดเล่าให้รีนาตาฟังว่า
 อดีตภรรยาของเขาจากเขาไป เนื่องจากเขาต้องจากครอบครัวมาปฏิบัติงานตามหน้าที่

"She was an ambitious woman and I was away too much."

"You mean she went away, from ambition, when you only were
 away from duty?"

(Hemingway. 1950:212)

ชีวิตที่ขมขื่นตลอดมา และการสูญเสียในเชิงรบยอมทำให้สภาพจิตใจของริชาร์ด
 เจ็บปวดไม่น้อย แม้จะเป็นชายชาตินักรบก็ตาม

6.4.1.2 ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นๆ

บ้านเรือนและทรัพย์สินต่างๆของแคว้นประเทศที่ทำการรบ ต่างก็ถูกทำลายลงไ้
ทั้งจากกระสุนปืน และการทิ้งระเบิดทางอากาศ "...town of San Dona di Piave...
is miserable and gloomy,...They shelled it badly...Then we shelled it
really badly before we retook it." (Hemingway. 1950:17)

ริชาร์ดเดินทางผ่านมายังบริเวณที่ได้รับความเสียหายจากการต่อสู้กัน และมอง
ไปยังบ้านเรือนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในที่เดิมซึ่งเคยมีแต่สิ่งปรักหักพัง "Then he looked
across the river to the rebuilt white house that had once been rubble...."
(Hemingway. 1950:19)

พนักงานเสิร์ฟในโรงแรมกรีกที่ซึ่งรู้จักกับริชาร์ดก็เล่าให้เขาฟังว่า บ้านเรือน
ของเขาที่เมืองเทรวีโซ(Treviso) ถูกถล่มด้วยอาวุธของสหรัฐอเมริกาในสงครามโลกครั้งที่
สอง "'Your mediums smacked our house in Treviso.'" (Hemingway. 1950:
150)

ย่อมเป็นที่เห็นได้อย่างเด่นชัดว่ามนุษย์ถูกทำลายไปในสงคราม ทั้งด้านร่างกาย
และจิตใจ และสิ่งนี้ยังก่อให้เกิดความเจ็บปวดทรมานแก่ทุกคนและเกี่ยวของอีกด้วย
การทำลายล้างมนุษยชาติไม่เพียงแต่เป็นการฆ่าฝ่ายตรงกันข้ามเท่านั้น แต่เมื่อครั้งที่ฝ่าย
เดียวกันกลับทำลายกันเองจะโดยเจตนาหรือโดยความผิดพลาดทางยุทธวิธีก็ตาม บางครั้ง
ศพก็มีไ้ถูกฝังอยู่ในสถานที่อันควร แต่ถูกปล่อยปละละเลยให้เป็นเหยื่อของสัตว์อื่นๆ สร้าง
ความสังเวชระทึกใจแก่ผู้พบเห็น และไม่อาจจะช่วยเหลืออย่างไรได้ด้วยสภาวะสงคราม
เป็นเช่นนั้น

ก่อนที่จะถึงเมืองเวนิส ริชาร์ดแวะไปที่อนุสาวรีย์ซึ่งเป็นที่ฝังศพของเพื่อนของเขา
อยู่ด้วย เขาฝังเงินรายไ้ที่เขาได้รับความคุ้มกับเหรียญกล้าหาญไว้ที่อนุสาวรีย์นี้ พร้อมกับ
รำพึงว่า

It's fine now, he thought. It has merde, money, blood; look how that grass grows; and the iron's in the earth along with Gino's leg, both of Randolph's legs, and my right kneecap. It's a wonderful monument...

(Hemingway. 1950:18-19)

ประเทศสูญเสียชีวิตทหารในการต่อสู้กันเป็นจำนวนมาก ครั้งหนึ่งเมื่อมีการตรวจพบศพของทหารจำนวนมากถูกโยนลงแม่น้ำหรือลำคลองกันเซตกัน และลอยแช่อยู่ในน้ำเป็นเวลานานกว่าจะได้นำขึ้นมาฝังบนฝั่งน้ำนั้น

...along each side of the straight, flat, canal-bordered road they were making on, were the willows of the two canals that had contained the dead...and the dead had stayed there a long time, floating and bloating face up and face down regardless of nationality...labor troops hauled them out at night and buried them close to the road...

(Hemingway. 1950:20-21)

วิศวกรเล็งการยิงปืนด้วยใช้กำลังทั้งทางบก เรือ และอากาศของฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งสามารถทำลายศัตรูได้ตรงตามเป้าหมาย และขณะเดียวกันก็ถูกฝ่ายเดียวกันทิ้งระเบิดด้วย นับเป็นความสูญเสียที่เกิดจากน้ำมือของฝ่ายเดียวกันเอง

...Then the front part of the Valhalla Express dropped coloured smoke and turned and went home. The smoke was dropped accurately, and clearly showed the target which was the Kraut positions... So you can see it was a good bombing...the wind was from the east and the smoke began to blow back in our direction. The heavies were bombing on the smoke line and the smoke line was now over us. Therefore they bombed us the same as they had bombed the Krauts..."

(Hemingway. 1950:223-224)

ความผิดพลาดครั้งนั้นทำให้นายพลแม็คแนร์ กองจบชีวิตลง วิศวกรผู้ชมชั้นปวกราวใจอย่างยิ่ง "Don't be bitter. They killed General McNair by mistake the day the Valhalla Express came over. Quit being bitter." (Hemingway. 1950:252)

การสงครามคือการต่อสู้กันที่สามารถทำลายประสาทความรู้สึกและความทรงจำ
 ของทหารซึ่งเป็นวัตรบรรพสงครามของกองกล้าได้ ดังกรณี *Maréchal Ney* ซึ่งรีนาตาได้
 ทราบกิตติศัพท์ชื่อเสียงจากหนังสือ ริชาร์ดเล่าถึงนายทหารผู้นี้ว่า เขาสร้างวีรกรรมใน
 สนามรบมามาก จนในที่สุดต้องสูญเสียความทรงจำไป เมื่อรีนาตาเอ่ยชื่อของเขา ริชาร์ด
 จึงกล่าวว่า "A no good job," the Colonel said. "Anyway, not after he fought
 all those rear-guard actions coming back from that big Russian town.
 He used to fight ten, twelve, fifteen times a day. Maybe more. Afterwards
 he couldn't recognize people..." (Hemingway, 1950:156-157)

การรบกันทำลายประสาทและขวัญของทหาร ทำให้สภาพจิตใจแปรปรวน เคย
 กล้าก็กลับเป็นกลัวได้ ดังที่ริชาร์ดเล่าถึงการโจมตีที่เรียกว่า *Vahalla Express*
 การทิ้งระเบิดทำให้เชลยที่ฝ่ายพันธมิตรจับได้ตกใจกลัวตัวสั่นราวกับจับไขมาเล็เรียไม่อาจ
 ควบคุมตัวเองได้ ทั้งๆที่คนเหล่านี้เป็นทหารกล้าหาญมาก่อน

"...Later it looked as though all of the earth had erupted
 and the prisoners that we took shook as a man shakes when his
 malaria hits him. They were very brave boys from the Sixth
 Division Parachute Division and they all shook and could not
 control it though they tried."

(Hemingway, 1950:224)

ริชาร์ดนึกถึงการสูญเสียชีวิตของนายทหารระดับบังคับบัญชาซึ่งเกิดขึ้นบ่อย นาย
 ทหารเหล่านี้บางคนไม่หวั่นกลัวให้โตไครวดเร็ว เมื่อมีการทลายกองตั้งเปลี่ยนแรงงาน
 และค่าใช้จ่ายในการหาคนใหม่มาทดแทน และคนที่มาทดแทนก็จะต้องตายอีกเช่นกัน

"...I don't know how many times we lost company commanders...They
 aren't made, nor grown, as fast as a crop of potatoes is either.
 We got a certain amount of replacements...It takes men to bring
 them back, and gasoline,...These men might just as well be
 fighting and get killed too."

(Hemingway, 1950:255)

นอกจากนี้ศพของทหารที่เสียชีวิตเป็นจำนวนไม่น้อย อยู่ในสภาพที่ผู้พบเห็นต้อง
 รันทกใจอย่างยิ่ง ดังกรณีทหารอเมริกันคนหนึ่งซึ่งเสียชีวิตอยู่กลางถนนและถูกรถหัวรถดันทับ

ครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกน้องของริชาร์ดมารายงานแก่เขาวา "Sir, there is a dead GI in the middle of the road up ahead, and every time any vehicle goes through they have to run over him, and I'm afraid it is making a bad impression on the troops." (Hemingway. 1950:257) ริชาร์ดเองก็เคยพบเห็นสภาพศพทหารกองกลายเป็นอาหารของสัตว์ต่างๆด้วยเช่นกัน "...That was the first time I ever saw a German dog eating a roasted German kroat. Later on I saw a cat working on him too..." (Hemingway. 1950:257)

กล่าวโดยสรุปแล้ว ในเรื่องของความสูญเสียอันเกิดจากสงคราม ริชาร์ดแสดงให้เห็นว่า สงครามทำให้ตัวเขาพิการทั้งกายและจิตใจ นอกจากนี้ทหารอื่นๆก็อยู่ในสภาพที่ไม่ต่างจากเขา คือ เกิดความสูญเสียทั้งด้านร่างกายและจิตใจด้วยเช่นกัน และการที่เขาได้เห็นความตายของเพื่อนร่วมรบและศัตรูด้วยก็ยิ่งก่อให้เกิดความปวดร้าวและวันทกใจยิ่งขึ้น ริชาร์ดถึงกับกล่าวว่า เป็นทหารของหัวทัวเหมือนไม่มีหัวใจและไร้ความรู้สึก "It is always disheartening as hell. But you are not supposed to have a heart in this trade." (Hemingway. 1950:135)

6.4.2 หัวทัวพนักงานเสิร์ฟ

เขาได้แสดงทัศนะต่อความสูญเสียที่เกิดในภาวะสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง โดยการรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เขาได้เห็นทหารหลายคนเกิดความกลัวตาย ไม่อยากออกรบตามหน้าที่ พยายามสร้างสถานการณ์ต่างๆกัน เพื่อให้ตัวเองกลายเป็นคนเจ็บป่วยหรือพิการ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นทหารหรือการออกสู่แนวหน้า แสดงถึงสภาวะสงครามทำให้มนุษย์ตกอยู่ในสภาพจิตใจอ่อนแอ นับเป็นความสูญเสียด้านจิตใจอย่างหนึ่ง

...He and the Colonel both remembered the men who decided that they did not wish to die;...

They knew,...how poor boys would share the contents of a match box full of gonorrheal pus to produce the infection that would keep them from the next murderous frontal attack...other boys who put the big ten centime pieces under their arm-pits to produce jaundice...richer boys who, in different cities, had paraffin injected under their knee-caps so they would not have

to go to the war...how garlic could be used to produce certain effects which could absent a man from an attack,...

(Hemingway. 1950:59-60)

เนื่องจากทั้งวิชาโรคและหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟไครวมรู้เห็นและเกิดความสนใจกับเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นมาด้วยกัน จึงทำให้ทั้งคู่ตกลงร่วมมือกันทั้งสมาคม Order of Brusadelli เพื่อช่วยเหลือทั้งคาบทหารและศาสนา

7. สงครามสร้างอาชีพ หมายถึง การที่ตัวละครมีอาชีพใหม่ในภาวะสงคราม ได้แก่ การเป็นทหารอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครช่วยเหลือกิจการต่างๆ เพื่อการสงคราม แต่ในยามปกติ เขากลับประกอบอาชีพอื่นๆ

7.1 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ตัวละครชายที่แสดงให้เห็นว่า ในภาวะสงครามเขามีบทบาทร่วมในฐานะอาสาสมัครหรือทหารจากการเกณฑ์ของทางราชการ เพื่อกำการรบมีอยู่หลายคน เขาเหล่านั้นต่างมีสาเหตุหรืออาชีพ เพราะเขาประกอบอาชีพก่อนภายหลังสงครามสิ้นสุดหรือก่อนที่จะเกิดสงคราม ตัวละครเหล่านี้ คือ

7.1.1 เจค บานซ์ เคยมีบทบาทร่วมในสงครามจนกระทั่งได้รับบาดเจ็บ ดังที่เขาเคยบอกหญิงคนหนึ่งว่า "'I got hurt in the war,' I said." (Hemingway. 1981:18) แต่ภายหลังสงครามสิ้นสุด เขาก็ประกอบอาชีพนักข่าว ดังปรากฏในนวนิยาย คือ

เบิร์ตชวนเจคออกไปย่ำราตรีกลางดึก เขาบอกเธอว่าต้องทำงานตั้งแต่เช้า เขาไปด้วยเธอไม่ได้ "'I have to work in the morning,' I said..." (Hemingway. 1981:30) และเช้าวันต่อมา เขาก็ไปทำงานในหน้าที่ตามปกติ คือ เป็นนักข่าว "Upstairs in the office I read the French morning papers, smoked, and then sat at the typewriter and got off a good morning's work..." (Hemingway. 1981:31)

7.1.2 ไมค์ แคมป์เบล เป็นทหารระหว่างสงครามด้วยเช่นกัน เมื่อ
 รอเบิร์ตถามว่าเขาเคยร่วมสงครามด้วยหรือ เบิร์ตกล่าวเสริมว่า ไมค์เป็นทหารที่เก่ง
 พร้อมกับบอกให้เขาเล่าถึงวีรกรรมของเขา

'Were you in the war, Mike?' Cohn asked.

'Was I not.'

'He was a very distinguished soldier,' Brett said. 'Tell them
 about the time your horse bolted down Piccadilly.'

(Hemingway. 1981:102)

แต่ภายหลังสงครามสิ้นสุดในนวนิยายไม่ปรากฏว่าเขาทำอาชีพอะไร เพียงแต่บอกว่าเขา
 เป็นบุคคลล้มละลาย

'...I went bankrupt...'

'How did you go bankrupt?' Bill asked.

'Two ways,' Mike said, 'Gradually and then suddenly.'

(Hemingway. 1981:103)

7.1.3 เคานต์มิพิโฟโพลซ์ เคยร่วมการรบในสงครามและการปฏิวัติ
 หลายครั้ง เบิร์ตถามว่าเป็นทหารหรือ เขาให้คำตอบว่าเป็นบางครั้ง อย่างไรก็ตาม
 แสดงว่ามีอาชีพในยามปกติของเขา บากแบลบางแห่งก็เกิดจากสงครามแต่เขามีกำไร
 ในกิจการทหาร เพียงแต่อยู่ในเหตุการณ์ขณะไปติดต่อกิจการ

'I have been in seven wars and four revolutions,' the count
 said.

'Soldiering?' Brett asked.

'Sometimes, my dear...'

'...Where did you get those(wounds)?' I asked.

'In Abyssinia...'

'...Were you in the army?'

'I was on a business trip, my dear.'

(Hemingway. 1981:49)

และยามปกติปรากฏในเรื่อง เคานต์มิพิโฟโพลซ์เป็นนักธุรกิจเจ้าของร้านขายขนมใน
 สหรัฐอเมริกา

'Is he a count?'

'...Owns a chain of sweetshops in the States?'

(Hemingway. 1981:29)

ตัวละครชายทั้งสามคนในนวนิยายเรื่องนี้ต่างมีบทบาทร่วมในภาวะสงครามทุกคน โดยการละทิ้งอาชีพเดิมมาเป็นอาสาสมัคร เมื่อสงครามสิ้นสุดแล้ว ทุกคนก็ดำเนินชีวิตด้วยการประกอบอาชีพที่แตกต่างกับในภาวะสงคราม ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าสงครามสร้างอาชีพใหม่ให้แก่มนุษย์

7.2 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ตัวละครชายหลายคนในนวนิยายเรื่องนี้เป็นอาสาสมัครหรือทหารที่สนับสนุนกิจการกองทัพในยามที่ประเทศเผชิญกับภาวะสงคราม ทั้งที่ยามปกติเขาเหล่านั้นทำอาชีพอื่น ทั้งนี้

7.2.1 เฟรคเคอริค เฮนรี ระหว่างสงครามเขาเป็นอาสาสมัครประจำหน่วยรถพยาบาลติดยศร้อยโท และปฏิบัติงานที่แนวหน้าโดยพักอยู่โรงทหารที่เมืองกอริเซีย "...we crossed the river in August and live in a house in Gorizia..." (Hemingway. 1977:8) และเขายังคงปฏิบัติงานอยู่ที่เมืองนี้หลังจากได้หยุดพัก "When I came back to the front we still lived in that town..." (Hemingway. 1977:12)

เมื่อวันใดที่เขาไปรู้จักกับแคธรีน เพื่อนของแคธรีนแปลกใจที่เขาไม่ใช่ชาวอิตาลีเช่นแต่ประจำกองทัพบกอิตาลี เฟรคเคอริคบอกว่าเขาไม่ได้อยู่ในสายงานกองทัพโดยตรง แต่ประจำอยู่หน่วยรถพยาบาล "It's not really the army. It's only the ambulance." (Hemingway. 1977:17)

เอ็ดทอเรอามเฟรคเคอริคว่าเป็นร้อยโทมานานเท่าไร เขาตอบว่าเกือบสามปีแล้ว

'How long have you been a lieutenant?'
'Going on three years.'

(Hemingway. 1977:90)

ก่อนสงครามเฟรคเคอริคเป็นนักศึกษาวิชาสถาปัตยกรรมอยู่ในกรุงโรม ซึ่งทราบได้จากการสนทนากับซิมมอนส์ (Simmons) คือ

'I've clothes but they are all at Rome.'
 'You did live there, didn't you?...How did you ever live there?'
 'I want to be an architect.'

(Hemingway. 1977:172)

และเฟรคเคอริคตอบข้อซักถามของทหาร เมื่อเดินทางถึงสวิทเซอร์แลนด์ว่าเขาศึกษาวิชา
 กังกล่าวอยู่ในอิตาลี

'What have you been in Italy?'
 'I have been studying architecture....'

(Hemingway. 1977:200)

7.2.2 เอ็ดทอเร มอเร็ตตี เมื่อเกิดสงครามเอ็ดทอเรอยู่ในระหว่าง
 กลัมนาเย็บมเขียนนิคมารคาในอิตาลี เขาจึงอาสาสมัคร เป็นทหารในกองทัพบกอิตาลีได้
 รัยสร้อยโหมมาเป็นเวลาสองปีแล้ว ก่อนสงครามเขาอยู่ในนครซานฟรานซิสโก โดยลง
 เป็นผู้เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เล็ก ไม่ปรากฏว่าเขามีอาชีพใดก่อนมาร่วมสงครามนี้ "How
 long have you been an officer, Ettore?" I asked. "Two years..." (Hemingway.
 1977:90) และ "...Ettore was twenty-three. He had been brought up by
 an uncle in San Francisco and was visiting his father and mother in
 Torino when war was declared..." (Hemingway. 1977:91)

7.2.3 นวนทหลวง มีบทบาทรวมในสงครามและพักอยู่ที่เดียวกันกับ
 เฟรคเคอริค "That night at the mess I sat next to the priest..."
 (Hemingway. 1977:14) ตอนนวนทหลวงย้ายไปปฏิบัติหน้าที่หน่วยอื่น โดยเขาบอก
 เฟรคเคอริคว่า "I sleep at 307 now," he said. จากการพูดคุยกับเฟรคเคอริค
 ได้ทราบว่า ถ้าสงครามสิ้นสุดเขาก็จะกลับไปทำหน้าที่นวนทหลวง ณ ที่เดิมก่อนที่จะมา
 แนวนทนา "If it is possible I will return to the Abruzzi...I would be
 too happy. If I could live there and love God and serve Him." (Heming-
 way. 1977:56)

ผู้ประพันธ์ได้ให้ตัวละครชายของเรื่องมีอาชีพในภาวะสงครามซึ่งแตกต่างจากอาชีพของเขาในยามปกติ และบุคคลเหล่านี้ได้อาสาสมัครร่วมเผชิญกับสงครามเพื่อป้องกันประเทศอิตาลีด้วยกัน จะเห็นได้ว่าตัวละครชายทั้งเจ็ดได้เปลี่ยนอาชีพเดิมของตนมาปฏิบัติงานด้านการสงคราม เมื่อประเทศเข้าสู่ภาวะสงคราม แม่เฟรคเคอริกเองจะมีอาชีพอาสาสมัคร การที่ได้อาสาสมัครเป็นนักศึกษาอยู่ในอิตาลีทำให้เขาตัดสินใจร่วมบทบาทในการป้องกันประเทศด้วย เอ็คทอเรนนั้นแม้จะเป็นอาสาสมัครโดยสายเลือด แต่กลับไปเก็บโทและมีอาชีพอยู่ในสหรัฐอเมริกา เมื่ออิตาลีเข้าสู่สงคราม เขามาเยี่ยมบิดามารดาพอดีจึงอาสาสมัครเป็นทหาร บาทหลวงผู้เคร่งครัดในศาสนาจะทำงานที่เขารักมาเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่ทำหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ สำหรับพลขับทั้งสี่คนซึ่งมีอาชีพเป็นช่างเครื่องยนต์อยู่แล้ว ก็ให้ความร่วมมือด้วยการอาสาสมัครเป็นพลขับรถพยาบาล ดังนั้น ยามอิตาลีอยู่ในภาวะสงคราม ตัวละครจึงกล่าวถึงอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจการสงคราม ทั้งที่ยามปกติเขาทำดีประกอบอาชีพอื่นๆ

7.3 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

สงครามก่อให้เกิดอาชีพใหม่แก่ตัวละครชายในนวนิยายเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในสเปน ดังนี้

7.3.1 รอเบิร์ต จอร์แดน ก่อนที่เขาจะมาร่วมรบในสงครามนั้น รอเบิร์ตประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาสเปนในมหาวิทยาลัยในรัฐมอนทานา เขายังคิดว่าเมื่อกลับไปสหรัฐอเมริกา ก็จะยังคงมีอาชีพสอนหนังสือเช่นเดิมและเขียนหนังสือด้วย "...I am going back and earn my living teaching Spanish as before, and I am going to write a true book." (Hemingway, 1940:163) และในอนาคตนั่น เมื่อเขาได้งานสอนดังเดิม มาริอา ก็จะกลายเป็นภรรยาของอาจารย์มหาวิทยาลัย "...And when I get my job back at the university she (Maria) can be an instructor's wife..." (Hemingway, 1940:164)

แต่ในสงครามนี้ ร็อบเบิร์ตได้ร่วมมือกับฝ่ายสนับสนุนสาธารณรัฐด้วยการทำงานสังกัดหน่วยข่าวกรองฝ่ายอำนวยการรบ ทั้งที่เขาได้นำหลักฐานแสดงตัวให้พบโลกเมื่อพบกันครั้งแรก "One is S.I.M., the service of the military intelligence. The other is the General Staff." (Hemingway. 1940:10) นอกจากนี้เขายังเป็นผู้เชี่ยวชาญการใช้วัตถุระเบิดอีกด้วย โดยปฏิบัติการมาหลายครั้งแล้ว "...He knew how to blow any sort of bridge...and he had blown them of all sizes and constructions." (Hemingway. 1940:4) ในนวนิยายนี้ นายพลโกลด์สโตนมอบหมายให้เขาระเบิดสะพาน พร้อมกับบอกว่าเคยได้ยินชื่อเสียงในตำนานของเขาอย่างใด "They tell me you blow bridges very well. Very scientific..." (Hemingway. 1940:7)

7.3.2 อันเซลโม มีบทบาทในการต่อสู้ในสงครามกลางเมืองนี้ โดยให้การสนับสนุนฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มต่างๆมากมายรวมทั้งกลุ่มนิยมคอมมิวนิสต์และกลุ่มชาวกัวเตมาลา และกรรมกรควาย อาชีพก่อนสงครามกลางเมืองของอันเซลโมคือ พรานล่าสัตว์ เขาเองตั้งใจว่า ถ้าได้รับชัยชนะแล้วก็จะกลับไปล่าสัตว์ทั้งเดิมดิงกับขวนร็อบเบิร์ตไปควาย "...And after we have won you must come to hunt...We all hunt in my village." (Hemingway. 1940:39) ร็อบเบิร์ตเองก็เข้าใจดีว่าอันเซลโมเป็นเพียงนายพรานล่าสัตว์ มิใช่ทหารที่เห็นการฆ่าคนเป็นสิ่งจำเป็น "...Anselmo does not like to (kill) because he is a hunter, not a soldier. Don't idealize him, either. Hunters kill animals and soldiers kill men..." (Hemingway. 1940:287)

แม้ว่าตัวละครอื่นๆจะมีบทบาทร่วมในการต่อสู้ในสงครามกลางเมืองนี้ แต่ผู้ประพันธ์ก็ไม่ได้เห็นว่าเดิมเขามีอาชีพอะไร เพียงทำให้เข้าใจว่าเป็นคนยากจนหรือเป็นชาวกัวเตมาลาเท่านั้น

ดังนั้น หัวข้อสงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่องนี้จึงเน้นเฉพาะที่ตัวละครเอก

ชายเท่านั้นที่ยินยอมลาออกจากงานเดิมของตัวเองในประเทศสหรัฐอเมริกา แล้วเดินทางมารวมประกอบอาชีพอาสาสมัครในการสงครามด้วยเหตุผลทั้งที่โลกกลามาข้างตนแล้ว ส่วนตัวละครอื่นๆ จำต้องจับอาวุธต่อสู้กับคนชาติเดียวกันเพื่ออุดมการณ์ที่พวกเขายึดมั่น สภาพการดำรงชีวิตในยามปกติของเขาก็คือเป็นเพียงชาวนาน ชาวไร่ หรือกรรมกรธรรมดา

7.4 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง Across the River and into

the Trees ในนวนิยายเรื่องนี้มีตัวละครชายสองคนที่ได้แสดงทัศนะด้านอาชีพ ดังนี้

7.4.1 พันเอกริชาร์ด แคนท์เวล เป็นนายทหารอาชีพประจำเหล่าราบของกองทัพสหรัฐอเมริกา เขาผ่านการรบมาหลายครั้ง และปฏิบัติภารกิจในสมรภูมิต่างๆ ด้วยตนเอง เขาเป็นทหารอาชีพมาตลอด 28 ปี ขณะนี้อายุ 50 ปี "He was fifty and a Colonel of Infantry in the Army of the United States..." (Hemingway, 1950:8) และ "...I had been an unkilld character for around twenty-eight years..." (Hemingway, 1950:250-251)

ดังนั้นริชาร์ดจึงมีได้ทำการรบในสงครามแต่ละครั้งในฐานะอาสาสมัคร หากแต่ทำการรบด้วยความรับผิดชอบต่อนาที่และต่ออาชีพของตน และยึดมั่นต่ออาชีพทหารเพียงอย่างเดียว

7.4.2 หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟประจำโรงแรมกริตตี พาเลส ในยามสงครามเขาเป็นทหารซึ่งอาจเป็นโดยอาสาสมัครหรือเกณฑ์ก็ตาม แต่เมื่อสงครามยุติเขาก็มีอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟประจำหัวหน้า "Just then the Grand Master came into the room. He was wearing his formal attire as a head waiter..." (Hemingway, 1950:55)

ริชาร์ดและหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟได้มีโอกาสรู้จักกัน เป็นทั้งนายกับลูกน้องและเป็นเพื่อนร่วมรบในสมรภูมิตามที่ริชาร์ดมีศรัทธาและลูกน้องครองยศสิบเอก ด้วยความเป็นลูกน้องที่เขายำเฒ่ามา ท้องการรวบรวมกับริชาร์ดถึงเช่นสมัยก่อน

...he wished the Colonel would return to things they both knew together when they were a lieutenant and a sergeant...

"...I only said I would like to fight under you in such times."

(Hemingway. 1950:63)

เหล่านายอมแสดงอาชีพของหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟได้ทั้งในอดีตยามสงคราม และปัจจุบันยามบ้านเมืองสงบ

สรุปได้ว่าตัวละครเอกชายของเรื่องมีอาชีพเป็นทหารอยู่แล้วทั้งในยามปกติและในภาวะสงคราม สงครามจึงไม่ได้สร้างอาชีพใหม่ให้แก่เขา แต่เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงบทบาทตามหน้าที่ของทหารโดยสมบูรณ์ ส่วนหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟนั้นยึดอาชีพบริการเมื่อสงครามเลิกแล้ว แต่เป็นทหารอาสาสมัครในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ในการรบจึงมีทั้งบุคคลที่เป็นทหารอาชีพ และคนที่สงครามสร้างอาชีพใหม่ให้รวมทำการด้วยกัน

ทักษะของตัวละครหญิงที่มีต่อสงคราม

1. ความสามัคคี หมายถึง ความรักผูกพัน ความเห็นใจกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการให้ความร่วมมือกระทำภารกิจของส่วนรวมให้สำเร็จ

1.1 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงของเรื่องนี้แสดงทักษะต่อหัวข้อนี้อย่างไร

1.2 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ตัวละครหญิงที่แสดงพฤติกรรมในค่านี้นี้ คือ เฮเลน เฟอร์กูสัน ซึ่งเป็นพยาบาลและทำงานร่วมกับแคธรีนมาหลายแห่ง เธอรักและห่วงใยแคธรีนมาก เธอบอกกับเฟรดเคอร์ริชขณะที่รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลที่มีหลานว่า อย่าสร้างความเดือดร้อนให้แคธรีน มิฉะนั้นเธอจะฆ่าเขาเสีย เธอไม่ต้องการให้แคธรีนมีลูกระหว่างสงคราม พร้อมกันนั้นเธอบอกให้เขาขอร้องแคธรีนว่า งงคเขาเวรตักลักระยะหนึ่ง เนื่องจากแคธรีน

มีท่าทางเห็นแค่น้อยมาก

'...But watch out you don't get her in trouble...and I'll kill you...I don't want her with any of these war babies... You ought to ask her not to do night duty for a while. She's getting very tired...'

(Hemingway. 1977:80-81)

เมื่อเฟรคเคอริคหนีทัพและตามไปที่เมืองสเตรซาจนพบแคธรินกับเฟอรูกัสซึ่งไปปฏิบัติงานที่นั่น เฟอรูกัสไม่ได้แสดงความยินดีเลย เธอกลับกล่าวว่า ไม่จีใจที่พบเฟรคเคอริค เพราะรูปร่างจะนำความยุ่งยากมาสู่แคธริน พอมาเธอรองไห้ แคธรินปล่อยโยน เธอก็กล่าวกับแคธรินว่า เธอไม่รอนไห้ควยเห่ก่อนนอกจากเรื่องน่าวิตกที่เกิดขึ้นกับแคธรินเท่านั้น "'I'm not cheered by seeing you. I know the mess you've gotten this girl into. You're no cheerful sight to me...I'm not crying.

Except for the awful thing you've gotten into...'" (Hemingway. 1977:176)

ความรักเพื่อนและความวิตกกังวลถึงความทุกข์ซึ่งอาจจะเกิดกับเพื่อน ทำให้เฟอรูกัสกล่าวพูดและกล่าวแสดงพฤติกรรมเชิงคัดค้านต่อความสัมพันธ์อันลึกซึ้งของแคธรินกับเฟรคเคอริค

1.3 ความสามัคคีในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ตัวละครหญิงที่แสดงทัศนะในหัวข้อนี้ คือ

1.3.1 พิลาร์ ถึงแม้เธอจะไม่ใช้ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง แต่ผู้ประพันธ์ได้สร้างบทบาทให้เธออย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในค่านิยมสามัคคีพิลาร์เป็นผู้ประสานงานตามโครงเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ดังนี้คือ

พิลาร์มีความรัก ความผูกพัน และความห่วงใยต่อมารีอาอันมีความมีต่อบุตรและความรู้สึกไม่ไห้เกรงเบิร์ตด้วย เมื่อเธอคิดว่า เขาสมควรจะเป็นผู้ปกครองดูแลและหามารีอาไปอยู่ในที่ๆเธอวางใจว่าปลอดภัยและเหมาะสมกับมารีบาไคดังที่ราฟาเอลเล่าให้เบิร์ตฟังว่า พิลาร์รักและปกป้องมารีอา ไม่ยอมให้คนอื่นเข้ามาใกล้ชีวิตเธอจนเกินไป

และอันเซลโมก็เสริมด้วยว่า พิลาร์เอาใจใส่ทอมาริอาอย่างดียิ่ง "'...She(Pilar)

likes the girl. But let any one come near her seriously--'...'She is very good with the girl,' Anselmo said. 'She takes good care of her.'"

(Hemingway. 1940:28) ทั้งๆที่กับคนอื่นแล้ว พิลาร์เป็นคนอารมณ์ร้าย โหดเหี้ยมมาก

"'...She(Pilar) is of an unbelievable barbarousness.'" (Hemingway.1940:

28) เมื่อพิลาร์พบกับรอมเบิร์ตในวันแรกที่เขามาถึง เธอพอใจเขา และให้ความเมตตาเขาทันที รอมเบิร์ตเองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

"...Young man, I am very content that you have come..."

"And I equally."

"We will understand each other," she said.

(Hemingway. 1940:31)

พร้อมกันนี้ เธอไว้วางใจเขาขนาดที่ฝากฝังให้เขาพาทอมาริอาไปควยเมื่อเสร็จภารกิจ เนื่องจากมาริอาได้รับเคราะห์กรรมมาก่อนจนอยู่ในสภาพเลวร้าย พับโลเองก็หลงใหลมาริอาอยู่ด้วย

"...Be very good and careful about the girl. The Maria. She has had a bad time..."

"She was in a bad state," the woman of Pablo said. "Now she is better, she ought to get out of here."

"...There they will treat her well and she can work with children...Pablo has a sickness for her already... It is best that she goes now."

(Hemingway. 1940:32)

ต่อมาพิลาร์รับอาสาเผ่าดูใส่เครื่องมือและวัตุกระเบิดของรอมเบิร์ตไว้ให้เขาด้วย เป็นการแบ่งเบาภาระ "'...I will look after thy equipment...It shall be covered and no one should touch it..." (Hemingway. 1940:34)

นอกจากนี้ พิลาร์ยังรับรูและยินยอมให้มาริอาตกเป็นภรรยาของรอมเบิร์ตอีกด้วย มาริอาเป็นผู้เปิดเผยความนี้ต่อรอมเบิร์ตเอง มาริอาบอกพิลาร์ว่าเธอรักรอมเบิร์ต พิลาร์สอนให้มาริอาบอกรอมเบิร์ตว่าเธอไม่ได้เจ็บป่วยแล้ว "...I spoke to her(Pilar) and

told her that I love you...I told Pilar and she said...to tell you that I was not sick..." (Hemingway. 1940:73)

เมื่อพัลโลซโมยวัตรระเบิดของรอนเบิร์ตที่พิลาร์รับอาสาจะไป เธอมีความทุกข์อย่างยิ่งแม้รอนเบิร์ตจะปลอบว่าไม่เป็นไร อาจใช้เครื่องมืออื่นทดแทนได้ เธอก็ชักขึ้นจะไปตามพัลโล และเมื่อไม่อาจไปตามได้ เธอจึงไม่ยอมนอนทั้งคืน แต่นั่งเฝ้าดูผ้าโพกหัวรอนเบิร์ต เธอเองซาบซึ้งในน้ำใจของเธอยิ่งนัก เธอกล่าวควยว่าเธอไม่เพียงแต่ทำให้รอนเบิร์ตคิดถึงเท่านั้นแต่เธอยังสร้างความฉีกฉีกให้แก่วัยสาวชาวอเมริกันด้วย

"I go anyway. I have betrayed thee with my lack of smartness."

"Nay," she said. "I have failed thee and I have failed the Republic."

"Get thee some sleep, woman," he told her gently...

(Hemingway. 1940:362)

เมื่อการระเบิดสะพานในตอนจบของเรื่องเป็นเหตุให้อันเชลโมเสียชีวิต รอนเบิร์ตก็อารมณ์หงุดหงิดและกล่าวกับพัลโลและพิลาร์ถึงการที่เขาไม่อาจใช้เครื่องมือที่เขาเตรียมมาได้ พิลาร์ตอบปลอบเขา อันแสดงให้เห็นความรักความเมตตาที่พิลาร์มีต่อรอนเบิร์ตอีกด้วย "'Inglés,' Pilar said. 'Calm thyself. I have been with thee in

this as no one could be. Pablo did thee a wrong but he returned,'"

(Hemingway. 1940:447)

ความรัก ความผูกพัน และห่วงใยผู้อื่นปรากฏในพฤติกรรมของพิลาร์ด้วย ดังนั้นเธอบอกให้ราฟาเอลไปเปลี่ยนเวรกับอันเครซเพื่อให้เขาได้พักผ่อนบ้าง "'Get out of here now and relieve Andrés who is on guard at the top.'"

(Hemingway. 1940:30) ต่อมาเมื่อเดินทางไปหาเอล ซอร์โดและพบว่าคืนมีท่าทางเป็นทุกข์ เธอช่วยปลอบเขาให้คลายความทุกข์และกล่าวควยว่า ถ้าคนเราเกิดมาแล้วไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันก็ไม่รู้ว่าจะเกิดมาทำอะไร และการรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นโดยไม่ปรีปากอะไรเลยก็นับว่าเป็นการช่วยเหลือที่เย็นชาพออยู่แล้ว "'For what are we born if not to aid one another? And to listen and say nothing is a cold

enough aid." (Hemingway, 1940:139) นอกจากนั้นพิลาร์ยังมีความสัมพันธ์อันดีกับ
เอล ซอร์โด หัวหน้ากลุ่มซึ่งอยู่ใกล้เคียง เธอได้พารอเบิร์ตไปพบและพูดคุยถึงแผนงาน
ซึ่งได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากซอร์โด

"All that must be arranged," the woman said.

"Of course," said Sordo. "Why not?"

"It is bad enough," Pilar said. "It must be planned very well."

"Yes, woman," Sordo said. "What has thee worried?"

"Everything."

Sordo grinned at her.

(Hemingway, 1940:146)

1.3.2 มารีอา ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง เธอมีบทบาทเป็นผู้นำ
เป็นส่วนใหญ่ แต่กระนั้นเธอก็แสดงทัศนะด้านความสามัคคีด้วย คือ การให้ความร่วมมือ
ปฏิบัติตามที่ทุกคนในกลุ่มต้องการ เพื่อให้งานสำเร็จได้

มารีอาให้ความร่วมมือกับทุกคน ด้วยความรู้สึกผูกพันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ทุกคนปกป้องเธอจากอันตรายหรือความรุนแรง ไม่ยอมให้เธอรวมวงในการสนทนาแผน
การรบ โดยจะบอกให้เธอออกไปข้างนอก(ถ้า) ซึ่งมารีอา ก็ยอมปฏิบัติตามแต่โดยดี เช่น
เมื่อพิลาร์บอกให้มารีอาออกไปข้างนอก เพราะตัวเธอจะซักถามเรื่องงานของรอเบิร์ต

"But now she said something (he could not hear) to the girl and the
girl rose from the cooking fire,...and went out." (Hemingway, 1940:52)
ต่อมาพิลาร์เรียกมารีอาเข้ามาให้น้ำนำมาบริการแกรอเบิร์ต แล้วก็ให้เธอออกไปอีก

"'Outside,' the woman of Pablo said to her, gesturing with the spoon...

But in here it is too hot.' Then she said, kindly, 'It is not long.'"

(Hemingway, 1940:56) รอเบิร์ตเองก็ไม่ต้องการให้มารีอารับฟังและรับรู้เรื่องงาน
ของเขาเช่นกัน เมื่อเขาต้องการพูดคุยเรื่องงานกับพิลาร์ เขาก็ให้เธอออกไป

"Leave us for a moment," Robert Jordan said to the girl and
put his hand on her shoulder.

"Why?"

"I wish to speak to Pilar."

"Must I go?"

"Yes."

(Hemingway. 1940:68)

ร็อบเบิร์ตเกรงว่าเขาจะได้รับอันตรายจากการที่อาจสับสนขัดแย้งกับพิลและอาจมีอันตรายต่อผู้อื่น เขารับกันมารี้อาออกไปจากที่นั่ง "...he pushed Maria away with his left hand. She moved a little way and he pushed her hard in the ribs with his left hand again to make her get really away. She was gone now..."

(Hemingway. 1940:214) เมื่อเดินทางไปขอความร่วมมือจากเอล ชอร์โค ขณะที่จะปรึกษาแผนกันนั้น ชอร์โคเองก็บอกให้มารี้อาออกไปข้างนอกสักครึ่งชั่วโมงเช่นกัน

"Go away," he said to Maria and grinned again. "Come back," he looked at a large watch..."Half an hour." (Hemingway. 1940:142)

หลังจากที่อันเซลโมกลับจากการสังเกตการณ์พร้อมกับชาวการพบเจอกับชอร์โคและกลุ่มของเขา ก่อนที่อันเซลโมจะรายงานให้ร็อบเบิร์ตและกลุ่มรับรู้ พิลาร์รับมารี้อาไปทางท้ายถ้ำเพื่อไม่ให้ได้ยินขารายงาน ในตอนจบของบทที่ 29

...Robert Jordan had his notebook out and he was holding a pencil. Pilar and Maria were in the back of the cave out of sight. There was no way for Anselmo to know that the woman was keeping the girl back there to keep her from hearing the conversation...

(Hemingway. 1940:329)

ตัวมารี้อาเองนั้นก็ได้รับบทบาทให้แสดงความมีน้ำใจ ความรักและสามัคคีต่อกลุ่มเช่นกัน เธอเชื่อฟังและไม่คัดค้านความคิดเห็นของผู้อาวุโสทั้งหลายที่ของการร่วมงานเช่นคนอื่นๆ เธอคิดว่าทุกคนเป็นครอบครัวเดียวกัน และรักกันฉันพี่น้อง ดังที่เธอปลอบใจวาควิน

"The boy(Joaquín) shook his head, crying without making any noise.

"I am thy sister," Maria said. "And I love thee and thou hast a family.

We are all thy family." (Hemingway. 1940:139)

มารีอาต้องการช่วยเหลือพวกพ้องในกองม หากเขาเหล่านั้นได้รับบาดเจ็บหนัก
จากการต่อสู้ เธอก็ต้องการช่วยให้เขาตายไ้โดยทันที ไม่ต้องทรมานและรอดชีวิตจากการ
ถูกจับกุม เธอจึงขอให้ร็อบเบิร์ตสอนการยิงปืนให้แก่เธอพร้อมกับเลวว่า พิลาร์ได้ให้ใบ
มีดโกนพร้อมทั้งสอนวิธีฆ่าคนให้แก่เธอ เธอว่าการฆ่าคนที่รักและใกล้ชิดไม่ใช่เรื่องง่าย
แต่ขณะเดียวกันก็ถือว่าเป็นการช่วยเหลือกันในพินทุทุกข

"If you will teach me to shoot it (the pistol) either one of
us could shoot the other and himself, or herself, if one were
wounded and it were necessary to avoid capture... Pilar gave me
this (razor blade) and showed me how to use it... Promise if there
is ever any need that thou wilt shoot me... I know it is not
easy to do."

(Hemingway. 1940:170-171)

เมื่อมารีอาเห็นว่า ทุกคนในกลุ่มอดกลั้นความไม่พอใจที่มีต่อพัลโล จำเป็นต้องคิด
ฆ่าพัลโลเพื่อให้แผนระเบิดสะพานสำเร็จ เธอก็ร้องซักขางไม่ให้ฆ่าพัลโล ทั้งๆที่เธอไม่
เคยแทรกแซงความคิดของใคร นับเป็นคุณธรรมประการหนึ่งของเธอ

"No," Maria said. "No."

"This is none of thy business," Pilar said to the girl. "Keep
thy mouth shut."

(Hemingway. 1940:220)

ในตอนเช้าวันที่ 3 ที่ร็อบเบิร์ตมาอยู่ที่นั่น และไคซาทหารม้าตายไปหนึ่งคน ทำให้
สถานการณ์ด้านความปลอดภัยเลวลง จึงมีการมอบหมายหน้าที่ให้แก่ทุกคน มารีอาขอตาม
ไปด้วยโดยบอกว่า เธอช่วยจับขาตั้งปืนอย่างที่เราบอกให้อันเซลโมทำก็ได้ "I could
hold the legs of the gun in the way thou told Anselmo." (Hemingway.
1940:269)

สำหรับความผูกพันของเธอต่อพิลาร์นั้น นอกจากเชื่อฟังและปฏิบัติตามทุกอย่างที่
พิลาร์บอกแล้ว เธอยังบอกว่าไม่เคยรู้สึกโกรธเมื่อยามพิลาร์ฉุนเฉียวหรือคว่ำเธอเลย
"I never mind what you say when you are angry, Maria told her. 'And
you are angry often.'" (Hemingway. 1940:154)

ในเรื่องความรักความสัมพันธ์ของตัวละครเอกหญิงนี้ สรุปได้ว่าทุกคนในกลุ่มให้ความรักความเมตตาแก่เธอฉันท์ใหญ่มอบต่อเด็ก ปกป้องคุ้มครองถึงเป็นลูก เธอได้รับความรักฉันพี่น้อง รวมทั้งความรักฉันคนรักด้วย ในทำนองเดียวกันตัวมารีอาเองก็ได้ให้ความรัก ความผูกพัน และความสัมพันธ์แก่ทุกคนในกลุ่มตามความเหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ ด้วย

1.4 ความสัมพันธ์ในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

รีนาตา ตัวละครเอกหญิงของเรื่องนี้ ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องความสัมพันธ์ ให้ปรากฏในเรื่องเพียงครั้งเดียว คือ เมื่อเธอบอกกับริชาร์ดว่า เมืองเวนิสเป็นเมืองเก่าแก่และมีนักรบอยู่เสมอ ชาวเมืองให้ความเคารพนับถือนักรบเหล่านั้นยิ่งกว่าใครๆ แสดงถึงความผูกพันสัมพันธ์เธอและชาวเวนิสมีต่อกันนักรบของบ้านเมือง "We are an old town and we had fighting men, always. We respect them more than all others..." (Hemingway, 1950:239)

ตัวละครหญิงในนวนิยายสงครามทั้งสามเรื่องที่ได้นำมาศึกษาความสัมพันธ์เพื่อให้เห็นถึงความรัก ความห่วงใย และความปรารถนาดีต่อเพื่อนซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในโรงพยาบาลเดียวกัน ส่วนฟิลาร์และมารีอาเผยทัศนะความสัมพันธ์ที่มีต่อบุคคลที่อยู่ด้วยกันเป็นส่วนใหญ่ และเป็นกลุ่มคนที่ปฏิบัติการอยู่ในป่าเขา สำหรับรีนาตานั้น ความสัมพันธ์เป็นไปในลักษณะของความรู้สึกผูกพันต่อวีรบุรุษของบ้านเมืองเท่านั้น

2. ความรักชาติ หมายถึง ความรู้สึกห่วงหาอาลัยและต้องการป้องกันประเทศยอมเสียสละความเห็นแก่ตัวทั้งด้านกำลังกาย กำลังใจ และทรัพย์สินเพื่อประเทศชาติ

2.1 ความรักชาติในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงในเรื่องนี้แสดงทัศนะขออนเลย

2.2 ความรักชาติในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงในเรื่องนี้แสดงทัศนะขออนเลย

2.3 ความรักชาติในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงในเรื่องนี้แสดงทัศนะชัดเจนเลย

2.4 ความรักชาติในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ตัวละครหญิงของเรื่องนี้ คือ รีนาตาแสดงทัศนะเรื่องความรักชาติ

ยามประเทศอยู่ในภาวะสงครามที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอว่า ทุกคนในครอบครัวของเธอไปรบเสมอ ทั้งที่เธออาศัยเป็นพ่อค้าอยู่

"How many people fought in your family?"

"Every," she said. "Always. They were traders as well..."

(Hemingway, 1950:218-219)

ความรักชาติสำหรับตัวละครหญิงนั้นปรากฏเพียงคนเดียวคือ รีนาตา และเป็น การกล่าวถึงความรักชาติของบุคคลในตระกูลของเธอ ซึ่งทุกคนพร้อมที่จะออกรบในยาม ประเทศชาติเผชิญศึก ตัวละครหญิงในนวนิยายอีกสามเรื่องไม่แสดงทัศนะเช่น

3. ความรับผิดชอบต่อนานาชาติ หมายถึง การตั้งใจประพฤติปฏิบัติถูกต้องและ เหมาะสมกับหน้าที่ของตน เช่น ทหารต้องเคร่งครัดต่อระเบียบวินัย ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย และรักษาความลับของทางราชการ

3.1 ความรับผิดชอบต่อนานาชาติในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงของเรื่องนี้แสดงทัศนะถึงกลาวันเลย

3.2 ความรับผิดชอบต่อนานาชาติในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ตัวละครเอกหญิงคือ แคธรีน ได้แสดงทัศนะต่อความรับผิดชอบต่อใน ภาวะสงคราม ดังนี้

รัฐบาลอิตาลีมีนโยบายไม่ให้หญิงไปอยู่ใกล้แนวหน้า ดังนั้น เหล่าแพทย์ พยาบาล และอาสาสมัครที่เป็นหญิงจึงอยู่ในบริเวณที่ทางการจำกัดไว้ แต่ไม่ใช่การกัก บริเวณ และเธอก็ปฏิบัติตามแต่โดยดี "'The Italians didn't want women so near the front...We don't go out.'" (Hemingway, 1977:23)

ขณะที่แคธรินปฏิบัติงานในโรงพยาบาลที่มิลาน เธอได้ช่วยเหลือทำงานในหน้าที่สำเร็จลงด้วยดีเสมอ เป็นที่พอใจของทีมงาน โดยเฉพาะการปฏิบัติงานกลางคืน. ทัวเธอต้องเห็นเหนื่อยมากจนถึงแม่จะมีโอกาสได้อยู่กับเฟรคเคอริคก็ตาม "Catherine Barkley was greatly liked by the nurses because she would do night duty indefinitely." (Hemingway. 1977:80)

หัวหน้าพยาบาลก็พอใจที่แคธรินแบ่งเบางานของเธอไปได้นาน "...Miss Van Campen had accepted the status that we were great friends because she got a great amount of work out of Catherine." (Hemingway. 1977:87)

3.3 ความรับผิดชอบหน้าที่ในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ตัวละครหญิง คือ พิลาร์เพียงคนเดียวที่แสดงทัศนะในข้อนี้ คือ เมื่อพิลาร์พบรอนเบิร์ตเป็นครั้งแรก ได้ทราบว่าเขาคือผู้หนีภัยสงครามแล้ว เช่นเดียวกัน เธอก็หักทลายเขาและถามถึงข่าวจากฝ่ายสาธารณรัฐทันที "'How are you and how is everything in the Republic?'" (Hemingway. 1940:31) เมื่อคุยกันถึงเรื่องงานที่รอนเบิร์ตจะขอความช่วยเหลือจากกลุ่ม พิลาร์บอกจำนวนคนที่พร้อมมือและกล่าวพูดได้ว่าไม่วางใจพับโลซึ่งเป็นสามีของเธออีกต่อไป "'Five that are any good. The gypsy is worthless although his intentions are good. He has a good heart. Pablo I no longer trust.'" (Hemingway. 1940:33) เธอมีความรอบคอบในหน้าที่การงานด้วย เธอบอกกับรอนเบิร์ตว่าไม่ควรพูดเรื่องระเบิดสะพานโดยไม่จำเป็น แสดงว่าเธอรู้ลักษณะงานและรับผิดชอบต่องานรวมทั้งการดำเนินขั้นตอนของงาน ซึ่งจะต้องขอความร่วมมือจากชาวโลกด้วย

"In this way it is better not to speak of it unnecessarily."
 "I am in accord."
 "Then after thou hast studied thy bridge we will talk tonight with El Sordo."

(Hemingway. 1940:34)

รอนเบิร์ตเองก็รู้สึกว้าวุ่นใจ ถ้าไม่มีพิลาร์กลุ่มนี้ก็ไม่อาจจะรวมกันได้และยอมไม่มีวินัยอีกด้วย แต่การมีพิลาร์ทำให้ทุกอย่างสามารถดำเนินไปได้อย่างดี "...Without the

woman there is no organization nor any discipline here and with the woman it can be very good..." (Hemingway. 1940:63)

ดังนั้น เมื่อพิบลอไม่อาจจะทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มได้ พิลาร์จึงสามารถที่จะดำเนินการแทนได้ทุกอย่าง ลูกน้องทุกคนเชื่อถือและเกรงใจเธอ เธอเองก็กล้าแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับพิบลอ เมื่อเธอคิดว่าความ คิดของเธอดูกองและลูกน้องทุกคนก็คล้อยตาม

"Thou wilt blow no bridge," Pablo said heavily...She(Pilar) turned toward them and said, "I am for the bridge...and against thee," the wife of Pablo said. "Nothing more." (Hemingway. 1940:53)

3.4 ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงของเรื่องนี้แสดงทัศนคติเลย

จะเห็นได้ว่าในเรื่องความรับผิดชอบต่อหน้าที่นี้ มีตัวละครหญิงเพียงสองคนเท่านั้นที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนอย่างเห็นได้ชัด คือ แคธรีนซึ่งปฏิบัติงานในโรงพยาบาลด้วยความเอาใจใส่ และเห็นว่าเมื่อมีระเบียบหรือข้อห้ามใดๆ เธอก็ปฏิบัติตาม เช่น เรื่องการไม่ออกนอกบริเวณที่ทางการกำหนด ส่วนฟิลาร์นั้น ผู้ประพันธ์ให้เธอมีบทบาทมากเทียบเท่าตัวละครเอก งานในความรับผิดชอบของเธอจึงมีทั้งการวางแผนและการดำเนินการ เธอได้ปฏิบัติงานเหล่านั้นด้วยความรอบคอบและตั้งใจจริง นอกจากนี้ยังมีลักษณะของความมีวินัยอีกด้วย เช่น การกำชับรอเบิร์ตว่าไม่ควรพูดเรื่องงานระเบิดสะพานโดยไม่จำเป็น เป็นต้น

4. ความยุติธรรม หมายถึง การมองความถูกต้อง ความร่มเย็นเป็นสุขของมนุษยชาติอย่างเสมอภาค และการไม่บิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะตนหรือเฉพาะกลุ่ม

4.1 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises
ไม่ปรากฏตัวละครหญิงของเรื่องนี้แสดงทัศนคติกังวลเลย

4.2 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms
ไม่ปรากฏตัวละครหญิงของเรื่องนี้แสดงทัศนคติกังวลเลย

4.3 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls
พิลาร์ เป็นตัวละครหญิงที่แสดงทัศนคติ คือ

พิลาร์มีศรัทธาต่อฝ่ายสาธารณรัฐ ด้วยเธอคิดว่า เป็นความถูกต้องที่จะต่อสู้เพื่อ
อุดมการณ์ปกครองแบบสาธารณรัฐไว้ เธอจึงได้ยอมเสียสละมาใช้ชีวิตสนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐ
และเมื่อการระเบิดสะพานเป็นแผนของฝ่ายสาธารณรัฐ ยอมเป็นการถูกต้องที่เธอจะทอ
รวมมือในการนี้อย่างเต็มที่ "'I am for the Republic,' the woman of Pablo
said happily. And the Republic is the bridge..." (Hemingway, 1940:53)
และความเชื่อมั่นในระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐนั้น เธอคิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะ
สม และเธอเองได้เชื่อถือในระบบนี้มาเป็นเวลา 20 ปีแล้ว "'I have been a re-
publican for twenty years.'" (Hemingway, 1940:66)

ในทัศนะของพิลาร์นั้น เธอศรัทธาต่อการปกครองที่ให้ความเสมอภาคแก่มนุษยชาติ
และต่อต้านเผด็จการตลอดเวลา แสดงถึงพฤติกรรมที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมของเธอ

4.4 ความยุติธรรมในนวนิยายเรื่อง Across the River and into
the Trees

สำหรับรีนาทานั้น ถึงแม้ว่าเธอจะไม่เคยร่วมเหตุการณ์ในสนามรบเลย
แต่เธอก็ชอบฟังและอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามมาก เธอบอกริชาร์ดว่า เธอไม่เคย
เบื่อที่จะรับรู้เรื่องสงครามเลย เว้นแต่เรื่องนั้นจะเป็นเท็จและถูกบิดเบือนจากความเป็น
จริง เมื่อริชาร์ดถามว่าจะไปรบได้ไหม เธอตอบว่าไม่ทราบว่าทำได้ไหม แต่จะทดลอง
ดูว่าริชาร์ดจะสอนเธอ

"Nothing about fighting bores me except lies."

...

"Would you really like to fight?"

"I don't know if I could do it. But I could try if you taught me."

(Hemingway. 1950:236)

ฉะนั้นจึงแสดงว่าเรีนนาตามีความตั้งใจจริง การคิดที่จะไปรบย่อมเกิดจากความ
รู้สึกของการเรียกร้องความถูกต้องและยุติธรรมนั่นเอง

ตัวละครหญิงของเฮมมิงเวย์ได้แสดงออกถึงการยึดมั่นต่อความถูกต้อง การไม่
บิดเบือนความจริง และการผูกความเสมอภาคเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของมนุษย์

5. ความขัดแย้ง หมายถึง ความไม่พ้องกันหรือตรงกันข้ามในด้านพฤติกรรม
ของตัวละคร เช่น ความไม่พ้องกันในด้านความคิดในหมู่คณะเดียวกัน ในระหว่างผู้
บริหารกองทัพกับผู้นับถือการรบ และระหว่างฝ่ายที่สู้รบกัน

5.1 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงแสดงทัศนะในหัวข้อนี้เลย

5.2 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

ไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงแสดงทัศนะในหัวข้อนี้เลย

5.3 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ฟิลาร์แสดงทัศนะด้านความขัดแย้งดังนี้ คือ เธอขัดแย้งทั้งด้านความ
คิดเรื่องการระเบิดสะพานกับพัมโล และยังได้แสดงกิริยาและพูดจาคุกคาม มีการทะเลาะ
และเถียงกันเรื่องใครเป็นผู้นำกลุ่มในปัจจุบัน

"...From one year of war thou has become lazy, a drunkard and
a coward...Do you still believe that you command here?"

"Yes," Pablo said. "Here I command."

"Not in joke," the woman said. "Here I command! Haven't you
heard la gente? Here no one commands but me..."

(Hemingway. 1940:55)

5.4 ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

รีนาตาแสดงทัศนะด้านความขัดแย้งในนวนิยายเรื่องนี้ คือ เมื่อริชาร์ดเล่าให้รีนาตาฟังถึงเรื่องราวด้านการรบและการสูญเสียชีวิตทหาร เธอกล่าวแสดงความเห็นว่า เธอเกลียดคอนสตันซ์จากสงคราม แต่เธอก็ยังให้ความเคารพนับถือสิ่งเหล่านั้น "I hate the war monuments, though I respect them." และเมื่อริชาร์ดกล่าวขอโทษที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอาชีพของเขาให้เธอฟัง เธอก็ให้คำตอบซึ่งแสดงความรู้สึกขัดแย้งกันเอง คือ เธอเกลียดสงครามแต่ก็รักที่จะรู้เรื่องราวด้วย "I hate it but I love it." (Hemingway. 1950: 126) นับเป็นความขัดแย้งกันด้านความรู้สึกของตัวเธอเอง มิใช่ความขัดแย้งกับผู้อื่น

ความขัดแย้งในทัศนะของตัวละครหญิงที่ปรากฏ สำหรับฟิลลานั้นเป็นความขัดแย้งในเชิงความคิดที่มีต่อแผนการใดๆ และเธอแสดงความคิดขัดแย้งกับพ่อในเรื่องการระเบิดสะพาน จึงใช้วาจาเป็นอาวูฐ แกรีนทอนั้นเป็นการขัดแย้งทางความรู้สึกส่วนตัวต่อสิ่งที่ผูกพันกับสงคราม ความรู้สึกขัดแย้งคือ ชอบกับไม่ชอบเป็นเฉพาะตัว และไม่มีผลในการกระทำ ไม่มีผู้ใดครอบงำกับความขัดแย้งกรณีดังนี้

6. ความสูญเสีย หมายถึง การที่ทรัพย์สิน ชีวิต และร่างกาย รวมทั้งจิตใจของมนุษย์ถูกทำลายไปในการสงคราม

6.1 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

เบร็ต แอชลีย์ สูญเสียคนที่แท้จริงของเธอในระหว่างสงคราม เจกได้เล่าเรื่องนี้ให้เธอเบร็ตฟังว่า เบร็ตแต่งงานกับแอชลีย์ระหว่างสงครามโลก โดยที่เธอไม่ได้รักเขาเลย คนรักที่แท้จริงของเธอเสียชีวิตด้วยโรคระบาดระหว่างสงคราม

"During the war her own true love had just kicked off with the dysentery." (Hemingway. 1977:34)

6.2 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

แกรีน มาร์คส์ สูญเสียชีวิตคู่หมั้นของเธอในสนามรบ ซึ่งเธอได้เล่าให้เฟรคเกอร์ฟังด้วย "He was going to marry me and he was killed in the Somme." (Hemingway. 1977:18)

6.3 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

ความสูญเสียปรากฏแก่ตัวละครเอกหญิงคือ มาริอา ทั้งนี้ คานรังกาย มาริอาถูกข่มขืนแม้จะโดนต่อสู้เต็มกำลังแล้วก็ตาม เธอเล่าให้โรเบิร์ตฟังว่าไม่เคยรักใครเลย แต่หลายคนมาทำร้ายเธอ "But things were done to me...By various(men)...But I know not how. Where things were done to me I fought until I could not see...and others did things to me." (Hemingway. 1940:71)

ก่อนที่จะมาอยู่กับกลุ่มของพัลโล มาริอาเป็นนักโทษอยู่ในคุกวาลลาโดลิด เธอเล่าให้โรเบิร์ตฟังว่า อยู่ในคุกนักโทษจะถูกกรอนผมเป็นประจำ ต่อมาเธอถูกนำตัวขึ้นรถไฟเพื่อไปทางใต้ เมื่อพัลโลโจมตีรถไฟนักโทษอื่นๆหลายคนถูกจับได้ แต่เธอได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มที่เธอมาได้

..."They shaved it(her hair) regularly in the prison at Valladolid...I was on the train. They were taking me to the south. Many of the prisoners were caught after the train was blown up but I was not. I came with these."

(Hemingway. 1940:23)

มาริอาได้รับความชอกช้ำทั้งทางกายและจิตใจอย่างมาก เธอถูกข่มขืน ถูกขังคุก และถูกกรอนผม นับว่าภาวะสงครามสร้างความสูญเสียแก่เธออย่างมาก คานวิกใจนั้น บิดาของเธอถูกฆาตกรรมโดยไม่มีโอกาสหย่าร้างต่อสู้เลย มาริอาเล่าว่าพ่อของเธอเป็นผู้สนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐมาตลอดชีวิต ภัยเหตุนั้นจึงถูกฆาตกรรม

"My father was a republic all his life," Maria said. "It was for that

they shot him.'... 'My father,' she said, 'could not obtain a weapon...'

(Hemingway. 1940:66-67)

ในการต่อสู้ นั้น มาริอาเกิดความรู้สึกตกใจกลัวเสมอ แสดงว่าสงครามทำให้จิตใจของเธออยู่ในสภาพอ่อนแอและกลัว เมื่อเครื่องบินของฝ่ายนิยมฟาสซิสต์บินลาคกระแวน เธอก็ตกใจกลัวการโจมตีทางอากาศ " 'What did the aviation do?' she asked, her eyes frightened." (Hemingway. 1940:323) และในตอนสุดท้าย ระหว่างรอบคดที่ไปปฏิบัติกรรมาธิการในการระบือสะพาน เธอเฝ้ามาอยู่ ก็เกิดความรู้สึกกังวลและหวาดกลัว แต่ก็พยายามคิดว่าเพื่อนนางทำงานสำเร็จ และเธอหวังใยรอบเบิร์ต เธอภาวนาขอให้ทำงานสำเร็จโดยชัยชนะในครั้งนี้ เพื่อจะได้รอชีวิตกลับมา ส่วนการต่อสู้เพื่อฝ่ายสาธารณรัฐในขณะนั้นเธอไม่คิดแล้ว ขอเพียงให้ได้ชัยชนะเพื่อคนรักของเธอจะได้ไม่ตายเท่านั้นเป็นพอ

...I cannot stand this longer...And I am afraid and I am no good...I cannot bear it. Oh please have him be all right for all my heart and all of me is at the bridge. The Republic is one thing and we must win is another...

(Hemingway. 1940:449-450)

6.4 ความสูญเสียในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

ริบาคา ตัวละครหญิงเพียงคนเดียวของเรื่องได้เล่าให้ริชาร์ดฟังถึงความสูญเสียที่ทหารเยอรมันเป็นคู่แข่งท่าของเธอ คือ บิดาของเธอถูกฝ่ายเยอรมันฆาตาย บานถูกเผา และเธอเคยเห็นนายทหารเยอรมันยิงนกพิราบสื่อสารควายนั่น นับว่าภาวะสงครามทำให้เธอสูญเสียบิดา ทรัพย์สิน และสงครามทำลายจิตใจของเธอ เนื่องจากเธอได้พบเห็นการทารุณกรรมต่างๆ " 'I never could like them (Germans)...since they killed my father and burned our villa...I saw a German officer shooting pigeons with a shot-gun in the Piazza San Marco.' " (Hemingway. 1950:122)

ความสูญเสียที่ปรากฏแก่ตัวละครหญิงนั้นมีทุกเรื่องที่ทำการศึกษา โดยปรากฏเฉพาะกับตัวละครเอกหญิงเท่านั้น เบิร์ทกับแคธรีนสูญเสียคนรักไประหว่างสงคราม ส่วนมารีอา กับรีนาทาสู่เสียบิดา และทรัพย์สิน นอกจากนี้มารีอา ยังสูญเสียอิสรภาพโดยถูกคุมขังในฐานะนักโทษ กับทั้งเคยถูกข่มขืนด้วย นับว่าตัวละครเอกหญิงทั้งหมดได้รับผลกระทบของสงครามในด้านการบวกราวใจเป็นอย่างมาก

7. สงครามสร้างอาชีพ หมายถึง การที่ตัวละครมีอาชีพใหม่ในภาวะสงคราม ได้แก่การเป็นทหารอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครช่วยเหลือกิจการต่างๆ เพื่อการสงคราม แท้ตามปกติ เขาทำงานประกอบอาชีพอื่นๆ

7.1 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง The Sun Also Rises

เบิร์ต แอชลีย์ เป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาลในโรงพยาบาลขณะเกิดสงครามและโคบเบเจก เมื่อเขาได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษานในโรงพยาบาลนั้นด้วย เรื่องนี้เจกเล่าให้โรเบิร์ตฟัง "She was a V.A.D. in a hospital I was in during the war." (Hemingway. 1981:34)

หมายเหตุ V.A.D. = Voluntary Aid Detachment

ตามเนื้อเรื่องนั้น ไม่ปรากฏว่าเบิร์ตมีอาชีพอะไรภายหลังสงคราม นอกจากกล่าวว่าเธอกำลังดำเนินการหย่ากับแอชลีย์เพื่อแต่งงานกับไมค์ แคมป์เบล อย่างไรก็ตาม แสดงว่าในภาวะสงครามเธอเป็นอาสาสมัคร

7.2 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง A Farewell to Arms

แคธรีน บาร์กลีย์ เป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาลในโรงพยาบาลมาตั้งแต่ปลายปี 1915 เมื่อออกศึกหมั้นของเธอเริ่มออกรบ

'Have you done nursing long?'
'Since the end of 'fifteen...'

(Hemingway. 1977:19)

เฟรคเคอริกได้เคยถามเธอว่าไม่ได้เป็นนางพยาบาลหรือ เธอตอบว่าไม่ใช่นางพยาบาล แต่เป็นอาสาสมัคร

'Aren't you a nurse?'

'Oh, no. I am something called a VAD....'

(Hemingway. 1977:22)

สงครามสร้างอาชีพให้แก่เธอขึ้น แต่ไม่ปรากฏว่าในยามปกติเธอประกอบอาชีพอะไร

7.3 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง For Whom the Bell Tolls

มารีอาซึ่งเป็นตัวละครเอกหญิงนั้น บิดาของเธอถูกฆ่าตายเพราะเป็นฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ ทั้งเธอเองนั้นก่อนที่จะมาอยู่กับกลุ่มพัลโด เธอเป็นนักโทษ และในเรื่องมีใ้กล่าววว่าเธอประกอบอาชีพอะไรก่อนสงคราม แต่เมื่อเธอมาอยู่กับกลุ่มของพัลโดแล้ว เธอก็ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติการก็อย่างคี่ แม้บทบาทในการช่วยเหลือจะไม่เข้มแข็งเท่าคนอื่นก็ตาม จึงอาจกล่าวได้ว่า เธอเป็นอาสาสมัครในสงครามนี้ด้วย เมื่อรอนเบิร์ตถามมารีอาว่ามาอยู่ในป่าเขานานเท่าไร เธอตอบเขาวว่าสามเดือน

"...Have you been long in the mountains?"

"Three months."

(Hemingway. 1940:23)

ส่วนฟิลาร์ แม้ว่าจะมีบทบาทเป็นผู้นำกลุ่มแทนสามีของเธอ ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยอาจกล่าววว่า เธอเป็นอาสาสมัครทำการรบเพื่อฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ เมื่อเธอพบกับรอนเบิร์ตครั้งแรก หลังจากหักทลายเขาและถามถึงสถานการณ์ของฝ่ายสาธารณรัฐแล้ว ฟิลาร์ยังได้ถามถึงเรื่องงาน "'...How are you and how is the Republic?...Do you come for us to do another train?'" (Hemingway. 1940:31) แต่เดิมก่อนการต่อสู้ เธออาศัยอยู่ในเมืองอวิลลา (Avila) แต่ไม่ปรากฏว่าเธอประกอบอาชีพใดในยามปกติ เธอเพียงแต่ตอบคำถามของรอนเบิร์ตว่าอยู่ที่ไหนเมื่อสงครามเริ่มขึ้นเท่านั้น

"Where were you at the start of the movement?"

"In my town."

"Avila?"

"Que va, Avila."

(Hemingway. 1940:98)

ดังนั้น ตัวละครหญิงทั้งคู่ของเรื่องนี้ ตามโครงเรื่องทั้งหมดแสดงว่าเป็นชาวบ้านที่สนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐต่อสู้กับฝ่ายฟาสซิสต์ และปฏิบัติงานในป่าเขา แต่ไม่ปรากฏอาชีพของคนทั้งสองในยามปกติ

7.4 สงครามสร้างอาชีพในนวนิยายเรื่อง Across the River and into the Trees

เนื่องจากตัวละครหญิงเพียงคนเดียวของเรื่อง คือ รีนาตา ไม่ได้มีบทบาทในสนามรบเลย เธอจึงไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพในยามสงคราม ส่วนอาชีพปกติของเธออาจกล่าวได้ว่า เป็นนักศึกษา เธอออกมาบริการลูกค้าดังรอที่จะเข้าโรงเรียน

"I still wait to go away to school." (Hemingway. 1950:83)

สำหรับอาชีพของตัวละครหญิงในภาวะสงครามนั้น ปรากฏว่า เบร์ต แอชลีย์ กับแคธรีน เป็นอาสาสมัครปฏิบัติงานในโรงพยาบาล ส่วนฟิดาร์กับมารีอา เป็นอาสาสมัครปฏิบัติการแบบกองโจรในสงครามกลางเมืองอยู่ในป่าเขา และไม่ปรากฏว่าตัวละครหญิงทั้งสองมีอาชีพอะไรในยามปกติเลย ส่วนรีนาตานั้นไม่ได้มีบทบาทเข้าร่วมสงครามโดยตรง และเธอก็ยังอยู่ในวัยศึกษาด้วย

การเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงคราม

ตัวละครชายกับชาย

1. ความสามัคคี

ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครชายให้แสดงทัศนะข้อนี้ในเรื่อง For Whom the Bell Tolls มากที่สุด คือ รอเบิร์ต อันเซลโม อากัสติน ซอร์โก พับโล และ เฟรนานโด รองลงมาคือ เรื่อง A Farewell to Arms โค้ดแก เฟรดเคอริก วินัลดี และบาทหลวง ส่วนเรื่อง Across the River and into the Trees นั้น หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟเป็นผู้แสดงพฤติกรรม แต่ไม่ปรากฏทัศนะนี้ในตัวละครในเรื่อง The Sun Also Rises เลย

ตัวละครเหล่านี้ได้แสดงถึงความผูกพัน ความรักหมั่นเคี้ยว ความเห็นใจกัน ตลอดจนความร่วมมือเพื่อปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ นับเป็นความสามัคคีที่บุคคลซึ่งอยู่ในกลุ่มเดียวกันพึงปฏิบัติต่อกัน มีทั้งความรัก ความห่วงใยที่เพื่อนมีต่อเพื่อน หัวหน้ามีต่อลูกน้อง และลูกน้องมีต่อหัวหน้า โดยปรากฏเหมือนกันทั้งสามเรื่อง ดังนี้

ในเรื่อง A Farewell to Arms เมื่อมีการโจมตีจากฝ่ายออสเตเรีย เฟรดเคอริกและพลซบสี่คนมีความห่วงใยต่อกันทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างก็ได้รับบาดเจ็บ มีคนเสียชีวิตด้วย ความผูกพันที่เฟรดเคอริก พันตรีแม็กกีออร์ และเพื่อนร่วมงาน เช่น วินัลดี และบาทหลวงมีต่อกันทั้งยามสุขและยามเหน็ดเหนื่อยจากสงคราม

เรื่อง For Whom the Bell Tolls มีตัวละครที่แสดงถึงความสามัคคีมากที่สุด คือ ตัวละครเอกชายรอเบิร์ต ซึ่งมีความสามัคคีต่อเพื่อนในกลุ่ม โดยเฉพาะต่ออันเซลโมซึ่งนับว่าเขาผูกพันด้วยมากที่สุด และตัวละครอื่น ๆ ก็ได้แสดงความสามัคคีด้วย เช่น อากัสตินมีความรักเพื่อนในกลุ่มรวมทั้งความหวังดีต่อมารีอาและต่อพับโล เขายังคงเห็นความสำคัญของพับโลอยู่ และตัวพับโลเองก็แสดงความรักสามัคคีต่อกลุ่มในตอนใกล้จบเรื่อง

ด้วย ส่วนเฟรนช์โคมีความห่วงใยเพื่อนที่ไปเข้าเวรยามและเมื่อใกล้ตายเขายังคำนึงถึงความปลอดภัยของเพื่อนโดยบอกให้เพื่อนรีบจากเขาไป ความสัมพันธ์อันดีภายในกลุ่มนี้ยังได้รวมไปถึงกลุ่มของเวด ซอร์โคอีกด้วย ตัวละครที่กล่าวมาต่างก็มีความสัมพันธ์ต่อกัน รวมทั้งสตรีสองคน คือ พิลาร์และมารีอา ทุกคนต่างแสดงทัศนคติด้านความสัมพันธ์ เป็นความห่วงใยและช่วยเหลือกันฉันมิตรอยู่เสมอแม้กับภาวะสงครามด้วย

หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟในเรื่อง Across the River and into the Trees แสดงความผูกพัน และความสัมพันธ์ที่ริชาร์ด ซึ่งเป็นทั้งผู้บังคับบัญชาและเพื่อนวัยเดียวกัน ความสัมพันธ์และความเข้าใจกันนี้ ถึงแม้ว่าจะสิ้นสุดภาวะสงครามแล้วยังคงอยู่ และทั้งสองต่างแสดงออกให้เห็นเมื่อมีโอกาส นับเป็นทัศนะในทางสร้างสรรค์ เพราะภายหลังทั้งริชาร์ดและหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟก็มาร่วมกันก่อตั้งสมาคมเพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากสงครามด้วย

นอกจากนี้ ยังมีทัศนะที่ตัวละครชายแสดงออกมาแล้วเหมือนกันคือ ความรักความผูกพันฉันเพื่อนแน่นแฟ้นถึงขั้นเป็นความรักฉันพี่น้องได้ คือ ความรักความห่วงใยที่ริชาร์ดมีต่อเฟรเดอริก และที่รอเบิร์ตกล่าวยืนยันต่อวาकिनเมื่อเดินทางไปหาซอร์โคนั่นเอง เป็นความรู้สึกรักที่ช่วยให้ความทุกข์ทั้งมวลสูญสลายไป

สำหรับความแตกต่างของทัศนะข้อนี้เท่าที่ปรากฏคือ ในเรื่อง For Whom the Bell Tolls ตัวละครชายสองคน คือ รอเบิร์ต และอากัสติน ได้เผยทัศนคติความรักสัมพันธ์และห่วงใยเพื่อนผู้ได้รับบาดเจ็บ โดยการอาสาพาเขาให้ตายอย่างรวดเร็วเพื่อให้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมาน ดังที่รอเบิร์ตช่วยยิงแควคืนให้ตาย และอากัสตินเสนอช่วยรอเบิร์ตในตอนจบเรื่อง นับเป็นความแตกต่างที่มีเฉพาะในเรื่องนี้ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง คือ จะเห็นว่าความผูกพันอันแน่นแฟ้นของกลุ่มสามารถคลี่คลายความโกรธได้ เมื่อรอเบิร์ตรู้ว่าพิษไอซโมยลงวัฏกระดูกเปิดของเขาไปนั้น เขาไม่อาจจะยับยอารมณ์โกรธได้ แต่แล้วเขาก็คิดถึงเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เขาได้มาพบและรู้จักอย่างดี ทำให้อารมณ์พองพลาญของเขาบรรเทาลงได้ ดังนั้น เขาจึงปลอบพิลาร์และซอร์โคให้เขาไปนอนเสียเพื่อคลายความ

ทุกข้อใจ แต่เขากลับได้เห็นความมั่นใจอันยาวนานของฟิลาร์มากขึ้น ทั้ง ๆ ที่เธอวิตกกังวลและเสียใจมากต่อเหตุการณ์นี้ แต่เธอไม่ยอมนอนเลยทั้งคืน และนั่งเฝ้าดูให้เขาอีกหนึ่งใบเพื่อเตรียมปฏิบัติภารกิจในตอนเช้า

ทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้ประพันธ์ต้องการให้ตัวละครแสดงความสามัคคีภายในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน โดยมีทั้งความรักและความสามัคคีในกลุ่มผู้ร่วมงานเหมือนกันทุกเรื่อง ส่วนที่แตกต่างออกไปนั้น มีปรากฏเฉพาะในเรื่องสงครามกลางเมืองของสเปนเท่านั้น คือการช่วยเหลือเพื่อนให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดทรมานด้วยการฆ่าให้ตายทันที

2. ความรักชาติ

ตัวละครชายของทั้งสี่เรื่องมีบทบาทที่แสดงความรักชาติทั้งสิ้น และเรื่อง

A Farewell to Arms มีทัศนะค่านี้นี้นปรากฏมากที่สุด

ทัศนะของตัวละครเอกชายที่มีเหมือนกันในนวนิยายสงครามสามเรื่อง ยกเว้นเรื่อง The Sun Also Rises คือ ตัวละครเอกชายในแต่ละเรื่องต่างแสดงให้เห็นว่าเขามีความรักความผูกพันต่อชาติที่เขาไปทำการรบ เช่น เฟรดเคอริค เคยเรียนสถาปัตยกรรมในอิตาลีก่อนสงคราม รอเบิร์ตเคยมาเรียนและเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ ในสเปนบ่อย ๆ ริชาร์ดเคยรบเพื่อป้องกันประเทศอิตาลีมาตั้งแต่วัยหนุ่ม และปัจจุบันหน่วยทหารของเขาก็ยังประจำอยู่ในอิตาลี ทุกคนจึงมีความรักชาติคึกคักเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่เขาเหล่านี้เป็นชาวอเมริกัน แต่ก็นึกที่จะรบเพื่อป้องกันประเทศที่เขามีความรักและผูกพันด้วย

ความรักชาติที่ตัวละครอื่น ๆ มีเหมือนกัน คือ ความรักและห่วงหาพันต้องการป้องกันชาติบ้านเกิดของตนจากภัยและศัตรูทั้งปวง จะเห็นได้ว่าไมค์ แคมป์เบล เป็นทหารในภาวะสงครามด้วยความรักชาติกำเนิดของเขา รอยโทเอ็ดตอเร จีโน พลขับทั้งสี่ ต่างก็แสดงความรักชาติด้วยการเป็นทหารอาสาสมัครในยามสงคราม ส่วนช่างตัดผมซึ่งแม้จะเป็นพลเรือนดำเนินชีวิตธรรมดา ก็แสดงความรักชาติให้ปรากฏกับเฟรดเคอริค เพราะคิดว่าเฟรดเคอริคเป็นชาวออสเทรียซึ่งเป็นศัตรูในสงคราม ส่วนในเรื่องสงครามกลางเมือง

ของสเปนนั้น อากัสตินและเฟรนาโด มีความรักชาติของเขา เขาคิดว่าที่ได้มาของตนสู้รบกันนี้ก็เพื่อความเจริญก้าวหน้าของชาติสเปน นับเป็นความรู้สึกหวงแหนเกรงว่าชาติของตนจะประสบภัย จึงได้เสียสละมาช่วยเหลือ

อาจกล่าวได้ว่า ความรักชาติของตัวละครเอกชายนั้นแตกต่างจากรักชาติของตัวละครชายอื่น ๆ เพราะทั้งเฟรเดอริก ร็อบเบิร์ต และริชาร์ดต่างก็ไม่ได้ทำการรบเพื่อปกป้องแผ่นดินบ้านเกิดของเขาเองเลย

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งคือ ถึงแม้เรื่อง For Whom The Bell Tolls จะเป็นนวนิยายสงครามที่มีโครงเรื่องยาวเป็นสองเท่าของเรื่อง A Farewell to Arms ก็ตาม ลักษณะของสงครามไม่ใช่การต่อสู้ป้องกันประเทศจากศัตรูต่างชาติโดยตรง แต่เป็นการสู้รบของคนชาติเดียวกัน ซึ่งขัดแย้งกันทางความคิดเท่านั้น ตัวละครชายในเรื่องสงครามกลางเมืองของสเปนจึงไม่ได้แสดงพฤติกรรมว่าได้เสียสละป้องกันประเทศด้วยความหวงแหนชาติเช่นในเรื่อง A Farewell to Arms และปรากฏทีละคนในตัวละครชายชาวสเปนเพียงสองคน คือ อากัสตินและเฟรนาโด

ความรักชาติในนวนิยายสงครามของเอมมิงเวย์นั้นสามารถแยกตัวละครเอกชายออกจากตัวละครชายอื่น ๆ ได้ เนื่องจากเขาล้วนเป็นชาวต่างชาติที่มารบในดินแดนที่ไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอนของตัวเองทั้งสิ้น แต่เขาเน้นให้ตัวละครเหล่านี้มีความรักชาตินั้น ๆ นอกจากนี้เอมมิงเวย์ยังให้ตัวละครชายแสดงความรักชาติของตนเองด้วย และความรู้สึกรักชาติของคนกลุ่มหลังนี้ย่อมเหมือนกันทุกประการ คือ ต้องการป้องกันประเทศจากศัตรู และยินดีเสียสละเพื่อความอยู่รอดของบ้านเมือง

3. ความรับผิดชอบต่อนานา

ทีละคนปรากฏในเรื่อง For Whom the Bell Tolls มากที่สุด โดยตัวละครชายทุกคนเป็นผู้แสดงพฤติกรรม แต่ไม่ปรากฏในเรื่อง The Sun Also Rises เลย

ถึงแม้ว่าความแตกต่างในเรื่องฉากและโครงเรื่องของนวนิยายทั้งสามเรื่องจะมี

อยู่ก็ตาม แต่ทัศนะของตัวละครชายที่มีต่อความรับผิดชอบหน้าที่ในภาวะสงครามก็ปรากฏเหมือนกัน ดังนี้

- การเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

เฟรดเคอร์ริกโคกลาวยืนยันว่า เขายินดีปฏิบัติตามคำสั่งในการให้ถอนกองทหาร และเมื่อได้รับมอบหมายให้มาปฏิบัติหน้าที่สลับเปลี่ยนกับจีโน เขาก็กระทำแต่โดยดี รอเบิร์ต จอร์แดนเองนั้น นับว่าเป็นผู้หนึ่งที่มีค่านิยมต่อคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างยิ่งไม่ว่าสถานการณ์จะเปลี่ยนแปลง ไม่เหมาะสมอย่างไร กรณีความคิดขัดแย้งของพิบโลคาคัคค่านเรื่องการปฏิบัติงานกลางวัน ตลอดจนถึงการที่พิบโลมยอญวัตุกระเบิดไปทิ้งก็ไม่ทำให้เขาเปลี่ยนใจ ยังคงยึดมั่นต่อคำสั่งที่ได้รับมาอย่างจริงจัง สำหรับบริวารคนนั้น ความเป็นทหารอาชีพ ผู้ทำการรบในสมรภูมิตัวตนเองมานาน ไม่ใดทำให้เขาขัดแย้งต่อคำสั่งของผู้บริหารซึ่งถือเป็นผู้บังคับบัญชา แมคนเหล่านั้นบางคนจะไม่เคยออกรบเลยก็ตาม แม้เขาจะรู้ถึงปัญหาและคาดการณ์ผลของการรบตามแผนใดก็ตาม แต่วินัยทหารที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งทุกกรณี ทำให้เขากระทำตามแผนผลคือความสูญเสียกำลังทหาร และความปวดร้าวใจก็ตาม

- การมีวินัยต่อตัวเองของตัวละคร

ตัวละครชายทั้งสามเรื่องมีวินัยต่อตัวเอง มีความคิดรอบคอบ ช่างสังเกต ช่างจดจำ และมีความพร้อมที่จะปฏิบัติงานใดเสมอ จะเห็นได้ว่าเฟรดเคอร์ริกโคกลาว สมลักษณะดังกล่าว และเตรียมพร้อมที่จะทำการกิจใดทุกเมื่อ เช่นไปซื้อปืนพกส่วนตัวเมื่อใกล้จะออกจากโรงพยาบาลกลับไปยังหน่วยงาน เมื่อจะออกไปแทนจีโนตั้งแต่เชาก่อนแสงตะวัน เขาก็เตรียมพร้อมโดยไม่ต้องมีใครตักเตือน ในเรื่อง For Whom the Bell Tolls นั้น รอเบิร์ตมีวินัยต่อตัวเองในการปฏิบัติงานตามขั้นตอน มีการวางแผน และบันทึกไว้เพื่อความรอบคอบเสมอ เขาทำหน้าที่ความไร้ระเบียบวินัยของราฟาเอล ที่ละทิ้งหน้าที่เพื่อไปจับกระต่ายเป็นอาหาร สำหรับบริวารซึ่งเป็นนายทหารอาชีพนั้นยิ่งเคร่งครัดต่อวินัยของตัวเองมาก การวางแผนปฏิบัติการและการแต่งตัวต้องเรียบร้อยเสมอ ส่วนตัวละครอื่นก็ให้ความสำคัญของการมีวินัยต่อตัวเองเช่นกัน การมีความรับผิดชอบต่องานสูง

นั่น ปรากฏในตัวละครเอกทุกคน และตัวละครอื่น ๆ อาทิ เช่น อันเซลโม อันเกรซ ซอร์โด หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ รวมทั้งฟิโบลัว ซึ่งได้ตัดสินใจให้ความร่วมมือในคอนท่าย เรื่องแล้วก็ไม่ละทิ้งงาน ส่วนบาทหลวงนั้นทั้ง ๆ ที่ไม่ชอบสงครามเลย แต่เขาคิดว่าเป็นหน้าที่ของพลเมืองคือพึงปฏิบัติ ก็ไม่ละทิ้งหน้าที่

-ในสงครามนั้น การฆ่าฝ่ายตรงกันข้ามถือเป็นหน้าที่

ตัวละครเอกชายสองในสามเรื่องยืนยันข้อความนี้ คือ รอเบิร์ต และริชาร์ด รอเบิร์ตยังยากับอันเซลโมซึ่งกล่าวว่า การ 'มนุษย์' เป็นมาว่า เขาถือเป็นหน้าที่ต้องปฏิบัติ อันเซลโมเองก็ประจักษ์อยู่แล้วว่า รอเบิร์ตเป็นคนมีจิตใจอ่อนโยน ดังนั้นจึงพยายามปลอบใจตัวเองเพื่อที่จะฆ่าศัตรูให้ไต่บาง ริชาร์ดเองก็เห็นว่า บางครั้งศัตรูคือคนที่เราชื่นชม แต่ก็เป็นกองต่อสู้และฆ่ากันตามหน้าที่ ส่วนเฟรดเคอริกไม่พูดถึงการฆ่าที่ถือเป็นหน้าที่ อาจเป็นเพราะเขาไม่ได้ปฏิบัติงานในหน่วยรบโดยตรงก็เป็นได้

-การรักษาความลับของราชการ

ตัวละครที่แสดงทัศนะนี้เป็นตัวละครเอกชายทั้งสามเรื่อง เฟรดเคอริกกล่าวยากับเฟอริกัสในเรื่องเตียนจอนทอยว่า ไม่ควรกล่าวถึงสิ่งที่ประเทศถือสาถือเป็นความลับที่ต้องการปกปิดไว้ รอเบิร์ตเองในการรับทราบแผนการระเบิดสะพานเขาก็ยืนยันกับนายพลไกลซ์ว่า เรื่องนี้ไม่ออกไปจากปากของเขาแน่นอน ริชาร์ดบอกแก่คนชนของทหารกองกระเป่าของเขาว่า เขาไม่พกพาคความลับของราชการในกระเป่าหรือ แสกดว่าทั้งสามคนมีแนวความคิดอย่างเดียวกัน

เนื่องจากตัวละครเอกในเรื่อง A Farewell to Arms เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ในนวนิยายเรื่องนี้จึงมีข้อแตกต่างตรงที่ ตัวละครเอกได้บรรยายสภาพการรบด้วย และเป็นการรบที่มีระเบียบวินัยดี เช่นไม่ทำลายบ้านเรือนของพลเมืองให้เสียหายโดยไม่จำเป็น มีการหยุดพักรบในช่วงฤดูหนาว เป็นต้น ส่วนนวนิยายอีกสองเรื่องนั้นไม่กล่าวถึง ข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งคือ เฟรดเคอริกไม่แสดงทัศนะว่าการฆ่าศัตรูเป็นหน้าที่ แต่เขายังทหารที่ขัดแย้งคำสั่งของเขาที่ให้อยู่กันปฏิบัติงานตายไปหนึ่งคน อีกคนหนึ่ง

หนีรอดไปได้

จะเห็นได้ว่าตัวละครชายแสดงความรับผิดชอบต่องานอย่างสูงทุกคน ยกเว้นราฟาเอลที่แสดงลักษณะนิสัยของชาวปารีส คือไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ส่วนความแตกต่างนี้มีปรากฏในเรื่อง A Farewell to Arms เพียงเรื่องเดียว ซึ่งให้ตัวละครเอกชายเล่าเรื่องความรับผิดชอบในการรบตามยุทธวิธีที่ถูกกอง เช่น ไม่ทำลายทรัพย์สินและชีวิตของพลเรือนโดยไม่จำเป็นและพักรบเมื่อหิมะตก เป็นต้น

4. ความยุติธรรม

ตัวละครชายที่แสดงทัศนะต่อความยุติธรรม และความถูกต้องเหมือนกัน คือ เฟร็ดเคอริค เอ็ดทอเร รอเบิร์ต และริชาร์ด เขาเหล่านี้ต่างไม่ชอบการบิดเบือนความจริงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะตน และตำหนิผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ เอ็ดทอเรเองก็ได้ประสบความไม่ยุติธรรมเรื่องเหรียญกล้าหาญที่ควรได้แต่ไม่ได้มาแล้ว ลวนริชาร์ดได้เล่าให้รีนาตาฟังถึงความอยุติธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกองทัพ

ทั้งริชาร์ดและเฟร็ดเคอริคยังได้กล่าวถึงการทุจริตในวงการทหาร เรื่องสวัสดิการและของใช้ที่ทหารควรได้รับอย่างเสมอหน้ากัน และเท่าเทียมกันในด้านคุณภาพ

ตัวละครที่แสดงพฤติกรรมในเชิงลบ คือ กระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องบิดเบือนความจริงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะตนหรือเฉพาะกลุ่ม ไคแกโมค แคมป์เบลล์ซึ่งดำเนินการเรื่องเหรียญกล้าหาญปลอม และการคลุ่ฒนาชาวรัสเซียที่บาดเจ็บให้ตายเพื่อปกปิดพฤติกรรมขอฝ่ายรัสเซีย นับว่าตัวละครทั้งสองมีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ ในเรื่องนี้

ตัวละครที่มีความแตกต่างจากผู้อื่นอีก คือ รอเบิร์ตและอันเซลโม ซึ่งดำรงอุดมการณ์เดียวกัน คือ กระทำทุกอย่างเพื่อความถูกต้อง ความยุติธรรม และความเสมอภาคของมนุษยชาติทั้งมวล ยินดีเสียสละทุกอย่างเพื่อให้อุดมการณ์คงอยู่ แม้วาระสุดท้ายของชีวิตก็ไม่เสียใจที่ได้กระทำการต่อต้านเผด็จการ

ดังนั้นทัศนะด้านความยุติธรรมจึงปรากฏคู่กันไปทั้งในด้านบวกและลบแต่ตัวละครเอกชายจะไม่ปรากฏว่ามีพฤติกรรมยอมรับการกระทำใด ๆ ที่ไม่ยุติธรรมเลย

5. ความขัดแย้ง

ทัศนะต่อความขัดแย้งต่าง ๆ นั้น ตัวละครชายจากทุกเรื่องมีความคิดเห็นต่าง กัน เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้บริหารระดับสูงของกองทัพ นายพล รวมทั้งรัฐมนตรีที่ทำการบริหาร นโยบายของประเทศ ทุกคนต่างตำหนิว่า ผู้บริหารเหล่านี้ไม่ประเทศเขาสูงส่งความโดยที่ตัวเอง ไม่มีความรู้และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อปัญหาที่เกิดขึ้น เจค บานิช ขบถันพฤติกรรมของนาย ทหารระดับสูงที่เขายืนยันเขาตอนได้รับปาก เจ็บ โดยนายทหารนั้นพูดถึงสิ่งซึ่งขัดแย้งจากความ จริง พูดตามที่ได้รับการบอกเล่ามากมายมากกว่า เพราะตนเองไม่ใคร่เรื่องจริง เฟรด เกอริค บรรยายภาพความขัดแย้ง ของนายทหารชั้นผู้ใหญ่กับทหารผู้น้อย คือ ความขัดแย้งในการปฏิบัติ งาน ผู้นำสงครามไม่ต้องการรบเพราะพบกับความสูญเสียจากสนามรบ แต่วางแผนระดับนาย พลไม่ให้ออกสู่นาสนามรบ คงวางแผนอยู่ทางไกลจากสมรภูมิและมองว่าแผนการนั้นสามารถปฏิบัติให้ ลุล่วงได้ อาจกล่าวได้ว่า ความขัดแย้งส่วนใหญ่คือ เรื่องถึงกล่าวถึงตัวละครชายทุกเรื่องได้ แสดงทัศนะรวมกันโดยตลอด

ความขัดแย้งอีกประการหนึ่งซึ่งตัวละครชายแสดงออกเหมือนกัน คือ ความขัดแย้ง กันเกิดจากการที่พวกเดียวกันเข้ากันเอง ปรากฏในทัศนะของเฟรด เกอริคที่เล่าถึงอัตตรายอัน เกิดจากชาวอิตาลีเล่นด้วยกับตัวเองเพราะความเข้าใจผิด และริชาร์ดเล่าถึงการปฏิบัติ การทางอากาศที่ฝ่ายพันธมิตรโจมตีศัตรูตามเป้าหมาย แล้ววกกลับมาถึงระเบิดใส่พวกเดียวกัน เพราะความเข้าใจผิดด้วยเช่นกัน

ความขัดแย้งในภาวะสงครามที่ปรากฏในทัศนะของตัวละครชายที่แตกต่างกันออกไปคือ

จีโนแสดงความเห็นเรื่องความขัดแย้งด้านยุทธวิธีกับยุทธภูมิ ซึ่งมักเป็นสาเหตุให้ การรบไม่ใคร่ผลดีเป็นการรบในถิ่นแดนของตนเอง

รอเบิร์ต จอร์แดน แสดงถึงความขัดแย้งในการรบ เมื่อผู้รวมรบจากความร่าเริงเขียน ไม่ได้ และไม่รู้จักใช้อาวุธยุทธโศปกรณที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าความกำลังใจจะมีพร้อมก็ทำให้เปลี่ยนแปลง ในการรบได้

ริชาร์ดไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้บริหารกองทัพยินยอมให้นักกล่าวสุนทรพจน์มาพูดโน้มน้าวจิตใจของทหาร ในขณะที่เหล่าทหารไม่สนใจเลย บางครั้งก็ท้องตึงแถวพังทลายกลางอากาศเลวร้าย นอกจากนี้นักพูดคนนั้นยังได้รับอภิสิทธิ์อีกหลายอย่าง นับเป็นการสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในกองทัพ

ความขัดแย้งของตัวละครชายต่าง ๆ ที่ปรากฏนั้นส่วนใหญ่เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเฉพาะในภาวะสงครามเท่านั้น ทหารอาชีพคนเดียวในกลุ่มตัวละคร คือริชาร์ด แสดงทัศนคติในเชิงลบต่อผู้บริหารกองทัพเป็นส่วนใหญ่ ทั้ง ๆ ที่เขาได้รับการฝึกฝนมาในเรื่องระเบียบ วินัย อย่างเข้มข้น จึงยอมเป็นการแน่นอนที่ทหารอาสาสมัครจะได้พบความขัดแย้งนี้ด้วยเช่นกัน ส่วนที่ปรากฏเป็นข้อแตกต่างคือ ความขัดแย้งเรื่องยุทธวิธีและยุทธภูมิ ซึ่งทำให้การรบไม่ประสบผลสำเร็จในดินแดนของตนเอง การไม่รู้วิธีที่ถูกต้องในการใช้อาวุธ รวมทั้งความรู้ลึกซึ้งขัดแย้งต่อการกล่าวสุนทรพจน์ต่าง ๆ ในระหว่างสงคราม

6. ความสูญเสีย

ความสูญเสียที่ตัวละครชายประสบในนวนิยายทั้งสี่เรื่องนั้นมีทั้งที่สูญเสียเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ

เฉพาะตัวละครเอกชายทั้งหมดได้รับความสูญเสียเหมือนกัน คือ เป็นความสูญเสียทั้งทางกายและจิตใจ ต่างก็ได้รับบาดเจ็บในสงครามทุกคน ริชาร์ดได้รับบาดเจ็บทางกายหลายครั้ง เพราะเป็นทหารอาชีพผ่านการรบมามาก สำหรับรอเบิร์ต จอร์แดน นั้น นอกจากจะได้รับบาดเจ็บแล้ว ยังมีข้อแตกต่างจากตัวละครเอกชายอื่น ๆ คือ เขาเสียชีวิตในตอนจบของเรื่องด้วย ตัวละครเอกเหล่านี้ได้รับผลกระทบกับจิตใจในภาวะสงครามอย่างมาก มีทั้งความวิตก ความเมื่อยล้า ความกลัว และความปวดร้าวใจล้วนปรากฏในบทบาทตัวละครเอกชายทั้งสิ้น

สำหรับตัวละครอื่น ๆ ที่ได้รับความสูญเสียทางกาย เช่น บาดเจ็บ หรือสร้างสถานการณ์ให้ตนเองเจ็บป่วยมากก็พบเห็นได้ในสงคราม ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บได้แก่ เคานต์มิปปีโฟโพลซ์ รอยโทเอ็คคอเร พลซันบริดจ์ม ยุกเวนพาสลินซึ่งตาย และทหารอาสาสมัคร

จากฟิตส์เบิร์ก และเขาเหล่านี้ย่อมมีจิตใจที่เศร้าหมองควบคู่ไปด้วย ยกเว้นเอ็ดเตอร์
ที่บอกว่าชอบบาดแผลมากกว่าเหรียญกล้าหาญ

ส่วนตัวละครที่เสียชีวิตในการสงครามนั้น ปรากฏในเรื่องสงครามกลางเมือง
ของสเปนมากที่สุด นับตั้งแต่โรเบิร์ต อันเซลโม ซอร์โด เฟรนาโด กลุ่มของซอร์โด
ทุกคนและคนอื่น ๆ ในเรื่อง ริชาร์ดเองก็กล่าวถึงการสูญเสียทหารจากการพ่ายแพ้การ
รบเป็นจำนวนมาก รวมทั้งการเสียชีวิตของนายพลบางคนในสนามรบด้วย

ส่วนพบบิลนั้นแตกต่างจากผู้อื่น คือ ไม่ปรากฏว่าได้รับความสูญเสียทางกาย แต่
กลับบอบช้ำด้านจิตใจ อันเป็นผลของการฆ่าคนมามาก จนกระทั่งเกิดความกลัวว่าจะถูก
ฆ่าบ้าง

ดังนั้น ด้านความสูญเสีย จึงมีทั้งตัวละครที่ได้รับความสูญเสียมากที่สุด คือด้าน
จิตใจ ร่างกาย และตายไปในการต่อสู้กัน หรือเพียงแคบาคเจ็บทางกาย หรือจิตใจปวด
ร้าวต่อสภาพสงครามโดยที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเอง แต่เกิดจากความสลดใจที่ได้เห็นการ
เจ็บและการตายของคนอื่น ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าตัวละครทุกคนต่างได้รับความสูญเสียไม่
ทางใดก็ทางหนึ่ง สำหรับการสูญเสียลูกและภรรยาของเฟรคเดอริคในตอนจบเรื่อง

A Farewell to Arms นับเป็นความสูญเสียที่ไม่ได้เกิดจากสงคราม

7. สงครามสร้างอาชีพ

ตัวละครชายทั้งหมดในนวนิยายสงครามที่ศึกษานี้เป็นทหารอาสาสมัคร
หรืออาสาสมัครช่วยเหลือกิจการรบในภาวะสงคราม ยกเว้นริชาร์ดคนเดียวเท่านั้นที่เป็น
ทหารอาชีพตลอดกาล ในยามปกติบุคคลเหล่านี้ประกอบอาชีพอื่น คือ

เจค เป็นนักข่าว

เคานต์มัลฟีโฟโธธ เป็น นักธุรกิจเจ้าของร้านขายขนม

ไมค์ ไม่ปรากฏอาชีพแน่นอน

เฟรคเดอริค เป็นนักศึกษาวิชาสถาปัตยกรรม

เอ็ดเตอร์ ไม่ปรากฏอาชีพแน่นอน

บาทหลวง เป็นบาทหลวงที่เมือง Abruzzi

พลับปลัคน เป็นช่างเครื่องดนตรี

รอเบิร์ต เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

อันเซลโม เป็นนายพราน

หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ เป็นบริกรในโรงแรม

ดังนั้นทุกคนมีอาชีพเหมือนกันยามประเพณีชาติประสมภาวะสงครามคือเข้าไปรวมหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรบแต่มีอาชีพแตกต่างกันออกไปในยามปกติ จึงอาจกล่าวได้ว่าสงครามสร้างอาชีพสำหรับมนุษย์ให้เขามามีส่วนเกี่ยวข้องของผูกพันในวงการเดียวกันได้ในช่วงภาวะวิกฤต

ตัวละครหญิงกับหญิง

1. ความสามัคคี

ปรากฏว่าตัวละครหญิงในเรื่อง The Sun Also Rises ไม่แสดงทัศนะนี้ ตัวละครหญิงอีกสามเรื่อง มีที่แสดงทัศนะเหมือนกัน คือ พิลาร์กับมารีอาเท่านั้น ทั้งคู่สร้างความสามัคคีร่วมกับบุคคลในกลุ่ม ให้ความช่วยเหลือกลุ่มเพื่อให้กิจธุระสำเร็จได้ เป็นความผูกพันซึ่งตัวละครมอบให้แก่กันและกัน

ส่วนเฟอรูกุสตันนั้นชอบความรักความผูกพันในแคธรีน ไม่ต้องการให้แคธรีนได้รับความทุกข์ยาก เธอจึงแสดงพฤติกรรมขัดขวางเฟรดเคอริค ซึ่งเธอคิดว่าเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ของแคธรีน โดยที่แคธรีนไม่ได้มีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่เฟอรูกุสตันแสดงออกมา นับว่าเป็นความสามัคคีที่แตกต่างออกไป

ความผูกพันอันแสดงสามัคคีของรีนาตานัน เป็นความผูกพันต่อวีรบุรุษของบ้านเมือง ซึ่งไม่ปรากฏว่าเป็นคนที่ใคร่จิกโกธลิต หรือปฏิบัติงานร่วมกันแต่อย่างใด เป็นความผูกพันด้านคุณธรรมมากกว่า จึงแตกต่างจากสามัคคีของตัวละครอื่นๆ

ตัวละครหญิงแสดงทัศนะต่อความสามัคคีของคนด้วยกัน มีเพียงสองคนซึ่งอยู่ในเรื่องเดียวกัน อาศัยอยู่ในกลุ่มเดียวกัน และแสดงพฤติกรรมที่มีความรักกันฉันมิตรและความสามัคคีในทัศนะของตัวละครหญิงทั้งคู่จึงออกมาเหมือนกัน คือ การให้ความร่วมมือกันในทุกกรณี เพื่อความสันติสุขของกลุ่ม ส่วนทัศนะของตัวละครหญิงที่แตกต่างออกไปนั้นคือ ความผูกพันต่อเพื่อนในกองการให้เพื่อนเดือดร้อน จึงมีพฤติกรรมขัดขวางผู้อื่น และการให้ความร่วมมือแสดงความสามัคคี โดยให้ความเคารพต่อวีรบุรุษของบ้านเมือง

2. ความรักชาติ

มีตัวละครหญิงเพียงคนเดียว คือ รินาตา ที่แสดงความเกี่ยวข้องกับความรักชาติ โดยกล่าวถึงความรักชาติของบุคคลในตระกูลของเขาวาทุกคนรวมรบในยามสงคราม นอกนั้นไม่มีตัวละครหญิงอื่นใดที่แสดงทัศนะด้านนี้เลย

3. ความรับผิดชอบต่อนานาชาติ

ตัวละครหญิงเพียงสองคนที่แสดงความรับผิดชอบต่อนานาชาติเป็นอย่างดีคือ แครรีน และฟิลาร์ ทั้งคู่มีความเหมือนกันที่ให้ความเอาใจใส่ต่องานในหน้าที่ของตัวเอง เพื่อให้สำเร็จลุล่วง แม้ตัวเองจะเหนื่อยยากก็ยอม แครรีนยินดีทำงานตอนกลางคืน ทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็นที่จะต้องทำอยู่ตลอดเวลา สามารถเปลี่ยนเวรกับผู้อื่นได้ แต่เธอก็รับอาสาและทำงานนี้ด้วยดี ส่วนฟิลาร์เฝ้ารับปากรอเบิร์ตที่จะร่วมมือในการระเบิดสะพานแล้ว เธอก็รับที่จะดูแลและติดต่อกับเอล ซอร์โคพร้อมทั้งปฏิบัติตามทุกอย่างเพื่อให้แผนงานสำเร็จได้

4. ความยุติธรรม

ตัวละครหญิงที่แสดงทัศนะนี้ คือ ฟิลาร์และรินาตา แต่เป็นความแตกต่างกัน คือ ฟิลาร์ มีแนวความคิดต่อต้านเผด็จการ เขาจึงยึดมั่นต่อระบอบสาธารณรัฐ และต่อสู้เพื่อที่จะให้ไ้มาซึ่งความถูกต้องยุติธรรมนี้ แต่รินาตาเพียงแคชอบฟังหรืออ่านเรื่องสงครามที่ไม่ถูกบิดเบือนความจริงเท่านั้น จึงนับเป็นทัศนะที่แตกต่างกัน

5. ความขัดแย้ง

ตัวละครหญิงที่มีพฤติกรรมเรื่องความขัดแย้งได้แก่ ฟิลาร์กับรินาตาและเป็น

ความขัดแย้งที่แตกต่างกัน คือ พิลาร์ขัดแย้งทางวิถีกรรม มโนกรรม และถึงขั้นกายกรรม กับสามีของเธอ ดังนั้นเธอตกลงใจให้กำจัดพิไลได้ในกรณีขัดแย้งเรื่องการระเบิด สะพาน แต่รีนาตานันเกิดความรู้สึกขัดแย้งต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสงคราม โดยแยกเป็นชอบ กับไม่ชอบในเรื่อง ๆ เดียวกัน อยู่ในเกณฑ์ว่าตั้งใจ เช่นเกลียดคอนสตันซ์แต่ก็ให้ความเคารพ และเป็นความขัดแย้งในความรู้สึกของตัวเอง มิได้เป็นอันตรายต่อผู้ใด นับว่าแตกต่างจากความขัดแย้งของพิไล

6. ความสูญเสีย

ตัวละครหญิงที่แสดงทัศนะด้านนี้ อาจแบ่งได้เป็นสองคู่คือ

เบิร์ตและแคธรีนนั้น สงครามทำให้ทั้งคู่สูญเสียชีวิตของคนรักและคู่หมั้นเหมือนกัน ส่วนผลกระทบด้านจิตใจไม่ปรากฏชัดเจนอีกคนหนึ่ง คือ มาริอาและรีนาตา ซึ่งมีความเหมือนกันในการสูญเสียบิดาที่ถูกฝ่ายตรงกันข้ามฆาตกรรมระหว่างสงคราม และบ้านเรือนของทั้งคู่ก็ถูกทำลายไปด้วย นับเป็นความสะเทือนใจยิ่ง เห็นอกว่านั้นมาริอา นับเป็นผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุดในกระบวนตัวละครหญิงทั้งหมดที่ได้ศึกษาคำนี้ เพราะเธอได้รับความสูญเสียแตกต่างจากตัวละครหญิงอื่น ๆ ทางด้านร่างกายซึ่งยอมส่งผลร้ายไปยังจิตใจของเธอด้วย อาจกล่าวได้ว่าเธอแทบตายทั้งเป็น คือเธอถูกข่มขืนโดยชายหลายคนทั้ง ๆ ที่ได้ต่อสู้ป้องกันตัวเองจนสุดฤทธิ์และต่อมาเธอยังถูกจับขังคุกอีก และถูกกร่อนแอมอันเป็นความจงใจตามธรรมชาติของเชอควาย การเสียชีวิตของแคธรีนนั้นเกิดจากอาการตกเลือดมากเกินไปในการคลอดบุตร จึงไม่ใช่เสียชีวิตเพราะสงคราม

7. สงครามสร้างอาชีพ

เบิร์ตและแคธรีน ประกอบอาชีพเหมือนกันในยามสงคราม คือ เป็นอาสาสมัครช่วยงานพยาบาลในโรงพยาบาล และไม่ปรากฏว่าทั้งคู่ประกอบอาชีพใดยามปกติ ส่วนพิไลและมาริอาที่มีความเหมือนกันด้านอาชีพ คือ ในภาวะสงครามกลางเมืองทั้งคู่เป็นชาวบ้านสนับสนุนฝ่ายสาธารณรัฐ และปฏิบัติการในป่าเขา ก่อนสงครามนี้ไม่ปรากฏว่าทั้งสองประกอบอาชีพอะไร ส่วนรีนาตาไม่ปรากฏว่ามีอาชีพใดชัดเจนในเรื่อง เพราะเธอมิได้

มีบทบาทโดยตรงในสงครามเลย

กล่าวโดยสรุปแล้ว ทักษะต่อสงครามของตัวละครหญิง ไม่ค่อยปรากฏมากนักในเรื่อง เนื่องจากผู้ประพันธ์ให้บทบาทแก่ตัวละครหญิงค่อนข้างน้อย มีเพียงฟิลาร์เท่านั้นที่มีบทบาทมากที่สุด แต่ก็ไม่ได้แสดงทักษะครบทุกหัวข้อ การเปรียบเทียบทักษะของตัวละครหญิงต่อหญิงจึงปรากฏน้อยกว่าการเปรียบเทียบทักษะของตัวละครชาย

ตัวละครชายกับหญิง

จากการศึกษาทั้งทักษะของตัวละครชายและตัวละครหญิง แล้วนำมาเปรียบเทียบนั้น พบว่า

1. ความสามัคคี

ตัวละครชายและหญิงแสดงทักษะข้อนี้คล้ายกันคือ มีความรัก ความสามัคคี และเข้าใจกันในกลุ่มบุคคลที่ร่วมงานกัน ยินดีให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่ตัวละครทั้งชายและหญิงของเรื่อง The Sun Also Rises ไม่ได้แสดงทักษะนี้ให้ปรากฏเลย

2. ความรักชาติ

ตัวละครหญิงในนวนิยายที่ศึกษาไม่ได้แสดงความรักชาติให้ปรากฏอย่างเด่นชัดเลย ยกเว้นรีนาตาที่กล่าวว่า ทุกคนในครอบครัวของเธอเข้าร่วมรบในสงครามทุกครั้ง ซึ่งน่าจะหมายถึงชายในตระกูลของเธอที่มีความรักผูกพันต่อประเทศชาติ จึงไม่อาจเปรียบเทียบทักษะนี้ได้

3. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

ตัวละครชายล้วนแสดงควมมีวินัยและความรับผิดชอบในขณะที่ตัวละครหญิงมีทักษะด้านนี้เพียงสองคน คือ แครธรีน และฟิลาร์ ซึ่งแสดงให้เห็นการมีความรับผิดชอบงานสูง อย่างไรก็ดี อาจสรุปได้ว่า ตัวละครที่แสดงทักษะนี้ทุกคนมีความรับผิดชอบต่อนานามาก

4. ความยุติธรรม

จากตัวละครชายที่แสดงทัศนะค่านี้นั้น มีสองคน คือ ไมค์ และ คาร์คอฟ ที่มีพฤติกรรมบิดเบือนความจริง นอกนั้นก็แสดงทัศนะยืนยันต่อความถูกต้องและทำหน้าที่ทางจริยธรรมบิดเบือนความจริงเช่นเดียวกับตัวละครหญิงสองคนที่แสดงทัศนะนี้คือ ฟิดาร์กกับรีนาตา

5. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งที่ปรากฏในตัวละครชายส่วนใหญ่เป็นความขัดแย้งด้านการบริหารงานของฝ่ายบริหารซึ่งมักสร้างปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของท่าอากาศยานหรือปฏิบัติภารกิจโดยตรง ส่วนตัวละครหญิงคือ ฟิดาร์ก มีความขัดแย้งเรื่องงานกับสามีของเธอ แต่เธอไม่ขัดแย้งกับคนอื่น ๆ เลย กลับเป็นผู้ประสานงานสำเร็จได้ ส่วนรีนาตานั้นความขัดแย้งของเธอเป็นความรู้สึกส่วนตัว จึงอาจกล่าวได้ว่าความขัดแย้งในตัวละครชายกับตัวละครหญิงแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

6. ความสูญเสีย

ตัวละครชายและหญิงทั้งหมดที่แสดงทัศนะด้านความสูญเสีย ต่างก็ได้รับผลกระทบจากความสูญเสียเหมือนกัน คือ ด้านจิตใจ เป็นความขมขื่น รันทกใจ และปวดร้าวใจในสภาพสงคราม และยังสร้างความวิตกและหวาดกลัวให้อีกด้วยมีตัวละครหญิงเพียงคนเดียว คือ มาริอา ที่ได้รับการกระทบกระเทือนทางร่างกายอย่างสาหัสด้วย

ไม่ปรากฏว่ามีตัวละครหญิงได้รับบาดเจ็บทางกาย ยกเว้นมาริอา แต่มีตัวละครเอกชายสามคน คือ เฟรดเดอริค ร็อบเบิร์ต (ต่อมาตาย) และ ริชาร์ด ได้รับบาดเจ็บรวมทั้งตัวละครชายอื่น ๆ ด้วย

มีตัวละครชายเสียชีวิตในการสงคราม แต่ตัวละครหญิงไม่มีการเสียชีวิตในสนามรบ การตายของแคธรีนและบุตรของเธอเป็นเพราะสาเหตุส่วนตัว

7. สงครามสร้างอาชีพ

ตัวละครทั้งชายและหญิงต่างมีอาชีพใหม่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันในภาวะสงครามทั้งสิ้น ยกเว้นริชาร์ดและรีนาตา เพราะริชาร์ดเป็นทหารอาชีพ และรีนาตาไม่เคยมีบทบาท

ในการสงครามเลย

กล่าวโดยสรุปแล้ว จากการเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครทั้งหมดนั้น เนื่องจากนวนิยายที่ศึกษาเป็นนวนิยายสงคราม โครงเรื่องเกี่ยวกับการรบแทบทั้งสิ้น ยกเว้นเรื่อง The Sun Also Rises ที่โครงเรื่องเป็นเหตุการณ์ภายหลังที่สงครามสิ้นสุดแล้ว ตัวละครทุกคนล้วนมีบทบาทเกี่ยวข้องกับการรบทั้งสิ้น ยกเว้นเพียงรีนาตาคนเดียว ทัศนะที่ศึกษาทั้งเจ็ดข้อจึงปรากฏว่าตัวละครทั้งหลายคล้ายกันเป็นส่วนใหญ่ อาจมีข้อแตกต่างเป็นบางอย่าง ขึ้นอยู่กับลักษณะขององค์ประกอบของการสร้างเรื่อง เช่น ความสามัคคีที่แตกต่างออกไปในเรื่อง For whom the Bell Tolls ซึ่งอาจเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะในประเทศสเปนก็ได้

การสรุปผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลของการศึกษาคนควา

จากการศึกษาทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ อาจสรุปผลการศึกษาคนควาตามทัศนะที่ปรากฏดังนี้

1. ความสามัคคี

ความสามัคคีของตัวละครชายและหญิงล้วนแสดงถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน การให้ความร่วมมือเพื่อปฏิบัติภารกิจ รวมทั้งความรักความผูกพันที่มีต่อกันทั้งระดับหัวหน้า กลุ่มเพื่อน และลูกน้อง ซึ่งใคร่รวมงานมาด้วยกัน ความรักที่มีต่อกันเป็นฉันผู้ใหญ่ออกเด็ก ยู่บังคับบัญชาลูกน้อง นิตร พี่-น้อง ภวาระบีบคั้นต่าง ๆ ของสงคราม ทำให้คนเหล่านี้มีความรู้สึกที่แน่นแฟ้นมากขึ้น ทัศนะข้อนี้ของตัวละครหญิง คือ พิลาร์และมารีอาจึงว่าเป็นเช่นเดียวกับตัวละครชายอื่น ๆ แต่รับทานั้น ความสามัคคีเป็นความผูกพันต่อวีรบุรุษของบ้านเมือง ตัวเธอไม่ไ้มีบทบาทร่วมกับกลุ่มในการสงครามเลย ส่วนเรื่อง

The Sun Also Rises นั้นไม่ปรากฏว่าตัวละครทั้งชายและหญิงแสดงทัศนะดังกล่าวนี้

ในการเปรียบเทียบทัศนะทั้งของตัวละครชายและหญิงนั้น พบว่าทั้งสองฝ่ายมีทัศนะคานนี้พ้องกัน ส่วนที่แตกต่างออกไป คือ รอเบิร์ตกับอาภัสติน และตัวละครหญิงในเรื่อง

For Whom the Bell Tolls ซึ่งแสดงว่า รักเพื่อนและสามารถฆ่าเพื่อนได้ เมื่อต้องการให้เขาพ้นทุกข์ทรมานโดยเร็ว

2. ความรักชาติ

ยามเกิดสงครามนั้น ตัวละครชายต่างได้แสดงความรักชาติ หวงแหวนชาติอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะตัวละครเอกชายจะมีลักษณะพิเศษนอกเหนือไปจากนี้ คือ รักและผูกพันต่อชาติที่ตนมาช่วยรบ จึงไม่ใช่ว่าความรักชาติต้องการป้องกันบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองแต่เพียง

อย่างเดี่ยว อย่างไรก็ตามเจตน์ตัวละครเอกชายในเรื่อง The Sun Also Rises ไม่แสดงทีท่าจะชอบ เชนเดียวกับตัวละครหญิงทั้งหลาย ยกเว้นภรรยาสองคนซึ่งยืนยันความรักชาติของบุคคลในตระกูลของเรด

การเปรียบเทียบทีท่าและความรักชาติของตัวละครนั้นไม่อาจทำได้ เนื่องจากตัวละครหญิงไม่แสดงความรักชาติให้ปรากฏเลย

ขอเสนออีกเรื่อง For Whom the Bell Tolls มีตัวละครมากและโครงเรื่องยาว แต่ตัวละครที่แสดงความรักชาติเด่นชัดมีเฉพาะตัวละครเอกชายเท่านั้น ทั้งนี้เพราะสงครามในนวนิยายนี้ เป็นสงครามกลางเมืองซึ่งคนในชาติต้องรบราฆ่าฟันกันเอง

3. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

ตัวละครชายโดยเฉพาะตัวเอกทุกคน ยกเว้นเจค ได้แสดงทีท่าจะยืนยัน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน ทั้งเรื่องการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำกับบัญชา การมีวินัยต่อตนเอง และการรักษาความลับทางราชการ จะเห็นได้ว่าเรด เบิร์ดและริชาร์ดต่างยึดมั่นต่อหน้าที่คือ ในยามสงครามการฆ่าศัตรูเป็นหน้าที่ ส่วนเฟรคเกอร์นั้นไม่แสดงความคิดเห็นเรื่องการฆ่าคน แต่เขายังทหารที่ซื่อสัตย์และโตเต็มวัยเขาถึงตายได้ บาทหลวงเองก็ได้เห็นว่า เป็นหน้าที่ของพ่อเมืองที่คือการช่วยเหลือปฏิบัติการกิจแก่ประเทศชาติ แม้จะเหนื่อยลา เขาก็ยอม เรื่อง For Whom the Bell Tolls มีตัวละครที่แสดงความรักต่อหน้าที่เป็นจำนวนมากที่สุด ส่วนตัวละครหญิงนั้นเมื่อเปรียบกับละครซึ่งแสดงความรักต่อหน้าที่อย่าง เห็นได้เด่นชัด

การเปรียบเทียบทีท่าของตัวละครนั้น บทบาทและความรับผิดชอบนี้ ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครเอกชายเป็นบทบาทมากกว่าตัวละครอื่น และให้ตัวละครหญิงถือ พิจารณามุมบทบาทความเมตตาเกือบเท่าตัวละครเอกชาย ก็ดี เริ่มตั้งแต่การวางแผน การเตรียมการ การลงมือปฏิบัติการ และผลสำเร็จของงานด้วย แต่ชัวร์ก็เป็นตัวละครหญิงอีกคนหนึ่งที่มีความรับผิดชอบต่องานมากเป็นอันดับรองลงมา

4. ความยุติธรรม

ตัวละครเอกชายเป็นผู้แสดงทัศนะที่มั่นคงต่อความยุติธรรม และความถูกต้องทั้งปวง ทำหน้าที่ทุจริตและการหลอกลวงหรือการสร้างสถานการณ์เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน นอกจากนี้ตัวละครนี้ก็มีความรอบคอบความคิดด้วย แต่มีการแสดงพฤติกรรมที่เป็นการหลอกลวงหรือไม่ยุติธรรมต่อชีวิตของเพื่อนร่วมชาติ ทั้งในกรณีที่ไม่คนำเหรียญทองคำปลอมมาประดับเสื้อของตน และการคดโกงชาวรัสเซียด้วยกันเพื่อทำลายหลักฐานว่ามีชาวรัสเซียอยู่ สำหรับตัวละครหญิงมีฟิลาร์และรีนาตา ที่คำนึงถึงความถูกต้อง ความเสมอภาค และคัดค้านการหลอกลวง ส่วนตัวละครในเรื่อง The Sun Also Rises ไม่แสดงพฤติกรรมข้อนี้

การเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครชายและหญิงในข้อนี้ ปรากฏว่าทั้งชายและหญิงมีทัศนะเหมือนกัน คือ ส่งเสริมความยุติธรรม ความถูกต้อง และทำหน้าที่หลอกลวงต่อต้านความยุติธรรม มีข้อแตกต่างเล็กน้อยเพียงประการเดียว คือเกี่ยวกับตัวละครชายสองคน คือโรเบิร์ตและอันเซลโมซึ่งโดยค่าความยุติธรรมที่มุ่งความเสมอภาคต่อมนุษยชาติทั้งโลก เขาต่อสู้เพื่อคัดค้านเผด็จการที่กดขี่คนยากจนทั้งปวง

5. ความขัดแย้ง

เนื่องจากเรื่องที่ศึกษาเป็นนวนิยายสงคราม ซึ่งต้องมีการกล่าวถึงกิจการทหารอันประกอบด้วยฝ่ายบริหารระดับสูง และฝ่ายปฏิบัติการในสนามรบ ความขัดแย้งที่ตัวละครชายแสดงออกมานั้น เป็นความขัดแย้งที่เขาเห็นว่าผู้บริหารมีความคิดและพฤติกรรมตรงกันข้ามกับปฏิบัติการจริง ส่วนที่แตกต่างออกไป คือ จีโนแสดงความคิดว่า เกิดความขัดแย้งระหว่างยุทธวิธีกับยุทธภูมิ นั่นคือ ยุทธวิธีใช้การไม่ได้ผลหรือปฏิบัติไม่ได้ในแผ่นดินหรือยุทธภูมิของตนเอง การคดโกงจิตใจเรื่องความขัดแย้งของสภาพเมืองหลวงที่มีบรรยากาศของความสุข และชัยชนะของฝ่ายบริหาร กับบรรยากาศอันเศร้าสลดและตึงเครียดในบ้านนอกซึ่งเป็นสนามรบจริง นอกจากนี้ตัวละครเอกชายคือ เฟรดเดอริก และริชาร์ดก็เปิดเผยเรื่องการฆ่าฝ่ายเดียวกันในสงคราม และริชาร์ดยังคัดค้านการปฏิบัติ

การทางจิตวิทยาโดยให้นักเขียนมากล่าวสุนทรพจน์ให้ทหารฟังด้วย

การเปรียบเทียบทัศนะข้อนี้ ตัวละครชายมีทัศนะเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่แต่ทัศนะข้อนี้จะแตกต่างจากตัวละครหญิง เพราะตัวละครหญิงแสดงทัศนคติแย้งในเรื่องอันเกิดจากความคิดขัดแย้งส่วนตัว เช่น พิลาร์ขัดแย้งกับพิบโลกรึมนั้นระเบิดสะพาน และรีนาตาเกิดความรู้สึกขัดแย้งเรื่องเกี่ยวข้องกับสงคราม แต่เป็นความขัดแย้งกับตัวเองเท่านั้น

6. ความสูญเสีย

ตัวละครทั้งหมดที่ทำการศึกษาล้วนได้รับผลกระทบด้านความสูญเสียซึ่งเกิดขึ้นจากภาวะสงคราม บางคนก็พบกับการสูญเสียชีวิต การได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ และความสูญเสียด้านจิตใจ คือ ความเบื่อหน่ายสงคราม ความวิตกกังวล ความกลัว และความปวดร้าวใจที่เกิดจากการได้เห็นภาพในขณะต่อสู้กัน

ตัวละครที่เสียชีวิต ได้แก่ ตัวละครในเรื่อง For Whom the Bell Tolls ซึ่งมีมากที่สุด คือ รอเบิร์ต อันเซลโม กลุ่มของซอร์โดทุกคน บางคนในกลุ่มของพิบโล และผู้ที่พิบโล ไปชักชวนมาภายหลังอีกห้าคน ส่วนเรื่อง A Farewell to Arms นั้น เฟรดเคอริคเล่าถึงการเสียชีวิตของลูกน้องหนึ่งคน และคนอื่น ๆ อีกสำหรับบริซาร์คก็เล่าให้รีนาตาฟังว่าเขาสูญเสียทหารมากมายจากการพ่ายแพ้ในการรบสามครั้งของเขา

ตัวละครชายได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะตัวละครเอกทุกคน ยกเว้นพิบโลและหัวหน้าพนักงานเลิร์ฟเท่านั้นที่ไม่ปรากฏว่าผู้ประพันธ์สร้างให้เขาได้รับบาดเจ็บทางกาย ทหารบางคนก็สร้างสถานการณ์ให้ตัวเองบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยเพื่อจะได้ไม่ต้องออกรบในแนวหน้า ตัวละครเอกหญิง คือ มาริอา เป็นผู้เดียวที่ได้รับความสูญเสียด้านร่างกายนอกเหนือไปจากการสูญเสียด้านจิตใจ

ความสูญเสียด้านจิตใจนั้น เทาที่ศึกษาตัวละครที่แสดงทัศนะนี้แล้ว พบว่าการรวบรวมและการได้รับบาดเจ็บยอมนำมาซึ่งสภาพจิตใจที่ปวดร้าวได้ มีเพียงเคานต์ม็อบีโพ-โพลซ์ กับเอ็ดทอเรเท่านั้นที่ไม่แสดงความสูญเสียด้านจิตใจ นอกนั้นตัวละครอื่นทั้งชาย

และหญิงล้วนได้รับผลกระทบด้านจิตใจทุกคน

การเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครด้านความสูญเสีย อาจกล่าวได้ว่า ทุกคนได้รับ ความสูญเสียอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างจากการสู้รบในสงคราม

7. สงครามสร้างอาชีพ

ทัศนะด้านอาชีพในภาวะสงครามนั้น หากยกเว้นวีรชาติตัวละครเอกชาย ซึ่งเป็นทหารอาชีพอยู่แล้ว และรีนาตาตัวละครเอกหญิงซึ่งไม่ได้มีบทบาทในสงครามใด ๆ โดยตรง จะพบว่าสงครามได้สร้างอาชีพให้แก่ตัวละครทั้งชายและหญิงทุกคน คือการเป็นทหารอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครอื่น ๆ ที่มีบทบาทร่วมกันในสงคราม แต่ยามปกติคนเหล่านี้ก็ประกอบอาชีพเฉพาะของตนไม่เหมือนกับในยามสงคราม

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวละคร เรื่องอาชีพจึงกล่าวได้ว่า ตัวละครทั้งชายและหญิงล้วนมีอาชีพใหม่ในภาวะสงครามที่แตกต่างไปจากอาชีพเดิมในยามปกติของตน โดยมีข้อยกเว้นเพียงสองคือ คือ วีรชาติกับรีนาตาเท่านั้น

ผู้ที่ศึกษางานของ เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ทั้งเพียงเล็กน้อยหรืออย่างละเอียดต่างได้แสดงทัศนะของเขาให้ปรากฏในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยมีข้อสังเกตเพิ่มเติมเกี่ยวกับนวนิยายสงครามที่ได้ทำการศึกษาว่า เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ได้ทำหน้าที่ของนักประพันธ์โดยสมบูรณ์ครบถ้วนแล้ว คือ ประการแรก เขาเป็นนักสร้างสรรค์จินตนาการที่มความเป็นจริงปรากฏให้เห็นด้วย โดยการสร้างนวนิยายสงครามเลียนแบบจากสงครามจริงทั้งสามครั้ง ประการที่สอง เขาเป็นสมาชิกของสังคมในยุคที่ต้องเผชิญกับภาวะสงครามตลอดชีวิต โดยที่ตัวเขาเองมีส่วนรวมในการสงครามนั้น ๆ ด้วย และประการสุดท้าย เขาเป็นพลเมืองที่สำคัญในหน้าที่ของตน และติดตามการเคลื่อนไหวของบ้านเมือง มีความรับผิดชอบอาชีพนักประพันธ์ ทำให้วงการวรรณกรรมมีผลงานค่านวนิยายสงครามโดยเฮมมิงเวย์ปรากฏอยู่ถึงสี่เรื่อง จากผลงานค่านวนิยายแปดเรื่องของเขา เฮมมิงเวย์ได้สร้างนวนิยายสงครามสะท้อนความเป็นจริงได้ ดังปรากฏในทัศนะของตัวละครเจ้าประการที่ผู้วิจัยได้ศึกษา การเรียนรู้จาก

นวนิยายสงครามนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ศึกษาบ้างไม่มากนักน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันซึ่งวิกฤตการณ์ทางสงครามยังปรากฏให้เห็นอยู่หลายแห่ง การได้ประจักษ์ถึงสภาพและผลร้ายของสงครามที่มีต่อชีวิตมนุษย์ อาจช่วยให้มนุษย์ได้รวมมือกันหาทางนำสันติสุขมาสู่โลกแทนสงครามได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามนั้น ทำให้เราทราบความรู้สึก ความคิดเห็น และพฤติกรรมของตัวละครซึ่งเป็นเสมือนกระจกเงาของสังคมมนุษย์ได้คือ ความสามัคคี ความรักชาติ ความรับผิดชอบหน้าที่ ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์ ความสูญเสีย ตลอดจนการมีอาชีพใหม่ในภาวะสงครามปรากฏในนวนิยายสงครามที่ผู้วิจัยได้ศึกษา สิ่งเหล่านี้ย่อมทำให้เราเข้าใจสภาพของสงครามในนวนิยายซึ่งย่อมไม่แตกต่างจากสงครามที่เกิดขึ้นจริงมากนัก ตัวละครทั้งหลายเป็นตัวแทนของมนุษย์ที่ต้องเผชิญหน้ากับสงครามอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ฉะนั้นสำหรับผู้สนใจจะศึกษาวรรณกรรมสงคราม ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางดังนี้

1. น่าจะมีการศึกษาวิเคราะห์ว่าทัศนะของตัวละครที่ผู้วิจัยทำการศึกษานี้ นับเป็นทัศนะของผู้ประพันธ์เองหรือไม่
2. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ กับทัศนะของตัวละครในนวนิยายสงครามโดยนักประพันธ์อื่น ๆ เพื่อจะได้ทราบความเหมือน และ/หรือความแตกต่างกัน
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายสงครามกับเรื่องสั้นเกี่ยวกับสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์เอง เพื่อจะได้ทราบว่าวรรณกรรมทางประเภทกันโดยนักเขียนคนเดียวกัน และแนวเรื่องอย่างเดียวกัน จะมีความเหมือน และ/หรือความแตกต่างกัน
4. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบสภาพสังคมจริงระหว่างสงครามกับสภาพสังคมในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ หรือของนักประพันธ์อื่น ๆ เพื่อศึกษาทัศนะของผู้ประพันธ์หรือของตัวละครที่มีต่อสังคม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จารุวรรณ ไวยเจตน์ ประวัติศาสตร์ยุโรปคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 (ค.ศ. 1914-ค.ศ. 1945) ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 169 หน้า
- ฉันทนา ไชยธิต งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน - ศตวรรษที่ยี่สิบจนถึงปัจจุบัน โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, 531 หน้า
- ชลธิรา สักยวพัฒนา การนำวรรณคดีวิจารณ์แบบใหม่แบบตะวันตกมาใช้กับวรรณคดีไทย ปริญญาโท อ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 207 หน้า อักษรานา
- ชาตวิทย์ เกษมศิริและคนอื่นๆ หนังสือเรียนสังคมศึกษา รายวิชา ส605 พิมพ์ครั้งที่ 2 ไทยวัฒนาพานิช 2526, 281 หน้า
- ทวีป วรคิลก "เออเนสท์ เฮมิงเวย์ ชายชากรรและศิลปิน" นิตยสารศิลปคดี ฉบับที่ 2094 (3/169) หน้า 37-38 วันอาทิตย์ที่ 27 พฤศจิกายน 2526
- ธงชัย หวานแก้ว การปลุกฝังความรักชาติที่ปรากฏในบทละครพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 218 หน้า อักษรานา
- บรรจง บรรเจิดศิลป์ "วรรณกรรมกับสังคม" นิตยสารศิลปคดี ฉบับที่ 2150 (3/177) หน้า 34-35 วันอาทิตย์ที่ 22 มกราคม 2527
- ประจักษ์ ขวัญไธ โครงสร้างประวัติศาสตร์โลก เข็มชัยพับลิเคชั่น 2520, 263 หน้า
- ประพันธ์ ภัทษา วรรณคดีอเมริกัน 3 EN. 325 มหาวิทยาลัยรามคำแหง มปป., 344 หน้า
- พลศักดิ์ จิรไกรศิริ วรรณกรรมการเมือง กราฟิการ์ท 2522, 204 หน้า
- มอริซซ์, เคน. "เออเนสท์ เฮมิงเวย์" ใน นักเขียนอเมริกันที่ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม หน้า 153-189 รวบรวมโดย วาร์เรน จี. เฟรนด์และวอลเตอร์

- อ. คิคค์ แปลโดย สาวีตรี สุวรรณสถิตย์ ก้าวหน้า 2513
- วปีศา ทรงยางกร ประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่ 2 (ภาค 1) เอกสารประกอบการสอน
วิชา HI 402 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2519, 179 หน้า
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ พิมพ์ครั้งที่ 6 อักษรเจริญทัศน์
2519, 284 หน้า
- วิชา กงกะนันท์ วรรณคดีศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2523, 158 หน้า
- วิมลศิริ รวบสุข "แนวการอ่านและวิจารณ์วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี" วารสาร
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน หน้า 9-22 ปีที่ 3 ฉบับที่ 4
2522
- สมร นิกิตต์ประภาส ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุคหลังสงคราม
กลางเมือง-สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2 ไทยวัฒนาพานิช 2525, 230 หน้า
- สุวิงศ์ พงศ์ไพบูลย์ วรรณคดีวิเคราะห์ ไทยวัฒนาพานิช 2525, 120 หน้า
- สุนทร วาที (นามแฝง) "งบทหารของโลก" ไทยรัฐ ปีที่ 26 ฉบับที่ 9393 วันจันทร์
ที่ 10 ตุลาคม 2526, หน้า 2
- เสริมจิกร สิงห์เสนี ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน
มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2515, 117 หน้า

Alderman, Taylor. "Ernest Hemingway: Four Studies in the Competitive Motif," in Dissertation Abstracts International. p. 380-A, v. 31, July 1970.

Asselineau, Roger, ed. The Literary Reputation of Hemingway in Europe. New York, New York University Press, 1965. 210 p.

Baeza, Marcelino Abelardo. "The Spanish Hero in Hemingway's Fiction," in Dissertation Abstracts International. p. 1464-A, v. 40, September 1979.

Baker, Carlos. Ernest Hemingway - A Life Story. New York, Charles Scribner's Sons, 1969. 697 p.

_____, ed. "Ernest Hemingway: Selected Letters, 1917-1961," in Book Digest. p. 32-65, July, 1981.

- _____. Hemingway - The Writer As Artist. 3rd. ed., Princeton, Princeton University Press, 1963. 379 p.
- Barker, Thomas Travia. "The Stoic Ideal in Hemingway's Fiction," in Dissertation Abstracts International. p. 1590-A, v. 41, October 1980.
- Beach, Joseph Warren. American Fiction: 1920-40. New York, Atheneum, 1972. 371 p.
- Bluefarb, Sam. The Escape Motif in the American Novel - Mark Twain to Richard Wright. Columbus, Ohio State University Press, 1972. 173 p.
- Broer, Lawrence Richard. "The Effects of Ernest Hemingway's Identification with Certain Aspects of Spanish Thinking on His Rendering Character," Dissertation Abstracts. p. 3606-A, v. 29, April 1969.
- Brooke, Workman. "Twenty-Nine Things I Know about Bumby Hemingway," English Journal. p. 24-26, v. 72, February 1983.
- Byrd, Lemuel Brian. "Characterization in Ernest Hemingway's Fiction: 1925-1952, with a Dictionary of the Characters," in Dissertation Abstracts International. p. 4444-A, v. 30, April 1970.
- Capellán, Angel. "Hemingway and the Hispanic World," in Dissertation Abstracts International. p. 881-A, v. 39, August 1978.
- Charunee Kheimiyatorn English Literature of the World War I - A Critical Study, Master's Thesis. Chulalongkorn University, April 1969, 91 p. typed.
- Cooperman, Stanley. World War I & The American Novel. Baltimore, The Johns Hopkins Press, 1970, 271 p.
- Cowley, Malcolm. And I Worked at the Writer's Trade - Chapters of Literary History, 1918-1978. New York, The Viking Press, 1978. 276 p.
- _____. "Nightmare and Ritual in Hemingway," in Hemingway. p. 40-51, ed. by Robert P. Weeks. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1962. 180 p.
- Curry, Dean, ed. Highlights of the American Literature. Washington D.C., English Teaching Division, Educational and Culture Affairs, International Communication Agency, 1981, 288 p.
- Donaldson, Scott. By Force of Will. The Life and Art of Ernest Hemingway. New York, The Viking Press, 1977. 367 p.
- Ebert, Susan. "The Sun Also Rises: The Making of a First Novel," in Dissertation Abstracts International. p. 261-A, v. 38, July 1977.
- Fleischmann, Wolfgang Bernard, ed. "American Literature," in Encyclopedia of World Literature in the 20th Century. v. 1, New York, Frederick Ungar

- Publishing Co., 1967.
- Foerster, Norman, ed. and others. American Poetry and Prose. 5th. ed., v. III, Boston, Houghton Mifflin Company, 1970. 943 p.
- Frohock, W.M. The Novel of Violence in America. Dallas, Southern Methodist University Press, 1958, 238 p.
- Geismar, Maxwell David. American Moderns from Rebellion to Conformity. New York, Hill and Wang, 1966, 265 p.
- _____. Writers in Crisis. The American Novel, 1925-1940. New York, E.P. Dutton & Co., Inc., 1971. 309 p.
- Gilman, Owen Winalow, Jr. "The Hero and the American War Novel," in Dissertation Abstracts International. p. 2680-A, v. 40, November 1979.
- Harmon, Robert Bartlett. Understanding Ernest Hemingway: A Study and Research Guide. Metuchen, Scarecrow Press, 1977. 153 p.
- Hemingway, Ernest. Across the River and into the Trees. New York, Charles Scribner's Sons, 1950. 308 p.
- _____. A Farewell to Arms. Frogmore, Triad/Panther, 1977, 236 p.
- _____. For Whom the Bell Tolls. New York, Charles Scribner's Sons, 1940,
- _____. 'The Sun Also Rises,' in The Essential Hemingway. p. 9-185, London, Granada, 1981.
- Hoffman, Frederick J. The Modern Novel in America 1900-1950. Chicago, Henry Regnery Company, 1951. 216 p.
- Howard, Leon. Literature and the American Tradition. New York, Doubleday & Company, Inc., 1960. 318 p.
- Iacone, Salvatore J. "Alienation and the Hemingway Hero," in Dissertation Abstracts International. p. 251-A, v. 41, July 1980.
- Kazin, Alfred. On Native Grounds. New York, Doubleday & Company, Inc., 1956. 425 p.
- Lewis, Robert William. "Eros and Agape: Ernest Hemingway's Love Ethic," in Dissertation Abstracts. p. 5411-A, v. 24, June 1964.
- Linderoth, Leon Walter. "The Female Characters of Ernest Hemingway," in Dissertation Abstracts. p. 1060-A, v. 27, October 1966.

- Mayers, Oswald Joseph. "D.H. Lawrence Compared: Essays on His Literary Affinities with Hawthorne, Anderson, and Hemingway," in Dissertation Abstracts International. p. 4823-A, v. 42, May 1982.
- Meyer, B. Ruth. "The Old Men in Hemingway's Fiction," in Dissertation Abstracts International. p. 258-A, v. 40, July 1979.
- Meyers, Jeffrey, ed. Hemingway - The Critical Heritage. London, Routledge & Kegan Paul, 1982. 611 p.
- Olmstead, Robert Taft, Jr. "The American Novel of World War II as Social Criticism," in Dissertation Abstracts International. p. 6067-A, v. 31, May 1971.
- Plinton, George. "An Interview with Ernest Hemingway," in Hemingway and His Critics. p. 19-37. ed. by Carlos Baker. New York, Hill and Wang, 1963.
- Prescott, Orville. In My Opinion. New York, Charter Books, The Bobbs-Merrill Company, Inc., 1963. 257 p.
- Reynolds, Michael Shane. "A Historical Study of Hemingway's A Farewell to Arms," in Dissertation Abstracts International. p. 1525-1526-A, v. 32, September 1971.
- Riley, Carolyn, ed. Contemporary Literary Criticism. v. 3, Detroit, Gale Research Company, Book Tower, 1975. 548 p.
- Robinson, Forrest Dean. "The Tragic Awareness of Hemingway's First-Person Narrators: A Study of The Sun Also Rises and A Farewell to Arms," in Dissertation Abstracts International. p. 2543-A, v. 27, February 1967.
- Rosen, Kenneth Mark. "Ernest Hemingway: The Function of Violence," in Dissertation Abstracts International. p. 5456-A, v. 30, June 1970.
- Ross, Lillian. Portrait of Hemingway. New York, Simon and Schuster, 1961. 65 p.
- Rovit, Earl H. "Ernest Hemingway: The Sun Also Rises," in Landmarks of American Writing. p. 341-352, ed. by Hennig Cohen. Washington D.C., Voice of America Forum Lectures, 1969.
- Sanderson, Stewart F. Hemingway. Edinburgh, Oliver and Boyd, 1970. 120 p.
- Shaw, Samuel. Ernest Hemingway. New York, Frederick Ungar Publishing Co., 1973. 136 p.
- Spilka, Mark. "Victorian Keys to the Early Hemingway: Part 1 - John Halifax, Gentleman," in Journal of Modern Literature. p. 125-150, v. 10, no. 1, March 1983.

- Stephens, Robert O. ed. Ernest Hemingway - The Critical Reception. New York, Burt Franklin & Co., Inc., 1976. 502 p.
- Tarrant, Desmond. James Branch Cabell: The Dream and the Reality. Norman, University of Oklahoma Press, 1967. 292 p.
- Thorp, William. American Writing in the Twentieth Century. Cambridge, Harvard University Press, 1960. 353 p.
- Trimmer, Joseph F. The National Book Awards for Fiction: An Index to the First Twenty-five Years. Boston, G.K. Hall & Co., 1978. 320 p.
- Wagenknecht, Edward. Cavalcade of the American Novel. New York, Henry Holt and Company, 1952. 575 p.
- Wagner, Linda Welshmir. Ernest Hemingway: A Reference Guide. Boston, Hall, 1977. 363 p.
- Weeks, Robert P. ed. Hemingway. A Collection of Critical Essays. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1962. 180 p.
- Wiese, Glen James. "Moral Vision in Hemingway's Fiction," in Dissertation Abstracts International. p. 5811-A, v. 32, April 1972.
- Wilson, Edmund. "Emergence of Ernest Hemingway," in Hemingway and His Critics. p. 55-60, ed. by Carlos Baker. New York, Hill and Wang, 1963.
- Wylder, Delbert E. "Faces of the Hero: A Study of the Novels of Ernest Hemingway," in Dissertation Abstracts International. p. 4029-4030-A, v. 29, May 1969.
- Yokelson, Joseph Bernard. "Symbolism in the Fiction of Ernest Hemingway," in Dissertation Abstracts. p. 1714-A, v. 23, November 1962.

ทักษะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์

บทคัดย่อ

ของ

นพรัตน์ พันธุ์แสง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2528

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาทัศนะของตัวละครที่มีต่อสงครามในนวนิยายสงครามของเออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ และทำการเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครในหัวข้อต่อไปนี้ คือ ความสามัคคี ความรักชาติ ความรับผิดชอบหน้าที่ ความยุติธรรม ความขัดแย้ง ความสูญเสีย และสงครามสร้างอาชีพ โดยเปรียบเทียบความเหมือนและ/หรือความแตกต่างของทัศนะของตัวละครทั้งชายและหญิง

ผลของการศึกษาค้นคว้าคือ ตัวละครทั้งชายและหญิงต่างแสดงทัศนะของตนที่มีต่อสงครามตามทัศนะที่ศึกษา ยกเว้นหัวข้อสงครามสร้างอาชีพสำหรับตัวละครเอกชายและหญิงในเรื่อง Across the River and into the Trees เนื่องจากริชาร์ดเป็นทหารโดยอาชีพอยู่แล้ว ส่วนริชาร์ดไม่มีบทบาทรวมในสงครามเลย อย่างไรก็ตาม นับว่าเฮมมิงเวย์ให้บทบาทแก่ตัวละครหญิงน้อยกว่าตัวละครชาย ส่วนการเปรียบเทียบทัศนะของตัวละครนั้น ตัวละครแทบทั้งหมดแสดงทัศนะที่มีต่อสงครามคล้ายกัน ด้วยเหตุที่เขาคงมีบทบาทรวมในการสงครามด้วย ยกเว้นริชาร์ดเพียงคนเดียว

THE CHARACTERS' VIEWS OF WAR IN ERNEST HEMINGWAY'S WAR NOVELS

AN ABSTRACT

BY

NOPPARAT PANSANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

March 1985

The purposes of this thesis are to study the characters' views of war in Ernest Hemingway's war novels and to compare their views both in similarities and in differences.

The result of the study is that during wars the characters, men as well as women, present their views through unity, patriotism, responsibility, justice, conflict, loss, and occupation. The main characters of Across the River and into the Trees are an exception because of their occupations since Richard is a professional soldier while Renata has no direct experience in any war. However, the female characters are relegated to minor roles while males are given prominent roles. As for a comparison of the characters' views, it can be concluded that they are almost the same, except for those of Renata, since all other characters take part in wars.